

Oamenii-Furnici
&
Tarzan
EDGAR RICE BURROUGHS

Bourroughs Edgar Rice

TARZAN

si Oamenii-Furnici

sau

ÎN ȚARA PIGMEILOR

*EDITURA EUROPONTIC
CLUJ-NAPOCA, 1996*

Oamenii-Furnici
&
Tarzan

CAPITOLUL I

Bariera preistorică

De pe terasa reședinței de vară a moșiei din Africa a lordului Greystoke, coborau trei persoane, pornind încet spre poarta curții, pe o cărare cu multe cotituri și pe marginile căreia erau tufișuri de trandafiri înfloriți.

Două dintre aceste trei persoane erau bărbați, iar cea de-a treia o femeie, îmbrăcați în costum kaki. Cel mai în vârstă ducea într-o mână o cască de aviator și o pereche de ochelari și zâmbea liniștit, ascultând ceea ce spunea celuilalt.

— Sunt sigur că nu ai îndrăzni să faci aceasta, dacă mama ar fi aici, zise tânărul. Ea nu ți-ar da voie.

— Mă tem că ai dreptate, fiule, a răspuns Tarzan. Dar numai de data asta vreau să zbor singur, și-ți promit că nu mă mai urc până nu se întoarce și ea.

Mi-ai spus-o singur că sunt unul dintre cei mai buni

elevi, iar, dacă și tu ai fi un profesor care se respectă, ar trebui să ai încredere deplină în mine, după ce mi-ai spus că sunt destul de competent ca să conduc aeroplanul și singur.

— Ce zici tu, Meriem, nu-i așa? a întrebat-o el pe tânăra femeie. Ea clatină din cap cu neîncredere.

— Ca și scumpul meu bărbat, sunt întotdeauna îngrijorată de tine *mon père*, a răspuns ea.

Tu ești în stare să încerci lucruri de asemenea natură, încât cineva ar considera că te crezi nemuritor.

Ar trebui să fii mai prudent! Bărbatul tânăr a prins-o de mijloc pe soția sa.

— Meriem are dreptate, a zis el; ar trebui, tată, să fii mai prudent! Tarzan a dat din umeri nepăsător.

— Dacă m-aș lua după mama ta și după tine, apoi atât nervii cât și mușchii mei s-ar fi atrofiat de mult.

Mi-au fost dați de natură ca să-i întrebuițez și deci, am intenția să-i întrebuițez... bineînțeles, în limita posibilităților. Fără îndoială că am să fiu în curând bătrân și neputincios pentru cine știe câtă vreme.

În momentul acela a apărut pe terasă un copilăș, care cobora scările în grabă și urmărit de o guvernantă foarte înfierbântată de alergătură, a fugit la Meriem.

— Mămico, a strigat el, merg și eu? Merg și eu?

— Lasă-l să vină cu noi până la aeroplan, insistase Tarzan.

— Nu, vezi? a exclamat băiețelul, întorcându-se triumfător spre guvernantă. Merg și eu! Na!

Ajungând în câmpia care se întindea de la reședință până la jungla din depărtare, a cărei masă de verdeată se distingea vag înspre nord-vest, au dat peste un aeroplan, la umbra căruia moțăiau doi războinici Waziri, care au fost inițiați de Korak, fiul lui Tarzan, în atribuțiile de mecanic, după aceea învățându-i și să zboare.

Faptul acesta contribuisese să-l hotărască pe Tarzan să se perfecționeze în arta zborului, deoarece, ca șef suprem al Wazirilor, nu se cuvenea ca războinicii de un grad mai

inferior ca el să-l întrecă în această privință. Așezându-și casca pe cap și ochelarii, se urcase la volan.

– Mai bine m-ai lua și pe mine cu tine, l-a sfătuit Korak.

Tarzan a dat din cap negativ, zâmbindu-i binevoitor.

– Ia pe unul din "băieți" măcar, a insistat fiul său. Cine știe dacă nu vei avea o pană, trebuind să aterizezi și dacă nu ai cu tine un mecanic care să facă reparațiile necesare, ce ai să faci?

– Vin pe jos, a răspuns Tarzan.

– Dă-i drumul!, îi spuse negrului.

După câteva clipe, aeroplanul pornise pe teren, de pe care s-a ridicat numaidecât într-un zbor elegant; făcuse un ocol pe deasupra celor rămași, se ridicase la o înălțime și mai mare, apoi a pornit înainte în linie dreaptă, în timp ce jos, de pe pământ, trei perechi de ochi îl urmăreau până nu s-au mai văzut decât un punct negru la orizont, după care a dispărut.

– Unde crezi tu că s-ar putea duce el acum? a întrebat Meriem. Korak clătină din cap, nesigur.

– Știu și eu?

Nu prea ar avea unde să se ducă, a răspuns el. Nu-i decât prima lui încercare de a zbura singur cu mașina, dar, fiindcă știu cine este, nu m-aș mira să aud că i-a trecut în cap să zboare până la Londra, ca să vadă pe mama.

– Bine, dar asta nu poate s-o facă niciodată.

– Altcineva, cu mai puțină experiență decât el, sigur n-ar putea s-o facă, dar, vezi bine, suntem nevoiți să admitem că tata nu e tocmai un om de rând.

Tarzan a zburat mai mult de o oră și jumătate, fără să schimbe direcția și fără să-și dea seama de trecerea timpului, nici de distanța mare parcursă.

Atât de încântat era de ușurința cu care controla mașina și atât de mișcat era de noua aptitudine ce-i acorda libertatea păsărilor, singurele ființe din jungla sa iubită pe care le invidia.

După puțin, a descoperit înaintea lui o lumină. Era înconjurată de dealuri împădurite.

Imediat după aceea, a recunoscut în stânga acelei lunci, cotiturile râului Ugovo; dar întinderile de pământ cu adânciturile ei îi era cu totul necunoscută, amănunt de care era cât se poate de nedumerit.

Își mai dădea seama și de altceva: că se află la mai bine de două sute de kilometri depărtare de casă. S-a hotărât atunci să se întoarcă numaidecât.

Totuși, misterul acelei lunci îl atrăgea atât de mult, încât nu-și putu stăpâni dorința s-o vadă mai de aproape, înainte de a porni spre casă.

Cum se făcuse oare că el nu venise niciodată prin partea aceea, cu toate că a călătorit atât de mult și atât de departe de moșia lui? Cum se făcuse că nu auzise nimic, nici chiar de la indigeni, cum că ar exista un astfel de loc prin apropiere?

A coborât mai jos ca să examineze din apropiere lunca și adânciturile și l-a văzut acum că nu sunt decât o serie de cratere astupate ale unor vulcani stinși, probabil, de vreme îndelungată.

A mai văzut păduri, lacuri și râuri a căror existență nu a visat-o vreodată; apoi, în același timp, a găsit și dezlegarea misterului cum că ar fi putut exista, într-o țară pe care el o cunoștea atât de bine de la un capăt la altul, un ținut atât de întins care să-i fi fost cu totul necunoscut.

Acum a observat și cauza: presupusa pădure de copaci ghimpați. O cunoștea de ani de zile și era convins că pădurea aceea acoperea un teritoriu întins, în care nimeni nu putea pătrunde în afară de cele mai mici animale.

Acum, însă, a văzut că nu era decât o fâșie relativ îngustă, înconjurând un ținut plăcut și populat, dar o fâșie atât de deasă și de încălцитă de copaci ghimpați, care protejase din timpuri imemorabile secretul pe care-l ascunsese de privirile omenești.

Tarzan s-a hotărât să ocolească acest pământ misterios,

necunoscut de atâta vreme, mai înainte de a-și îndrepta aeroplanul spre casă.

Pentru a obține o vedere mai apropiată, a coborât mai jos. Sub el era o pădure mare, iar dincolo de ea o poiană deschisă, care se sfârșea la poalele unor munți prăpăstioși.

A observat la un moment dat că, absorbit cum era cu examinarea acestui pământ străin, lăsase aeroplanul să coboare prea jos.

În momentul când și-a dat seama de aceasta și mai înainte de a putea mișca aparatele de control, aeroplanul s-a atins de coroana înfrunzită a unui copac uriaș din junglă.

S-a răsucit, s-a întors complet în jurul lui; prăbușindu-se prin frunziș și printre crengile care-i trosneau cu zgomot, construcția uriașă a avionului, s-a zdrobit în fărâme.

Totul nu a durat decât o secundă, după care a urmat tăcere deplină.

CAPITOLUL II

Femeile mute

De-a lungul unei cărări de junglă, cu capul aplecat pe piept, mergea încet o făptură puternică, cu înfățișare ome-nească, după fizicul ei..., totuși, era ceva ieșit din comun în impresia pe care o făcea.

Nu era decât o fiară mare care mergea drept pe două picioare, având și un ciomag gros într-o mână.

Un păr lung îi atârna neângrijit pe umeri. Avea păr pe piept, și pe picioare și pe brațe, cu toate că nu avea mai mult decât au unii bărbați ai raselor civilizate.

De o fâșie de piele, cu care era încinsă peste mijloc, atârnavă în număr mare câteva fire înguste de piele, iar la capetele de jos ale acestora erau legate pietre mici, rotunde.

Alături de fiecare piatră erau câteva pene mici, de culori

strălucitoare. Curelușele de care atârnau pietrele erau legate de cingătoare.

Aceste curelușe, fiind lungi de vreo jumătate de metru, formau, la prima vedere, un fel de fustă cu poalele garnisite de pietre rotunde și de pene și care ajungea până aproape de genunchii acestei ființe.

Picioarele îi erau mari și nu purta încălțăminte, iar pielea fusese arsă de razele soarelui până a devenit aproape arămie. Înfațișarea enormă o evidențiau mai mult umerii și dezvoltarea extraordinară a mușchilor, și nu înălțimea acestei ființe, cu toate că avea aproape doi metri.

Fața îi era masivă. Avea un nas acvilin și o gură mare cu buzele groase. Ochii, de mărime normală, erau așezați sub un rând de sprâncene groase, deasupra cărora avea o frunte îngustă.

În timpul mersului, această ființă își mișca urechile ei mari, care în repaus atârnau în jos. Își putea mișca diferite părți din pielea capului, a feței, precum și a corpului, ca să gonească muștele, așa cum ar face un cal cu mușchii din dreapta și din stânga corpului.

Mergea fără să producă nici un zgomot. Avea privirile încordate, pentru a nu scăpa nici cea mai mică mișcare din jur, iar cu urechile, pe care le mișca mereu, asculta să deslușească orice zgomot pe care l-ar fi produs cineva.

Deodată, s-a oprit brusc, cu atenția încordată. Nările îi tremurau. Un miros oarecare, ori un sunet pe care simțurile noastre slabe nu l-ar fi putut prinde, îi atrăsese atenția.

A pornit după câteva clipe înainte, pe cărare, cu mai multă atenție decât până acum, iar la o cotitură a ei, a văzut un corp omenesc care zăcea întins în praful de pe cărare.

Era Tarzan. Zăcea acolo, în nesimțire, în timp ce deasupra lui aeroplanul, stricat complet, s-a înțepenit pînă crengile copacului uriaș care-i provocase căderea.

Femeia a strâns mai puternic ciomagul în mână, apropiindu-se de ceea ce zăcea în fața ei. Pe figura ei se reflecta expresia unei mari surprize, de care fusese cuprinsă

în momentul în care a descoperit această ființă ciudată, însă nu a manifestat nici un gest de teamă.

A mers direct până alături de omul întins pe pământ, a ridicat ciomagul să-l izbească în cap, dar un impuls misterios i-a oprit gestul.

A îngenuncheat lângă el și a început să-i examineze îmbrăcămintea. L-a întors cu fața în sus și și-a aplecat o ureche deasupra inimii.

După aceea, l-a pipăi cu degetele pe piept; însă, după un moment, apucând cămașa în ambele ei mâini puternice, o rupse. A ascultat din nou, de astădată cu urechea lipită de pielea pieptului lui Tarzan.

S-a ridicat în picioare și a privit în jur, mirosind și ascultând. Apoi s-a aplecat și, ridicându-l pe Tarzan, l-a aruncat cu ușurință pe unul din umerii ei puternici. Apoi și-a continuat drumul în direcția în care mersese până atunci.

Cărarea, după mai multe cotituri prin pădure, a devenit, deodată, din umbra frunzișului, o fâșie de pământ deschisă, care se întindea departe, până la poalele unor dealuri stâncoase.

De la marginea pădurii, cărarea se îndrepta spre intrarea unei trecători înguste, printre munți, care nu era altceva decât eroziunea naturii în stânca calcaroasă a dealurilor. Dar atât de fantastică și de capricioasă a fost natura, încât imaginea părea un vis.

Femeia și-a dus sarcina în lungul cărării către aceste stânci, care acum aveau forma de cupole și turle.

La o distanță de la intrarea în trecătoare, cărarea ieșea într-un amfiteatru aproape circular, ale cărui maluri prăpăstioase erau numeroase guri de peșteri. În fața celor mai multe dintre acestea, stăteau tolănite ființe identice cu Tarzan.

În timp ce ea trecea prin amfiteatru, ochii celorlalte erau ațintiți asupra ei, deoarece simțul lor auditiv le-a informat despre venirea ei, cu mult mai înainte să o fi văzut.

Când au zărit-o, o parte din ele s-au ridicat și au pornit s-o întâmpine. Toate erau femele; aveau același fizic

puternic și aceeași îmbrăcăminte. Se deosebeau doar trăsăturile feței și proporția trupului.

Nu au scos nici un cuvânt, nici un sunet; își strâneau doar mai bine cimagul în mână.

A ajuns acum foarte aproape de una din peșteri, unde, după toate probabilitățile, îi era și destinația. În momentul acela, una din cele care o urmărea s-a repezit și l-a prins de braț pe Tarzan.

Însă cea care-l ținea pe Tarzan, l-a eliberat pe acesta din mâinile sale și s-a repezit ca o tigroaică asupra femelei, lovind-o puternic în cap cu ciomagul.

După aceea, stând călare pe corpul întins la pământ al lui Tarzan, a privit în jurul ei ca o leoaică încolțită, întrebând din priviri care dintre ele mai încearcă să-i ia prada. Toate s-au retras în peșterile lor, indiferente față de cea care zăcea în nesimțire pe nisipul fierbinte al trecătorii.

Cealaltă l-a luat din nou pe Tarzan pe umăr și și-a continuat drumul până la peștera ei, unde și-a trântit povara la pământ, fără multă ceremonie.

Apoi, așezându-se lângă el, a început să examineze mai amănunțit ființa găsită.

Probabil că hainele lui Tarzan îi stârniseră curiozitatea, ori poate că o plictiseau, deoarece imediat a început să-l dezbrace.

Fără să cunoască rolul nasturilor și al cataramelor, le-a smuls cu forță din locul lor. Cizmele i-au dat puțin de lucru, dar, în cele din urmă, le-a desțiretat.

Numai medalionul de aur încrustat cu diamante, care a fost al mamei lui, l-a lăsat neatins, atârnând de lanțul de aur din jurul gâtului.

A rămas mai multă vreme în poziția aceasta, uitându-se lung la el, iar după aceea s-a ridicat și l-a luat din nou pe umeri, pornind spre centrul amfiteatrului.

O mare parte a acestui amfiteatru era acoperită cu un fel de edificii nu prea înalte, construite din blocuri enorme de piatră, o parte din ele așezate muchie la muchie ca să

formeze zidurile, iar altele, așezate transversal, constituiau acoperișurile.

Cu muchiile lipite una de alta, având și câte o aripă la distanțe neregulate, construcțiile închideau în felul acesta și o suprafață ovală de teren ce forma o curte mare.

Diferitele intrări ale acestor clădiri erau închise cu câte două blocuri de piatră, unul din ele acoperind vertical deschizătura, iar celălalt, rezemat de primul pe exterior, îl ținea în loc, rezistând oricărui efort din interiorul clădirii, care ar fi fost făcută ca să-l clinească.

Femeia și-a dus prizonierul leșinat către una din aceste intrări, l-a lăsat jos, a îndepărtat pietroaiele ce închideau deschizătura, apoi îl trase în întunericul din interior.

Aici, l-a depus ușor pe podea și a bătut tare din palme, de trei ori; imediat au apărut în cameră șase copii de ambele sexe, a căror vârstă era între un an și șaisprezece ani.

Cel mai mic mergea în picioare cu ușurință și părea în stare să-și poarte și singur de grijă. Fetele, până și cea mai mică dintre ele, erau înarmate cu ciomege. Băieții nu purtau arme nici de atac, nici de apărare.

Când aceștia au intrat, femeia le-a indicat corpul lui Tarzan, s-a lovit cu pumnul în cap și făcând mai multe gesturi înspre dânsa, și-a atins pieptul de mai multe ori cu degetul mare al mâinii.

A continuat cu alte mișcări, atât de elocvente în ceea ce privește înțelesul lor, încât până și cineva care nu ar fi avut o cât de mică idee despre limbajul semnelor, tot ar fi putut să înțeleagă sensul mișcărilor ei.

După aceea, le-a întors spatele la toți și a ieșit din clădire, punând pietrele la loc. Apoi, s-a îndreptat din nou spre peștera ei, trecând fără să se uite măcar la femeia pe care aproape o ucise cu câteva minute mai înainte și care începu să-și revină.

Și, pe când ea se întindea din nou la intrarea peșterii sale, victima ei s-a ridicat și-a frecat câteva clipe capul acolo unde a fost lovită; uitându-se zăpăcită în jur, a încercat să se

ridice. La început, se cam clătina pe picioare, dar după puțin s-a dezmetecit. Aruncând o privire spre cea care i-a provocat durerea, a plecat și ea spre propria peșteră. Înainte de a ajunge acolo, atenția i-a fost atrasă, ca și, a tuturor celorlalte femele, de zgomotul unor pași care se apropiau.

S-a oprit și, ciulindu-și largile urechi, a ascultat cu atenție, cu privirile îndreptate spre cărarea ce ducea din vale spre pădure.

Celelalte, de asemenea, stăteau și ascultau, iar, după un timp, vigilența le-a fost răsplătită cu faptul că au văzut una din rasa lor apărând la intrarea amfiteatrului.

Aceasta era tot o ființă enormă, mai mare chiar decât aceea care l-a prins pe Tarzan..., mai bine făcută, mai musculoasă și părea ceva mai înaltă; pe un umăr ducea corpul unei antilope, iar pe celălalt o ființă care ar fi putut fi luată drept un amestec de ființă omenească și de animal: totuși, attributele umane predominau.

Antilopa era moartă, dar cealaltă ființă era destul de vie, pentru că se zvârcolea, încercând zadarnic să scape din strânsoarea în care era ținută. Se vedea bine că cel prins era aproape neputincios sau cuprins de o frică ce-i paraliza forțele.

Femeia ce l-a adus pe Tarzan în amfiteatru s-a ridicat și a rămas în picioare, la intrarea peșterii ei.

Pe ea va trebui să o numim "Prima Femeie", pentru că nu aveau nume; în creierul ei amorțit nu a simțit niciodată nevoia de o numire care să o distingă de alții; iar pentru colegele ei era tot atât de anonimă, după cum erau și ele.

În felul acesta o vom denumi și pe ființa pe care ea o trântise la pământ cu o lovitură de ciomag, "A Doua Femeie", iar pe cea care intrase acum, cu câte o sarcină pe fiecare umăr, o vom numi "A Treia Femeie".

Așadar, Prima Femeie s-a ridicat, privind-o fix pe noua sosită. A Doua Femeie s-a ridicat, ea după cum, făcuseră și celelalte care se aflau pe la intrările peșterilor. Toate o priveau pe A Treia Femeie, care-și continua drumul liniștită

cu sarcina ei, cu privirile atente la atitudinea amenințătoare a celorlalte.

A Treia Femeie era o făptură enormă, iar celelalte ezitau s-o atace, mulțumindu-se s-o privească. După un timp însă, Prima Femeie a făcut un pas înainte și, întorcând capul, a aruncat o privire lungă la A Doua Femeie. Mai făcu un pas înainte, se opri și privi din nou la A Doua Femeie, dar de astă dată arătă cu degetul înspre ea, înspre A Doua Femeie, și apoi înspre A Treia Femeie. Aceasta din urmă își mărise pașii, mergând în direcția peșterii sale, deoarece înțelesese foarte bine ce însemna atitudinea și gesturile Primei Femei.

A Doua Femeie a înțeles, astfel încât a pornit înainte cu Prima Femeie. Nici un cuvânt nu s-a schimbat între ele, nici un sunet nu a ieșit de pe buzele lor sălbatice... buze care nu știau ce e zâmbetul, care nu știau ce e râsul și nici nu vor ști vreodată.

Și, cum se apropiau amândouă de A Treia Femeie, aceasta își aruncă prăzile grămadă la pământ, își încheștă bine mâna dreaptă de ciomag și se pregăti să-și apere drepturile.

Celelalte, învărtind ele armele se repeziră la atac.

Femeile ce mai rămaseră prin jur erau acum simple spectatoare, oprite în loc de un vechi obicei al tribului, care mărginea numărul celor care atacau la cantitatea prăzii, dând dreptul de contestație aceleia care inițiasse lupta.

Când Prima Femeie a fost atacată de A Doua Femeie, celelalte femei au rămas la o parte, pentru că A Doua Femeie a fost aceea care a înaintat să încerce a pune mâna pe Tarzan. Iar acum, când A Treia Femeie a venit cu două prăzi, iar contra ei a pornit Prima Femeie și A Doua Femeie, celelalte se ținură departe de luptă.

Când cele trei femei au ajuns aproape una de alta, părea inevitabil că A Treia Femeie va fi zdrobită sub loviturile de ciomag ale celorlalte; dar ea bara loviturile de la amândouă și iuțea unui duelist bun. Apoi, a făcut lute un pas înainte, aplică o lovitură teribilă în capul Primei Femei.

Lovitura a fost atât de puternică, încât Prima Femeie a căzut grămadă la pământ, iar din locul unde a fost lovită începu să curgă o dâră de sânge, care a arătat precis că Prima Femeie a trecut în rândul celor care nu se mai întorc, fără a fi plânsă de nimeni.

A Treia Femeie a putut acorda acum întreaga sa atenție Femeii A Doua, dar A Doua Femeie, relativ de soarta tovarăsei sale, nu mai a așteptat să vadă ce se întâmpla cu dânsa, ci se răsuci în călcâie și fugi, pe cât o duceau picioarele, spre peștera ei.

Ființa pe care A Treia Femeie a adus-o odată cu antilopa a crezut probabil că are un prilej bun de a scăpa în timpul cât femeile erau angajate la luptă, așa că începu să se depărteze pe burtă în direcție opusă. Încercarea i-ar fi putut reuși, dacă lupta ar fi durat mai mult; dar îndemânarea și ferocitatea Femeii A Treia a terminat întregul conflict în câteva secunde și întorcând capul, a observat că prada încerca să-i scape, ceea ce o făcu să se repede numaidecât după ea.

În momentul acela, A Doua Femeie se răsuci în călcâie, și porni ca o săgeată înapoi și luă antilopa la spinare, depărtându-se cu ea, în timp ce captivul, care căutase să scape de A Treia Femeie, se ridică drept în picioare și începu să alerge cu iuteală pe cărarea care se îndrepta de la intrarea anfiteatrului spre pădure.

Acum, când era în picioare, se vedea bine că e om, sau, cel puțin, un bărbat de acelaș neam cu femeile din această rasă atât de bizară.

Era mai mărunț ca ele, având corpul mai mic. Nu avea decât un metru șaptezeci înălțime, cu câteva firisoare de păr pe buza de sus și pe bărbie. Fruntea-i era cu mult mai joasă decât a femeilor, iar ochii mai apropiați unul de altul.

Avea picioarele mai lungi și mai subțiri decât ale femeilor, ale căror picioare păreau făcute mai mult pentru rezistență, decât iuteală.

De aceea, era vădit, de la început, că A Treia Femeie

n-ar mai fi putut să ajungă din urmă vânatul care i-a scăpat.

Cu acest prilej, se putea vedea și rostul fustei ciudate de curelușe, pietricele și pene. A apucat cu mâna o curelușă, o desfăcu numaidecât de cingătoarea de care era atârnată și, luând-o de un capăt între degetul cel mare și cel arătător, o învârti iute pe un plan vertical, până când pietricica cu pene de la capătul celălalt prinse să se miște cu mare iuțeală, după care îi dădu drumul.

Proiectilul a zburat ca o săgeată spre fugarul care alerga din toate puterile. Piatra, mare cât o nucă, îl izbi în ceafă, trântindu-l la pământ în nesimțire.

Atunci A Treia Femeie se întoarse împotriva Femeii A Doua, ce avuse timp să se depărteze cu antilopa.

A Doua Femeie avu mai mult curaj decât bun simț, se pregăti să-și apere carnea pe care o furase și aștepta pe A Treia Femeie cu ciomagul ridicat.

Pe când A Treia Femeie venea asupra ei ca un advărat munte de musculatură, A Doua Femeiei o întâmpină cu o lovitură de ciomag, însă lovitura dată de adversara ei fu atât de puternică, încât arma i se făcu bucăți și se găsi la discreția ființei a cărei carne a furat-o.

Știa bine acum că nu se poate aștepta la nici un fel de milă. Cu toate acestea, nu a căzut în genunchi să ceară iertare, ci a smuls de la cingătoare o mână din acele proiectile de piatră, într-o ultimă încercare ca să se apere.

Dar ce zadarnică încercare! Ciomagul enorm al adversarei sale nici nu se opri în drumul lui, ci făcând un ocol pe deasupra capului, căzu cu putere drept în țeasta Femeii de-a Doua.

A Treia Femeie a stat în loc și se uită întrebător în jurul ei, ca și cum ar fi voit să spună celorlalte:

— Mai este cineva care dorește să-mi ia antilopa sau bărbatul? Dacă este, să poștească!

Cum nimeni nu-i primi provocarea, le întoarse spatele și porni înapoi spre omul întins pe nisip.

Îl smuci cu brutalitate de jos și-l scutură bine. În felul

acesta, el începu să-și vină în fire, încercă să stea în picioare.

Sforțările sale erau zadarnice, așa că ea îl aruncă din nou pe umăr și merse la antilopă, o luă de jos și, în sfârșit, ajunse fără altă întrerupere la peștera ei.

Aici, a aprins un focuțel la intrare, învărtind un băț de lemn tare într-o gaură făcută într-un lemn tare, în care a pus fărmituri de scoarță uscată. După aceea, și-a tăiat mai multe felii groase de carne și a mâncat cu lăcomie.

Pe când era ocupată cu această îndeletnicire, bărbatul își veni în fire și, stând drept, se uită amețit în jurul lui. După puțin, mirosul aromei cărnii gătită și arăta cu mâna spre ea.

Femeia îi dădu un cuțit rudimentar de piatră, arătându-i cu mâna spre carne, ca și cum i-ar fi spus: "poftim!" El luă cuțitul și, după câteva clipe, era ocupat să-și frigă carnea deasupra tăciunilor. Carnea pe care o fripse era pe jumătate arsă și pe jumătate crudă; cu toate acestea, o mâncă cu mare poftă și, pe când mâncă, femeia sta și-l privea.

Nu prea avea la ce să se uite, însă probabil îl socotea bărbat frumos. În contrast cu femeia, care nu purta ornamente, el avea la mână brățări și la picioare verige, iar la gât un colier de dinți de animale și pietricele colorate.

În părul făcut coc deasupra frunții, avea înfipse câteva pene, printre care și câteva așchii cam de douăzeci de centimetri lungime, ce porneau orizontal în toate direcțiile.

După ce bărbatul a mâncat până se sătură, femeia se ridică și, înhățându-l de păr, l-a târât în interiorul peșterii. El o zgâria și a mușcat-o puțin, căutând să scape, dar nu se putea măsura cu ea. Aceasta era viața sexuală. În țara "Mutelor".

În mijlocul anfiteatrului, în fața intrărilor în peșteri, zăceau trupurile Primei Femei și Femeii de-a Doua, iar deasupra lor mișuna un cârd de vulturi, fiarele de pradă ale cerului. Ska, vulturul, vine todeauna primul la un asemenea ospete.

CAPITOLUL III

Băiatul și leul

În interiorul întunecos al camerei bizare din stâncă, unde Tarzan fusese pus cu atâta brutalitate, ce era înconjurat de copiii Mutelor, care se uiau cu multă curiozitate la el.

După un timp, au început să-l examineze cu minuțiozitate, întorcându-l cât pe o parte, cât pe alta, întinzându-l de mâini și de picioare și pișcându-l.

În cele din urmă, un băiat, atras de medalionul de aur, îl scoate de la gâtul lui Tarzan, împodobindu-se pe sine însuși cu el.

Fiind niște ființe de pe treapta cea mai de jos a evoluției omenesti, nu exista nimic care să le fi putut păstra interesul mai multă vreme, așa că se obosiră în curând de Tarzan și au trecut toți într-o curte luminată de soare, lăsându-l să-și vină în fire cum va putea mai bine și când va putea, dacă va putea vreodată, lor fiindu-le absolut indiferent ce se va întâmpla.

Din fericire pentru Tarzan, efectul căderii îngrozitoare cu aeroplanul a fost atenuat de faptul că, în cădere întâmpinase rezistența unor ramuri subțiri, iar acum suferea numai decât de-o zguduitură ușoară la creier.

A început să-și vie în fire și nu trecu mult de la plecarea copiilor, că a deschis ochii, uitându-se aiurit la interiorul închisorii sale. După aceea, închise ochii din nou.

Răsuflarea îi era normală, când a deschis ochii a doua oară, a fost ca și când s-ar fi trezit dintr-un somn adânc și firesc, neamintindu-și nimic altceva, decât că simțea o durere destul de puternică în moalele capului.

Ridicându-se de mijloc, se uită în jurul lui, obișnuindu-și ochii cu începutul, la lumina slabă din cameră. A văzut că se află sub un acoperiș rudimentar, construit din plăci enorme de piatră.

În fața lui era o singură deschizătură, ce părea că duce

în altă cameră la fel, al cărei interior era cu mult mai luminos decât al camerei în care se afla el.

Se ridică încet în picioare și traversează încăperea până la acea deschizătură. De partea cealaltă a camerei a doua, a văzut altă ușă, ce ducea la aer curat și la lumina soarelui. Odaia în care se afla acum, întocmai ca și prima, nu avea nici un fel de mobilă, doar câteva maldăre de ierburi uscate pe pardoseală, și nu părea a fi fost întrebuințată ca locuință omenească.

Ajungând în ușa a doua, zări o curte îngustă, împrejmuită de un zid înalt de blocuri de piatră, înfipte cu unul din capete în pământ, astfel că stăteau aproape vertical. Mai văzu copii "Mutelor", întinși alene, unii la umbră, alți la soare.

Se uită la ei cu o mirare vădită.

Cine erau ei? În ce fel de loc se afla el, după toate aparențele, închis? Erau acești copii păzitorii lui, sau tovarăși de închisoare? Și cum de a ajuns până aici?

Trecându-și degetele prin părul său cel negru, gest caracteristic al nedumeririi, a dat din cap de câteva ori. Își aminti acum de nenorocitul sfârșit al zborului său; își aminti chiar căderea ce o suferise prin frunzișul marelui copac, dar mai departe de atât nu știa nimic.

A rămas un moment în picioare, examinând cu atenție copii "Mutelor", care, de altfel, habar nu aveau de prezența lui, sau de privirea ațâtită asupra lor. După aceea, înaintă cu îndrăzneală în curte în fața lor fără teamă, ca un leu căruia nu-i pasă de hienele din jurul lui.

Cum l-au văzut, copii se ridicară și se îngrămădiră în jurul lui, fetele împingând la o parte pe bieți și apropiindu-se de el cu îndrăzneală.

Tarzan le vorbi în mai multe dialecte indigene, unul după altul, toate pe care le știa, dar ei păreau că nu-l înțeleg, deoarece nu-i răspunseseră nimic.

Apoi, ca o ultimă încercare, li se adresă în limbajul primitiv al marilor maimuțe, limbajul lui Manu, maimuța cea

mică, limbajul pe care Tarzan îl învățase pe când suga la pieptul păros al maimuței Kala și asculta la guturalele membrilor sălbatici ai tribului lui Ciuk.

Cu toate acestea, cei care îl ascultau nu-i răspunseră nici de astă dată, cel puțin nu i-au dat nici un răspuns grăit, deși mișcările lor cu mâinile, cu umerii și cu corpurile, precum și clătinările din cap îl făceau să înțeleagă că întrebau un fel de limbaj al semnelor.

Nici între ei nu comunicau cu sunete articulate, ci tot prin semne.

După puțin, copii au pierdut interesul pentru noul sosit și-și reluară pozițiile lenevoase de mai înainte, pe lângă zidul curții. În timpul acesta, Trazan pășea înapoi și încolo, căutând, cu ochii lui ageri, orice cale de scăpare.

În cele din urmă, se convinse că nu are pe unde să iasă de acolo, decât peste zidurile după care era închis, peste care, dacă și-ar fi făcut avânt, ar fi putut să treacă cu un salt zdravăn..., dar nu era încă timpul. Trebuia să mai aștepte până când întunericul nopții îl vor feri de ochii acelora dinăuntru, și dinafara închisorii.

Odată cu apropierea întunericului, atitudinea copiilor din curte a început să se schimbe.

Se plimbau înapoi și încolo, trecând mereu în sus și în jos prin fața intrării în adăpost de la capătul curții, intrând uneori în prima odaie și adeseori ajungând în a doua, unde ascultau în fața plăcii mari de piatră ce închidea intrarea. După aceea, se înapoiau în curte, reluându-și mersul neliniștit.

În cele din urmă, unul a bătut cu piciorul în pământ, iar gestul lui a fost imitat și de ceilalți, până când loviturile lor, în cadența unui toc!, toc!, toc!, trebuia să se fi auzit la o distanță dincolo de marginile închisorii.

Dar, oricare le-ar fi fost intenția, procedeul lor nu a avut rezultat; iar după un timp una din fete, furioasă și încruntată, își înhăță ciomagul cu amândouă mâinile și, apropiindu-se de un perete, începu să bată cu putere în piatră.

Celelalte fete o imitără numaidecât, iar băieții continuau tactul cu picioarele.

Tarzan a rămas foarte nedumerit de purtarea lor ciudată, însă a căpătat explicația dintr-o sursă cu totul neașteptată: propriul său stomac.

Înțelese că aceste ființe erau flămânde și încercau să atragă atenția cuiva din afară.

Mai mult însă, mijlocul întrebuintat în acest scop îl făcu să înțeleagă și altceva, de care își dăduse seama în scurta experiență de la început: aceste ființe erau lipsite cu totul de darul vorbirii și poate că erau chiar incapabile să scoată cel mai mic sunet din gură.

Fata care a bătut prima cu ciomagul în zid se opri deodată și arată celorlalți pe Tarzan.

Ei s-au uitat la el și apoi la ea; iar ea arată spre ciomagul ei și din nou spre Tarzan, după care făcu o mică pantomimă, iute, scurtă, dar foarte semnificativă.

Pantomima arăta modul cum ar cădea ciomagul în capul lui Tarzan, după care actrița pantomimei, împreună cu tovarășii ei, ar fi trebuit să elimine pe Tarzan.

Și atunci încetară a lovi cu ciomegele în zid și nici băieții nu mai izbeau pământul cu călcăiele: întreaga adunare era interesată de ideea nouă ce li se dăduse.

Se uitase la Tarzan cu priviri lacome și flămânde. Mama lor, care trebuia să le fi adus de mâncare: Prima Femeie, era moartă.

Ei nu știau aceasta. Știau numai că sunt flămânzi și că Prima Femeie nu le-a adus nimic de mâncare de douăzeci și patru de ore.

Nu erau canibali. Numai în cazul extrem, când foamea ar fi ajuns cumplită, s-ar fi devorat unul pe altul, bineînțeles după cum se spune că ar fi făcut-o și unii marinari naufragiați din rasele de oamenii civilizați.

Străinul nu era din neamul lor. El nu semăna cu dâștii, după cum nu se asemănau nici alte ființe aduse să mănânce de Prima Femeie.

Prin urmare, nu ar fi făcut nimic rău dacă-l devorau. Ar fi fost acelaș lucru pentru ei ca mănucarea cărnii unei antilope.

Această idee poate nu ar fi încolțit în mintea niciunuia dintre ei, de nu se întâmpla ca fata cea mare să se fi gândit la aceasta: nici ei nu i-ar fi trecut prin gând, dacă ar fi avut de mănucare, știind că el nu a fost adus acolo pentru acest scop, ci ca să fie soțul Primei Femei, care, ca celelalte femei din această rasă primitivă, își vâna câte un bărbat în fiecare sezon prin junglă, unde bieții bărbați timizi își trăiau viețile lor singuratece.

Excluzând cele câteva săptămâni, când erau în captivi în încăperile de piatră ale sexului dominant, bărbații trăiau în junglă, pe care o preferau, cu toate primejdiile de acolo, tratamentul brutal și disprețului împărtășit chiar de copiii acestor soții temporare.

Câteodată reușeau să scape, deși foarte rar. Li se dădea drumul, în cele din urmă, fiind mai ușor de prins unul nou, în sezonul următor, decât să-l hrănească un an întreg.

Nu există nimic, în relațiile lor familiare, care să se asemene cu iubirea. Copiii, concepuți fără iubire, necunoscându-și propriii lor tați, nu aveau nici măcar o afecțiune cât de elementară, unul față de altul și deci nici pentru altă ființă existentă.

O oarecare legătură îi ținea atașați de mamele lor sălbatice, la al căror piept sugeau câteva luni și de la care se așteptau să primească hrana zilnică, până când erau destul de dezvoltati să poată merge singuri în junglă, să-și caute propriul vânat și să aducă orice alt fel de mănucare, pe care natura abundentă le-o pune la dispoziție.

Cândva, între vârsta de cincisprezece și șaptesprezece ani, băieții erau eliberați și alungați în junglă, după care mamele lor nu-i mai recunoșteau între alți bărbați.

Tot la o asemenea vârstă, tinerele fete erau luate în peșterile materne, întovărășindu-și mamele la vânătoarea zilnică, până reușeau să-și prindă primul bărbat.

După aceea, își alegeau o peșteră separată, iar legătura dintre părinte și copil era pentru totdeauna întreruptă, ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Se putea întâmpla chiar ca, în sezonul următor, mama și fiica să devină rivale sau să se ivească între ele, oricând, o ceartă cu rezultat mortal, de seama trofeelor aduse de la vânătoare.

Adăposturile și curțile construite din piatră, în care erau ținuți copiii și bărbații, erau singura lor operă comună.

Oricare alte lucrări trebuiau să le facă singure, deoarece bărbații ar fi scăpat cu cel dintâi prilej, dacă li s-ar fi dat voie să iasă de acolo și să ia parte la lucrările de construcție. Tot așa, copiii, când ar fi fost destul de tari pentru ajutor, ar fi fugit. Totuși, aceste femei enorme erau destul de capabile să-și facă lucrările singure.

Echipate de natură cu mușchi puternici și trupuri colosale, ele dislocau plăci enorme de piatră din malul amfiteatrului, le dădeau drumul să alunece până în vale, apoi le împingeau, le trăgeau și le așezau în poziția dorită, numai și numai cu propria lor forță.

Rareori se ivea nevoia de a se adaoga câte o construcție nouă la cele construite până atunci, mortalitatea printre aceste femele fiind atât de mare, că rămăneau libere destule clădiri pentru fetele ce ajungeau la maturitate.

Lăcomia, gelozia și adeseori soarta celor care vânau în junglă luau o dijmă destul de mare printre femeile adulte. Până și bărbații lor, atât de disprețuiți, își ucideau, uneori, femeia, în străduința de a-și recâștiga libertatea.

Viața hidoasă a Mutelor a fost rezultatul natural al inversării nenaturale a dominării sexului.

Atribuția bărbatului este să inițieze dragostea: prin supremația sa, să inspire mai întâi respect, după aceea admirație în pieptul femeii pe care caută s-o atragă, dragostea rămânând să se dezvolte în urma acestor două emoții.

Creșterea gradată a ascendenței femeilor din țara Mutelor asupra bărbatului împiedică emoțiilor de respect și

de admirație față de bărbat, iar rezultatul a fost că iubirea nu s-a mai ivit niciodată.

Neavând dragoste pentru soțul ei și ajungând să fie un animal cu mult mai puternic decât el, femela din țara Mutelor a ajuns în curând să trateze pe toți cei de sex opus cu dispreț și brutalitate.

Rezultatul a fost că forța, sau dorința de inițiere a dragostei a încetat să existe în inima bărbatului: nu putea iubi o ființă pe care o ura și de care se temea.

Nu putea să respecte, nici să admire pe acele fături îngrozitoare care era femeile din țara Mutelor, așa că fugeau prin păduri, iar femeile dominate îl vâneau pe acolo, ca nu cumva să le piară rasa de pe pământ.

Tarzan se afla acum în fața unor vlăstare din această rasă sălbatică, dându-și perfect seama, de intențiile lor canibalice.

Băieții nu l-au atacat imediat, fiind foarte ocupați cu culegerea de ierburi uscate și de mici bucăți de lemn de prin odăile vecine.

În timp ce trei fete, din care una abia de șapte ani, se apropiau cu băgare de seamă de Tarzan, gata să-l doboare cu ciomegele, băieții făceau un foc la care se așteptau să frigă în curând felii din carnea acestei ființe străne, pe care păroasa lor mamă le-o dusesese.

Un băiat cam de șaisprezece ani se ținea mai la spatele fetelor, făcând, agitat semne cu mâinile, capul și corpul.

Părea că încearcă să convingă pe fete, sau să le împiedice a-și duce la îndeplinire planul.

A mers până acolo, că apelă și la ceilalți băieți să-l ajute, dar ei au aruncat numai o privire înspre fete, după care își continuă preparativele culinare.

În cele din urmă, cum fetele se apropiau cu hotărâre de Tarzan, băiatul le ieși înaintea, încercând să le oprească. Toate trei au sărit ca niște demoni asupra lui, cu ciomagele ridicate, să-l radă de pe fața pământului.

Băiatul se feri la o parte și luă câteva pietricele cu pene

de la ciomagul lui, le aruncă fetelor ce l-au atacat. Proiecțiile au fost azvârlite atât de iute și cu atâta precizie, că două fete au căzut numaidecât la pământ, urlând de durere.

Al treilea proiectil își greși ținta, izbind un băiat în tâmplă și omorându-l pe loc. Era tocmai acela care a furat medalionul de la Tarzan și care, ca toți tovarășii lui de sex, fiind o creatură timidă, a ținut medalionul ascuns neconținut în palmă, din momentul când Tarzan, după ce și-a venit în fire, a ieșit în curte.

Fata cea mai mare, fără să se fi intimidat câtuși de puțin, a sărit, cu fața ei hidoasă de furie, asupra băiatului, care mai aruncă o piatră în ea, apoi întoarse spatele și fugi la Tarzan. Probabil că nici el nu știa ce primire îi va face aceasta.

Poate că era o reminiscență apartenenței la același sex care-l îndboldise să ia loc alături de Tarzan...; se prea poate ca însuși Tarzan, în care simpatia pentru specia sa îl domina covârșitor, să-i fi inspirat redeşptarea unui sentiment atrofiat de mult.

Dar, oricare ar fi fost cauza, băiatul veni și luă loc alături de Tarzan, pe când fata simțind, că înfruntă o primejdie mai mare în această îndrăzneală nemaipomenită a fratelui său, înainta cu mai multă grijă.

Se părea că îi spune prin semne ce are de gând să-i facă, dacă nu va înceta să-și intrerupă voința lui slabă, între ea și poftele ei gastronomice. El îi răspunse, tot prin semne, că o desfide și rămase unde se găsea.

Tarzan întinse o mână și-l bătu ușor pe spate, zâmbind. Băiatul și-a rânjit colții îngrozitor, dar se vedea bine că încearcă, cu aceasta, să răspundă la zâmbetul lui Tarzan.

Acum fata era numai la doi pași de ei.

Tarzan era foarte nedumerit asupra felului cum ar trebui să procedeze cu ea.

Cavalerismul lui firesc îl împiedica s-o atace, cu atât mai puțin să-i pricinuiască vreo rană, fie chiar în legitimă apărare.

Cu toate acestea, perfect conștient că nu va putea scăpa de ea, dacă nu o omoară, așa că, tot căutând o soluție, și-a întări inima pentru fapta ce trebuia s-o comită, dar de care-i era groază. Spera, totuși, să fie în stare a scăpa de acolo, fără să recurgă la mijloace extreme.

A Treia Femeie, ducându-și, la rândul ei, noul soț din peșteră, în clădirile de piatră din amfiteatru, unde avea intenția să-l țină închis timp de o săptămână-două, a auzit cadenta picioarelor goale, precum și loviturile de ciomag ce veneau din încăperile Primei Femeii și înțelese numaidecât ce însemna acest zgomot.

Totuși, bunul mers al vlăstarilor Primei Femei nu o priveau câtuși de puțin pe ea.

Probabil însă că, din instinct matern, a fost îmboldită să le dea drumul, spre a-și căuta hrana și pentru ca serviciile lor să nu fie pierdute tribului, în caz că mureau de foame.

Nici prin gând nu-i trecea să le dea de mâncare, nefiind copiii ei. Atât voia numai: să le deschidă porțile închisorii, dându-le drumul, ca să-și vadă fiecare de treburile, găsindu-și sau nu mâncare; să piară sau să nu piară, potrivit legii inexorabilă a supraviețuirii celui mai bine înzestrat.

A Treia Femeie nu se grăbi deloc în această privință. Cu degetele puternice în părul soțului înfuriat, îl târa spre apartamentele ei de piatră, unde a dat la o parte placa cea mare ce închidea intrarea și l-a împins înăuntru, fără multă ceremonie, mărindu-i iuțala cu o lovitură de călcâi în spate.

După aceea, a pus la loc pietroiul și a pornit alene către apartamentele, din apropiere, ale Primei Femei.

A deschis poarta acestora, a trecut prin cele două camere și a ajuns în curte, tocmai în momentul când fata cea mai mare înainta asupra lui Tarzan.

S-a oprit la intrarea în curte și izbi cu ciomagul în piatră, cu scopul de a atrage atenția aceloră dinăuntru.

Imediat se uitară toți spre ea.

Copiii Primei Femei nu mai au văzură până atunci altă femelă adultă, decât pe propria mamă. S-au dat înapoi la

spatele acestuia, dar nici Tarzan nu se miră de teama arătată de acești copii.

Femeia a Treia a fost primul adult pe care-l văzuse el de când se afla în țara Mutelor, deoarece, în timpul cât a fost în mâinile Primei Femei, zăcuse în nesimțire.

Fata ce îl amenințase cu ciomagul părea acum că îl uitase cu totul și stătea cu colții rânjiți și cu ochii înguști în fața noii sosite: singurul copil, care părea că nu are frică de A Treia Femeie.

Tarzan examinează din ochi pe această femeie enormă, care stătea de partea cealaltă a curții și-l privea cu căutături sălbătice.

Nici ea nu l-a mai văzut până acum, deoarece Prima Femeie îl adusese acasă pe când A Treia Femeie era la vânătoare în pădure.

De asemenea, nu știa că Prima Femeie avea un bărbat în apartamentul ei. Știa numai că acolo se aflau copiii ei. Dar acum, după ce l-a văzut, îl mânca din ochi.

Se gândi numaidecât să îl ia de acolo și să îl ducă în propriile apartamente.

Deci, pentru a îndeplini acest scop se apropia de el încet și cu precauție, observându-i toate mișcările, ca nu cumva să fugă pe lângă ea și să-i scape din mână. Pe ceilalți din curte nici nu-i băgă în seamă.

Tarzan nu a putut să-i cunoască gândurile, a socotit că vine spre el ca să-l atace, după cum, bine înțeles, ar fi atacat pe oricare altă ființă străină pe care ar fi găsit-o în locuința ei.

Văzându-i mărimea enormă și dezvoltarea extraordinară a mușchilor, precum și măciuca grea din mână, nu a putut face altceva decât să le compare cu neputința lui de a se apăra.

Pentru cei născuți în junglă, fuga din fața luptelor nepotrivite și fără rost nu primește niciodată stigmatul lașității.

Tarzan nu numai că era născut și crescut în junglă, dar

lipsa hainelor îl făcea și acum, ca întodeauna, să-i dispară cu totul pojghița subțire și nenaturală a civilizației.

În momentul acesta, el nu era decât o fiară care avea să se împotrivească uneia din femeile din țara Mutelor..., o fiară isteată și destul de puternică..., o fiară care știa când să se bată și când să fugă.

A aruncat o privire în spatele lui. A văzu pitit lângă el pe băiatul Mutelor, tremurând de frică. Mai încolo era zidul curții, iar una din pietrele cele mari din care era foarte puțin aplecată în afară.

Mintea omului este înceată, iar ochiul lui erau și mai înceți, în comparație cu ochiul și cu mintea fiarei încolțite, care caută scăpare.

Atât de iute au fost mișcarile lui Tarzan, că și fugise până ce A Treia Femeie să-și fi închipuit că se gândise măcar la fugă: odată cu el dus era și băiatul Mutelor.

Răsucindu-se în câlchâie, Tarzan a aruncat cu aceeași mișcare, pe umărul său pe băiat; apoi, traversă cu iuteală distanța ce-l despărțeau de zidul din spate al curții, se urcă ca o pisică pe suprafața netedă a pietroiului aplecat, până când apucă cu degetele muchia de sus a acestuia.

Se trase iute deasupra, fără măcar să se uite înapoi și a dat drumul tânărului de partea cealaltă și-l urmă atât de iute, că a ajuns la pământ aproape împreună.

Apoi se uită împrejurul său.

Abia atunci a văzut, pentru prima dată, amfiteatrul natural și peșterile la intrările cărora încă mai stătea, ici-colo, câte o femeie.

În curând, venea noaptea. Soarele începuse să apună pe după creasta munților.

Tarzan nu a văzut decât o singură cale de scăpare: deschizătura din partea de jos a amfiteatrului, prin care trecea cărarea spre pădure. A alergat în acea direcție, urmat de băiat.

A fost văzut însă de o femeie, care sta la intrarea peșterii sale, și care, luându-și măciuca, a sărit în picioare și

a alergat imediat după ei.

Atras de mișcarea ei, a pornit în urmărire altă femeie și după aceea altele, astfel că, aproape imediat, șase-șapte dintre ele alergau din răspuțeri pe cărare, după fugari.

Tânărul, arătând drumul, alerga iute înaintea lui Tarzan, dar, oricât de iute ar fi fost el, tot nu putea fi mai iute și mai rezistent la mișcare decât mușchii ce au dus pe stăpânul lor de atâtea ori la adăpost, față de atacurile lui Numa, sau îl făcuse să poată întrece iuteala cerbului, când acesta trebuia să devie hrana atât de necesară lui Tarzan.

Femeile, mai grele la alergat, veneau înapoia lor fără nici o speranță că ar fi putut ajunge această pereche atât de rapidă, dacă totul ar fi depins numai de iuteală.

Aveau la ele proiectile de piatră cu care încă de la naștere au făcut atâta practică încât au ajuns aproape la perfecție în aruncarea lor, fie în ținte fixe, fie în ținte mobile.

Însă se făcea întuneric, cărarea se sucea și se răsucea, iar viteza vânatului făcea ca ținta să fie foarte greu de nimerit, dorind să o amețească doar, nu să o ucidă.

Bineînțeles că se întâmpla adesea ca un proiectil aruncat cu iuteală să amețească vânatul.

Instinctul le ferea pe femei să ucidă bărbații, dar nu le îndemna să renunțe la tratamentul de brutalitate extremă la care-i supuneau.

Dacă Tarzan ar fi știut pentru ce era urmărit de ele, ar fi fugit mai repede, cu toate că, îndată ce proiectilele au început să zboare pe lângă capul lui, și-a mărit puțin viteza.

De s-ar fi întâmplat ca una din pietre să-l fi lovit, ar fi încetat să mai existe, deoarece femeile, dându-și seama că noaptea își va arunca în curând mantia ei protectoare asupra fugarilor, aruncau pietrele cât mai puternic, indiferent că i-ar fi ucis sau nu pe fugari.

În momentul acela, Tarzan a avut norocul să ajungă în junglă; ca și cum s-ar fi topit în aer, a dispărut din ochii urmăritoarelor, deoarece ajunsese în propriul element.

În timp ce ele îl căutau pe pământ, el fugea printre crengile de jos ale copacilor, urmărindu-l cu privirea pe băiatul Mutelor, ce alerga pe jos pe cărare.

Odată cu scăparea bărbatului, femeile s-au oprit și au pornit înapoi spre peșterile lor.

Cu băiatul nu aveau ce face. El va cutreiera jungla încă vreo doi-trei ani, fără a fi împiedicat, iar, dacă până atunci scăpa de fiarele sălbatice și de săgețile piticilor, ajungea la maturitate și devenea, bineînțeles, prada primei femei ce ar fi dat de el în timpul sezonului.

Pentru moment, el va aduce o existență singură și destul de fericită în felul ei.

Bineînțeles că șansele lui de-a supraviețui în junglă au fost reduse prin faptul că a scăpat prea de timpuriu. Dacă Prima Femeie ar mai fi trăit, l-ar fi păstrat în adăpostul ce-l ofereau zidurile apartamentelor sale, cel puțin încă un an și nu i-ar fi dat drumul numai când ar fi fost în stare să se măsoare cu primejdiile vieții sălbatice din junglă.

Băiatul, cu simțurile sale agere, a realizat că femeile au renunțat să-l urmărească.

Atunci s-a oprit privind în urmă spre ființa ciudată care-l eliberase din închisoare, dar întunericul îi limita imaginea la o mică distanță.

Străinul nu se vedea nicăieri. Băiatul și-a încordat auzul și asculta cu atenție.

Nu se auzea zgomot de pași omenești. Se auzeau alte sunete din tufișuri și din crengile de deasupra capului său, zgomote ciudate, care-l umpleau de groază.

Era învăluit de întuneric. Tremura, simțind greutatea întunericului asupra lui, zdrobindu-l și lăsându-l dezarmat în fața grozăviilor care puteau să urmeze.

Încerca să străpungă întunericul, dar simțea că ochii nu îl mai ajută cu nimic; de asemenea, fiind mut, nu putea nici să strige, nici să sperie inamicul, nici să atragă atenția ființei ciudate în care a găsit prietenie și a cărei prezență a stârnise în pieptul lui, în chip atât de ciudat, o emoție inexplicabilă...

Nu era în stare să și-o explice..., nu avea noțiuni pentru ea, deoarece nu avea noțiuni pentru nimic, dar simțea cum emoția îi încălzește pieptul și dorea să fi putut atrage din nou lângă el ființa ciudată de mai înainte.

Se simțea foarte singur și-i era urât.

Troznitura din tufișurile din apropiere deșteptă în el o groază și mai mare.

Prin întunericul nopții, se apropia de el ceva mare. Se rezemă cu spatele de un copac, nemaîndrăznind să facă vreo mișcare.

Miroși aerul; dar, oricât de ușor se mișca aerul din codru, mișcarea era dinspre el în direcția fiarei ce se furișă asupra lui prin întuneric, ceea ce-l împiedica să indentifice dușmanul.

Instinctul îi spunea că inamicul îl identificase pe el și că, fără îndoială, se furișă acum tot mai aproape, pentru ca, la un moment dat, să sară asupra lui și să-l sfâșie.

Băiatul nu știa ce înseamnă "Leu", exceptând posibilitatea ca instinctul să aducă cu el imaginea diferitelor ființe din junglă de care omul se teme.

În toată viața lui, băiatul nu a ieșit niciodată din apartamentul Primei Femei; iar cum întregul său neam era lipsit de voce, nici mama sa nu i-a putut spune nimic despre lumea din exterior.

Totuși, când leul a răcnit și s-a repezit pe neașteptate asupra lui, băiatul a fost convins că fusese atacat de un leu.

CAPITOLUL IV

Viața primitivă

Soarele își trimitea razele în curtea apartamentelor Primei Femei, curte lipsită de orice viață.

Numai cadavrul băiatului ei zăcea întins, unde căzuse cu o seară mai înainte.

În zarea albastră apăru un punct negru. Și cu cât se apropia, cu atât se mărea, până când a apărut în forma unei păsări, alunecând ușor pe aripi întinse și imobile.

Venea tot mai aproape, din când în când dând câte un ocol mare, până când, în cele din urmă, a trecut și pe deasupra curții apartamentelor Primei Femei.

Încă o dată mai zbură în cerc pe deasupra, apoi se lăsa la pământ în interiorul curții...; Ska, vulturul sosise.

După o oră, corpul tânărului era acoperit ca de o mantie de către aripile mai multor păsări de pradă de acestea. Când au zburat de acolo, nu mai a rămas în curte decât oasele curățate de ultima bucatică de carne.

Pe după gâtul uneia din păsări era agățat acum un lanț de aur, de care atârna un medalion încrustat în diamante.

Ska se zbătu și căută să se desfacă de juvaierul care se legăna sub el, împiedicându-i mersul pe pământ, și zborul. Dar rezultatul încercărilor sale a fost că lanțul se petrecu de două ori împrejurul gâtului și nu-l mai putu scoate de acolo. Își luă zborul spre marea pădure de copaci ghimpați, iar diamantele îi atârnau pe piept, scăpărând scânteii.

Tarzan al maimuțelor, după ce scăpă de femeile care îl urmăriseră, atât pe el, cât și pe băiat până în pădure, se opri în copacul de care fiul înfricoșat al Primei Femei se rezemase să se odihnească.

Prin urmare, era acolo, aproape de el, în momentul când Numa sări asupra băiatului. Întinse, dar, cu iuteală o mână în jos, apucă pe tânăr de păr, și-l trase repede în sus, în momentul când ghiarele puternice ale fiarei zgâriau zadarnic aerul, dedesubtul picioarelor vlăstarului din țara Mutelor.

A doua zi, prima grijă a lui Tarzan a fost ca să caute de mâncare și material de îmbrăcăminte.

Gol de tot cum era și fără nici un fel de arme, bine-înțeles că n-ar fi rezistat multă vreme în codru, dacă n-ar fi fost Tarzan al junglei.

Tot așa s-ar fi întâmplat și cu băiatul, dacă nu l-ar fi avut pe Tarzan lângă el. Tarzan a fost în stare să-și găsească

destule fructe, nuci și ouă de păsări; dar ceea ce dorea el mai mult ca toate era carne.

De aceea, dorea din toată inima, împins nu numai de pofta de carne, dar și de nevoia de a avea o blană, precum și pentru vinele pe care le putea utiliza la fabricarea obiectelor necesare siguranței și confortului existenței sale atât de primitive în timpul de față.

Pe când se ținea de urma unui vânat, căuta lemnul potrivit pentru o sulită, pentru un arc și săgeți. Nu i-a fost greu să le găsească în pădure.

Însă trecu aproape toată ziua până când avu norocul ca un vânt ușor să aducă până la nările lui sensibil mirosul lui Bara, cerbul, pe care-l căutase până atunci.

S-a urcat într-un copac, a făcut semn băiatului Mutelor să-l urmeze, dar această creatură era atât de stângace și de inaptă, încât Tarzan s-a simțit nevoit să-l tragă în sus printre crengi, unde, cu ajutorul semnelor, încercă să-l determine să înțeleagă că trebuie să rămână unde se află, în paza materialelor pe care i le alesese pentru arme, în timp ce el își va continua singur vânătoarea.

Nu era nicidecum sigur că tânărul l-a înțeles; dar toate acestea, văzut că nu mai are intenția să se țină după el.

Porni, deci, fără zgomot printre crengile copacilor, pe urma șiretei rumegătoare, al cărei miros exercitase în odauna o deosebită atracție asupra fiului adoptiv al Kalei: mirosul lui Bara, cerbul, cu toate că, mai întodeauna, animalul vânat de el sub acest nume era o antilopă.

Impresiile din copilărie sunt foarte puternice. De pe atunci de pe când răsfoise abecedarul cu figuri colorate găsit în cabina tatălui său a aflat că figura de la litera C înseamnă "cerb", a dat acest nume animalului ce se aseamăna mai mult cu chipul din carte și pe care-l întâlnea aproape zilnic, antilopa; iar, de atunci, nu-i mai zice altfel decât Bara.

Ca să te poți apropia îndeajuns de Bara și să-l dobori cu sulita sau cu săgeata, e nevoie de o istețime și de o îndemănare cu mult mai mare decât de abilitatea limitată a omului

civilizat.

Până și vânătorii indigeni pierd vânatul, mai des decât se întâmpla să-l ucidă cu armele lor primitive.

Trazan trebuia să-i întreacă pe amândoi, cum trebuia să întreacă antilopa, atât prin agerimea facultăților lui de percepere, cât și prin coordonarea minții, folosindu-și în aceeași măsură și mușchii, dacă dorea să-l doboare pe Bara numai cu armele cu care l-a înzestrat natura.

Pe când străbătea repede jungla, călăuzit de nările sale, în direcția lui Bara, mirosul devenea atât de intens, avertizându-l că nu tocmai departe se adunaseră mai mulți cerbi la un loc.

La gândul ospățului ce-l aștepta, sălbaticul viteaz al junglei simțea o puternică senzație de foame.

Urmărind mirosul, vânătorul se apropia de vânat cu mai multă atenție decât până atunci, trecând ca o umbră prin pădure, și, în cele din urmă, a ajuns la marginea unei poieni în care văzu un grup de antilope.

Așezându-se pe una din crengile de jos ale copacului, a rămas nemișcat ca o statuie, pândind mișcările cirezii și așteptând momentul când vreun cerb s-ar apropia îndeajuns de copacii din jurul poienii pentru ca atacul să fie încununat de succes.

A așteptat cu răbdare, de multe ori ceasuri întregi, până când vânatul să se expună unei morți sigure.

O singură mișcare înainte de vreme sau din imprudență ar fi putut face ca aceste animale fricoase să fugă o distanță mare, și să nu se mai întoarcă acolo zile întregi.

Spre a înlătura acest inconvenient, Tarzan si-a menținut poziția nemișcată, așteptând ca întâmplarea să-i pună la îndemână o antilopă. După un timp, a ajuns la nările lui sensibile, slab de tot, și mirosul lui Numa, leul.

Acest fapt i-a încrețit fruntea.

Locul unde se afla el era în partea de jos a vântului dinspre Bara. Leul, însă, nu se afla între el și antilopă. Prin urmare, trebuia să fie în partea de sus a vântului, dincolo de

vânat.

Și, atunci, pentru ce nările atât de sensibile ale ierbivorelor nu prinseseră mirosul inamicului lor ereditar mai înainte de Tarzan? Se vedea bine, după cum pășteau în liniște, că nu simțeau nimic care să le îngrozească, deci nu știau că Numa se află prin apropierea lor.

Tarzan își făcu socoteala că vântu-l care-i adusese mirosul trebuia să fi fost unul din acele curenți, atât de ciudate, care lasă în nemișcare o parte din aer în drumul lor, trecând pe deasupra.

Deci, antilopele trebuie să fi fost înconjurate temporar de acea parte de aer care le izola de ce se petrecea în jurul lor.

Pe când se gândea la toate aceste lucruri, dorind din tot sufletul ca Numa să se îndepărteze, a rămas încremenit auzind un troznet puternic în tufișurile, de partea cealaltă a poienii, dincolo de antilope.

Simultan cu zgomotul din tufișuri, apărură și un leu tânăr, care, în momentul când a zărit antilopele, a scos un răcnet teribil și s-a repezit asupra lor.

Tarzan era atât de dezamăgit, încât îi venea să-și smulgă părul din cap.

Prin stupiditatea de neînchipuit a acestui leu tânăr, a rămas fără hrană... rumegătoarele s-au împrăștiat în toate direcțiile. Leul, în atacul lui zadarnic, pierdu atât hrana lui, cât și pe cea a lui Tarzan.

Dar stați puțin! Ce era aceasta?

Un pui îngrozit de antilopă, porni exact spre copacul în care se afla Tarzan.

Dar, cum a trecut pe sub copac, a simțit aruncându-i-se în spate un corp omenesc ce și-a înfipt degetele, strângându-l de gât.

Greutatea vânătorului care se aruncase asupra animalului i-a răsturnat pe amândoi la pământ, dar, mai înainte ca cerbul să se fi putut ridica din nou în picioare, vânătorul îi suci gâtul, frângându-i-l dintr-o singură mișcare.

Fără să anunce vreo o privire înapoi, Tarzan și-a așezat cerbul pe umăr și a sărit în cel mai apropiat copac.

Nu mai trebuia să-și piardă timpul, uitându-se să vadă ce făcea Numa, pentru că știa prea bine că uciderea lui Bara avusese loc chiar în fața leului.

Abia a apucat să se ridice pe o creangă, când auzi o bufnitură surdă: leul căzu în gol, pe locul unde fusese Tarzan cu o clipă mai înainte.

Rușinat de nereușita lui, furios de pierderea prăzii, leul începu să scoată răcnet după răcnet, uitându-se furios la omul de pe creangă. Tarzan începu să zâmbească.

— Fiu al lui Dango, hiena, îl atăta el pe leu, umblă flămând acum, până ai să înveți să vânczi.

După ce a aruncat cu dispreț în fața lui o crenguță ruptă, a dispăru în frunzișul copacilor, ducându-și prada cu ușurință pe umăr. Era încă lumină când a ajuns unde l-a lăsat pe băiatul din țara Mutelor.

Tânărul avea la el un cuțit mic de piatră, cu care Tarzan tăie imediat o bucată bună din antilopă, întinzându-i-o băiatului.

După aceea a tăiat și pentru o bucată. Flămând cum era, și-a înfipt adânc dinții în carnea crudă și plină de sânge a antilopei, în timp ce băiatul, căutându-și materiale pentru foc, privea surprins acțiunea lordului englez.

Amuzat, Tarzan l-a privit la rândul lui pe băiat, până când acesta reuși să-și prepare carnea după cum socotea el că ar trebui preparată: partea din afară arsă de tot, mijlocul aproape crud.

Totuși, era mâncare gătită și fără îndoială că acela ce o mânca se simțea superior fiarelor sălbatice care mâncau carnea crudă.

Ceea ce simțea băiatul se aseamănă probabil cu ceea ce simt epicurienii din lumea civilizată când mănâncă vânat alterat și brânză descompusă.

Tarzan începu să zâmbească la gândul cât de vagă e, la urma urmei, marginea care separă omul civilizat de cel

primitiv, în ce privește instinctul și poftele.

Unii dintre prietenii săi din Franța, cu care avu prilejul să prânzească uneori, s-au arătat foarte îngroziți când au aflat că Tarzan a mâncat omizi, așa cum mâncau și maimuțele..., aceasta în timp ce ei îmbucau cu poftă dintr-o mâncare de melci.

Americanul provincial râdea de gustul francezului ce mănâncă picioare de broască, fără să se gândească că lui însuși îi plac picioarele de mosc.

Eschimoșii mănâncă pește crud. Locuitorii de pe Amazon, atât albi cât și indigeni mâncau cu poftă stomac de papagal și de maimuțe, socotindu-le cele mai delicioase mâncăruri.

A doua zi de dimineață, având destulă vreme pentru câteva zile, Tarzan a început să-și facă arme și să-și croiască o haină din piele de antilopă.

Arătând băiatului Mutelor cum se curăță pielea de antilopă cu cuțitul de piatră, începu să lucreze, fără să aibă alte unelte decât câteva bucățele de piatră adunate pe albia unui râuleț, cu care voia să-și lucreze arme bune și puternice, spre a se putea măsura cu femeile din țara Mutelor, cu marile carnivore și cu oricare alt soi de inamic ce s-ar ivi.

În timp ce lucra, îl privea pe băiat și se întreba la ce îi putea folosi această sărmană ființă.

Poate că-l va ajuta să-și croiască drum prin pădurea de copaci ghimpați trebuia s-o străbată mai înainte de a ajunge în ținuturile cunoscute, de unde să se îndrepte spre casă.

Vedea bine că bietul băiat e foarte timid, fapt dovedit când a fugit de la Mute, și de spaima manifestă când l-a atacat Numa. Lipsit de grai, devenea un camarad de drum inutil, iar faptul că nu se pricepea câtuși de puțin la tainele pădurii îl făcea o adevărată povară.

Pentru că trecuse de partea lui în timpul altercației din curtea apartamentelor Primei Femei, își câștigase, prin actul său, dreptul la protecție, cu toate că lui Tarzan nu-i era de

nici un folos.

Evident prea evident chiar era că băiatul s-a atașat de Tarzan și dorea cu orice preț să rămână alături de el.

Și-atunci, lucrându-și armele și gândindu-se la locuitorii din țara Mutelor, i-a venit o idee: va face pentru băiat arme la fel cu ale sale, învățându-l să le întrebuințeze. Știa foarte bine că eficacitatea armelor primitive ale Mutelor nu se putea compara cu aceea a unui arc și săgeți și nici cu a unei sulii bune.

Mutele nu ar fi putut să repeadă proiectilele lor atât de departe, cât ar fi putut ajunge săgeata unui arcaș bun, și nici ciomagele lor nu fi putut face mult față de o suliță.

Da, va face arme și pentru băiat și-l va învăța să le întrebuințeze. În felul acesta, se va putea folosi de el la vânătoare, precum și luptă.

Pe când Tarzan era adâncit în aceste gânduri, băiatul se opri brusc din lucru, lipindu-și o ureche de pământ, apoi, ridicându-și ușor capul, și-a întors privirile spre Tarzan. A îndreptat degetul de la el spre pământ.

Tarzan a înțeles că trebuia să asculte, după cum făcu băiatul; după ce și-a lipit urechea de pământ, auzi zgomotul unor pași răsunând pe cărarea bătătorită.

Adunând de jos tot ce-i aparținea, a urcat numaidecât în vârful copacului, unde și-a așezat lucrurile, s-a întors și l-a ajutat pe băiat să urce lângă el. Nu au avut mult de așteptat și au văzut apărând pe cărare una dintre acele femei teribile din amfiteatru.

La vreo cinci-șase metri în urma ei, venea altă femeie, iar în urma acesteia mai venea una.

Femeile din țara Mutelor nu umblau prea des în felul acesta, existența lor fiind mai mult singuratică.

Totuși, se adunau la un loc câteodată, ca să facă vânătoare împreună, în cazul când vâneau vreo fiară primejdioasă care le devasta ținuturile, sau când nu reușeau să adune din pădure destui bărbați în timpul sezonului.

În cazul acesta, femeile rămase fără bărbați se uneau și

pomeau prin ținuturile unui trib din vecinătate.

Toate trei femeile au trecut pe sub copacul lui Tarzan. Urechile mari le atârnavă, iar privirile ochilor lor negri rătăceau dintr-o parte în alta a oăării, tot mișcând repede, din când în când, pielea din câte un loc al corpului, cu scopul de a alunga de acolo insecte plictisitoare.

Cei doi oameni din copac au rămas nemișcați până când femeile s-au îndepărtat.

După ce au ieșit din privirile lor la o cotitură a drumului, au mai stat un timp să asculte, apoi au coborât din copac, reținându-și lucrarea întreruptă.

Tarzan a zâmbit ironic, când se gândi la evenimentele petrecute în ultimele câteva minute... el, Tarzan al maimuțelor, Voevod al Codrilor, să se ascundă în copac, să nu fie văzut de trei femei! Închipuiți-vă!

Dar ce fel de femei erau!

Până acum el nu știa mai nimic despre ele sau despre obiceiurile lor, însă ceea ce știa era de ajuns să-l convingă că erau cei mai formidabili dușmani cu care avusese el de a face până acum, așa că, atâta timp cât era fără arme, nici nu era de gândit să încerce a se măsura cu ciomegele lor cele mari și cu proiectilele aruncate cu atâta îndemânare.

Zilele treceau; Tarzan și tovarășul său lipsit de grai își perfecționară armele cu care urmau să-și procure hrana mai cu ușurință, băiatul lucrând mai mult mecanic, potrivit instrucțiilor primite de la stăpânul său.

În sfârșit, sosi momentul în care Tarzan cu băiatul din țara Muților erau echipați ou tot ce le trebuia.

Au pornit la vânătoare împreună, iar omul îi învăța pe băiat să tragă cu arcul, să arunce cu sulița și să se folosească de funia de iarbă, care în timpul copilăriei-a fost unica armă.

În timpul acestor zile de vânătoare, se petrecu în tânărl din țara Mutelor, în mod aproape brusc, o mare schimbare.

Obiceiul său a fost până acum ca să meargă pe furiș prin codru, oprindu-se, adesea, să privească, când încoace.

când încolo, temându-se, după toate aparențele, de fiecare ființă ce umbla prin junglă; iar frica cea mai mare i-o inspirau femeile de acelaș neam cu el.

Toate acestea însă se schimbă ca prin farmec.

Începu să devină stăpân atât pe arc, cât și pe sulița de la Tarzan, mai ales că privise, de multe ori, cu un interes adânc și într-un fel oarecare, cu smerenie și respect pe Tarzan, pe când doboră diferite animale, mari sau mici, pentru hrana zilnică.

Într-o zi, îl văzuse ucigând pe Sabor, leoaica, dintr-o singură aruncătură de suliță, când se întâmplase ca ea să-l surprindă într-un luminiș, destul de departe de adăpostul oferit de copacii junglei.

Sosi, după o vreme, și ziua băiatului. Vâna împreună cu Tarzan; iar acesta ațâță o mică turmă de porci sălbatici, printr-o săgeată bine îndreptată, care ucise pe unul din ei. Ceilalți se împrăștiară în toate direcțiile, afară de unul un mistreț puternic, care, zărind pe băiat, se repezi cu furie asupra lui.

Primul gând al tânărului fu să fugă, pentru că secole întregi de spaimă infiltrată în el îl îmboldeau la asta. Întotdeauna bărbații din țata Mutelor fugiseră din fața primejdiei și, fugind într-una de animalele carnivore, precum și de propriile femei, ajunseră foarte iuți de picior...

Atât de iuți, că nici un dușman primejdios nu-i mai putea prinde; un om din țara Mușilor nu putea fi prins decât prin șiretenie.

Băiatul putea să scape foarte ușor de mistreț și în clipa aceea era cât pe aci s-o ia la fugă. Stăpânit de o idee nouă și neașteptată, se opri în loc..., dete pe spate mâna cu sulița, după cum îl învățase Tarzan, apoi o repezi înainte cu toată forța de care era capabil.

Mistrețul venea direct spre el. Sulița îl izbi în umărul stâng și străbătu corpul, perforându-i inima. Horta, mistrețul, muri instantaneu.

O nouă expresie apăru în privirile tânărului, care se

reflectă și în trăsăturile sale.

Nu se mai vedea acum obișnuita teamă; nu se mai furișă prin codru, ca mai înainte, aruncând priviri speriate în dreapta și în stânga.

Acum mergea drept, cu îndrăzneală, fără frică și probabil că, în loc să se mai teamă de apariția vreunei femei, o și căuta chiar. Devenise personificarea bărbatului răzbu-nător.

În pieptul lui clocotea furia înăbușită a nenumărate generații față de tratamentul disprețuitor și de abuzurile îndurate din partea sexului feminin.

Fără îndoială că el nu-și concretiza gândul în felul în care îl expunem aci, dar rămâne fapt că Tarzan, văzându-l, și-a dat seama că cea dintâi femeie ce va avea nenorocul să se întâlnească cu acest tânăr, va avea, totodată, și cea mai mare surpriză din viața ei.

CAPITOLUL V

Alte bordeie, alte obicei

Tânărul din țara Mușilor se atașase de Tarzan cu devotamentul și supunerea unui câne.

La rândul său, Tarzan a învățat cea mai mare parte a limbii prin semne a protejatului său, având, astfel, mijlocul să comunice între ei pentru toate nevoile.

Băiatul a câștigat încredere în el însuși, pe măsură ce se obișnuia mai mult cu noile arme, devenea din ce în ce mai independent, cu rezultatul că, adesea, pomeau la vânătoare despărțiți unul de altul, astfel că proviziile nu le lipseau niciodată.

S-a întâmplat ca Tarzan, în timpul unei expediții singuratic, să dea peste o priveriște din cele mai ciudate.

Urmărea de câteva ceasuri dăra de miros lăsată de Bara, când simți, deodată, mirosul unei Mute, ceea ce nu însemna

pentru el decât că mai era cineva ce căuta să pună mâna pe prada urmărită de el.

Era călăuzit numai de instinctul sălbatic al fiarei de codru care predomina în el.

Nu mai era elegantul lord Greystoke din Londra care își rânjise colții zbârcindu-și buzele..., ci vânătorul sălbatic în clipa când îi răpea prada.

A apucat prin copaci, pomi repede în direcția femeii din țara Mușilor, dar înainte de a o ajunge, alt miros pătrunse în nările sale: un miros nou, ciudat, care-l nedumerea.

Era miros de om, totuși până la un grad oarecare miros străin și necunoscut. Niciodată nu i se întâmplase să dea peste așa ceva.

Mirosul era foarte slab, dar ghicea, instinctiv, că trebuie să emane de undeva de foarte aproape. Și întradevăr, după câteva clipe, auzi câteva voci..., voci joase și melodioase, ce ajungeau foarte slab la urechile lui.

Dar, cu toate că erau joase și melodioase, se simțea în tonul lor ceva ce denota surescitare. Acum Tarzan uită de Bara, uită de tot ce-l înconjură.

Se apropie cu multă băgare de seamă și, după puțin, observă că se găsea în apropierea unui număr mare de persoane.

Ajunsesse în marginea pădurii, de unde se deschide o câmpie întinsă până la poalele dealurilor din depărtare.

Priveliștea care-l izbi vederile îl făcu, în primul moment, să se îndoiască de propriii săi ochii.

I se părea că nimic nu-i natural din tot ce vedea, afară de una din femeile uriașe din țara Mușilor.

Ea se găsea la vreo două sute de metri de marginea pădurii și era înconjurată de o întreagă hoardă de oameni în miniatură - niște războinici micuți și albi - încălecați pe un soi de animale ce păreau antilope regale de pe coasta de apus.

Înarmați cu sulite și cu săbii, atacau neconținut picioarele enorme ale femeii, care se dădea înapoi încet spre

pădure, izbind, din când în când, cu piciorul în adversarii ei, sau doborându-i cu marele ei ciomag.

Tarzan văzu numaidecât că ei vroiau să-i taie venele de la picioare și, dacă ar fi reușit, ar fi putut, după aceea, s-o omoare cu ușurință.

Dar, cu toate că erau o sută și mai bine la număr, șansele lor de reușită păreau foarte mici, deoarece femeia ucidea sau rănea câte zece din ei deodată, numai cu o singură izbitoră de picior.

Până acum, aproape jumătate din ei erau întinși jos morți sau răniți pe drumul urmat în lupta lor cu femeia, mai înainte de a fi sosit Tarzan la fața locului.

Cu toate acestea, față de curajul acelor care mai rămăseseră, Tarzan fu cuprins de admirație. Ei se rezeau neîncetat la o moarte aproape sigură, în eforturile lor încăpăținate de a doborâ femeia uriașă. Atunci văzu și el motivul pentru care ei își sacrificau atât de zadarnic viața... În mâna stângă a femeii, strâns la pieptul ei, se găsea unul dintre acești războinici mițitei.

Evident că, spre a-l salva pe acesta, ceilalți continuau lupta.

Dar, dacă Tarzan a fost cuprins de admirație la vederea acestor războinici, rămase tot atât de uimit de animalele curajoase și agile pe care le călăreau.

Crezuse până atunci că antilopa regală, cea mai mică specie a acestor animale, este și cea mai timidă dintre ființele de pe pământ.

Această particularitatea însă nu aparținea și categoriei de antilope la care privea acum. Puțin mai mari de statură, înalte cam la jumătate de metru, erau, în toate celelalte privințe, identice cu antilopa regală.

Totuși, sub conducerea călăreților, săreau fără teamă până aproape de picioarele enorme ale femeii și de ciomagul ei.

Erau și bine conduse - s-ar fi putut zice la perfecție, - așa că mușchii lor răspundeau poruncii date de călăreți.

Săreau când spre femeie, când înapoi și abia atingând pământul cu picioarele, se și găseau scăpați de primejdie.

Săriturile lor ajungeau uneori până la doi metri, așa că Tarzan se mira nu numai de agilitatea lor, dar și de abilitatea aproape minunată de călărie a războinicilor, ce se puteau menține în șa atât de bine pe aceste animale, cu toate săriturile, învârtelile, suciturile și săltăturile lor.

Era o priveliște frumoasă, o priveliște inspirătoare, care, oricât de nereală i s-ar fi părut la început, nu trecu mult ca să-l facă să-și dea seama că privea la o rasă de pigmei veritabili..., nu din aceia de rasă neagră pe care exploratorii Africei îi cunoscuse mai mult sau mai puțin, ci din rasa albă, rasa pierdută de oameni în miniatură, la care se referă de multe ori vechile manuscrise de călătorii și explorări, miturile și legendele.

Lupta aceasta, deși-l interesa foarte mult, la început o privise ca un spectator neutru. După un timp, simți că simpatiile lui înclină spre micii războinici; iar, când a văzut că Muta era să scape în pădure împreună cu captivul ei, se hotărâ să se amestece în această afacere.

Cei dintâi care l-au văzut în momentul ieșirii sale din frunzișul codrului au fost micii războinici.

Evident că l-au luat la început drept încă unul din dușmanii lor uriași, deoarece din piepturile lor a izbucnit un strigăt de descurajare și s-au dat înapoi, pentru prima oară de când Tarzan privea la această luptă ne egală.

Dorind să-și arate clar intențiile, mai înainte ca micii oameni să se fi repezit la el spre a-i tăia venele picioarelor, porni iute în direcția femeii.

Aceasta, din partea ei. Îndată ce dădu cu ochii de el, începu a-i face semne poruncitoare spre a veni în ajutorul ei, să sfârșească și cu restul pigmeilor.

Ea era obișnuită să fie temută și ascultată de bărbații din neamul ei, mai ales când îi subjuga. Poate că, de astă dată, să se fi mirat puțin de îndrăzneala acestuia, deoarece bărbații fugeau de obicei de ea.

Cu toate acestea, avea mare nevoie de el, nevoie ce o domina. Apropiindu-se de ea, Tarzan îi porunci, prin limba semnelor învățată de la băiat, să dea drumul captivului și să plece de acolo, nemaisupărând războinicii. Drept răspuns, ea făcu o strâmbătură urâtă și porni spre el.

Atunci Tarzan așează o săgeată în arc.

— Înapoi! îi făcu el semn. Înapoi sau te ucid! Înapoi, femeie, și lasă jos mititelul din mână!

Ea mârâi feroce și mări pașii. Tarzan ridică arcul la nivelul ochilor și întinse de coardă, până când arcul se îndoi. Pigmeii, dându-și seama că, cel puțin pentru un moment, noul străin uriaș părea a fi de partea lor, se strânseseră la un loc, așteptând rezultatul duelului.

Tarzan spera că femeia îi va asculta ordinul și că nu va fi silit să-i curme zilele.

Îi era de ajuns o singură privire să vadă că ea nu avea nicidecum intenția să-l asculte și că era hotărâtă să-l nimecească cu desăvârșire pe individul ce se amestecase cu atâta îndrăzneală în afacerile ei.

Venea mereu spre el. Au ajuns atât de aproape, că orice întârziere din partea lui i-ar fi fost primejdioasă; slobozi săgeata. Așchia de lemn ascuțită se înfipse adânc, drept în inima ei sălbatică, unde el ochise, iar femeia se prăbuși la pământ.

În aceeași clipă, Tarzan se repezi la ea, apucând în mâini pe războinic, ca nu cumva să fie zdrobit în căderea Mutei.

La această nouă acțiune a lui, războinicii, neînțelegându-i intențiile, scoaseră o serie de strigăte și, învârtind săbiile pe deasupra capetelor, au dat pinteni cailor, către el.

Dar, mai înainte ca ei să fi ajuns până la el, Tarzan așează ușor pe pământ omulețul salvat de la moarte și-i dădu drumul.

Instantaneu, atitudinea pigmenilor ce voiau să-l atace se schimbă din nou, iar strigătele lor războinice se transformă în aclamații de bucurie.

Călărind până la el, se opri în fața războinicului pe care-l salvase și, descălecând, îngenunchia în fața lui Tarzan, iar cei de aproape îi sărutară mâna.

Acum văzu Tarzan că niciunul din acești pitici nu era mai înalt de un jumătate de metru.

De asemenea, înțelese numaidecât că cel pe care-l salvase avea grad mare printre ceilalți, probabil era chiar șeful lor.

Se întreba acum care va fi atitudinea lor față de el. Se uită la ei cu o privire plină de îngăduință, cum s-ar uita cineva la un mușuroi de furnici.

Pe când ei își felicitau tovarășul pentru miraculoasa scăpare, Tarzan avu cel mai bun prilej să-i examineze de aproape.

Erau oameni cu pielea albă, bineînțeles destul de bronzată de vânt și de arșița soarelui; totuși, nu încăpea nici o îndoială, erau oameni albi.

De asemenea, aveau trăsături regulate și bine proporționate, așa că, după orice criteriu al rasei noastre, ar fi putut fi considerați bărbați frumoși.

Erau, evident, excepții și variații; dar, în ansamblul lor, păreau toți oameni frumoși. Aveau fața netedă și niciunul nu părea prea în vârstă; acela scăpat din mâinile Mutei părea mai tânăr decât ceilalți, cu mult mai tânăr decât aceia care descălecaseră ca să-i facă onorurile cuvinte.

Și, cum Tarzan sta și se uita la ei, tânărul făcu semn celorlalți să se scoale, după care le ținu un mic discurs. La urmă, se întoarse către Tarzan și-i vorbi, dar acesta nu înțelese nici un cuvânt.

Totuși, din atitudinea lui reieșea lămurit că omulețul îi mulțumea și probabil că-l întreba care îi sunt intențiile față de ei.

Atunci, Tarzan căută să-i asigure că nu dorește decât prietenia lor și, spre a evidenția intențiile sale, își aruncă armele, făcând un pas spre ei cu brațele întinse și cu palmele deschise în direcția lor.

Tânărul pigmeu părea că înțelege aceste semne de prietenie, deoarece înaintă și el cu mâna întinsă spre Tarzan. Acesta, crezând că ar trebui să-i sărute mâna, nu voi s-o facă, ci preferă să-și asume un rol egal cu al celui mai mare pigmeu.

Deci, lăsându-se într-un genunchiu ca să poată ajunge mai cu ușurință la mâna pe care i-o întinsese pigmenul, îi strânse degetele delicat, aplecându-și ușor capul, într-o înclinare destul de politicoasă, dar care nu arăta nici o urmă de slugărnicie.

Celălalt a avut aerul că este satisfăcut, întoarse salutul cu aceeași demnitate, după care încercă a-l face pe Tarzan să înțeleagă că era pe cale să plece cu oamenii lui prin câmpie și-l invită să-i însoțească.

Destul de curios să vadă și alte caracteristici ale acestui popor ciudat, Tarzan nu a stat la îndoială să primească invitația.

Înainte ca ceata lor să pomească la drum, se împărășiară puțin prin câmpie, pentru a-și aduna morții și răniții, precum și pentru a pune capăt chinurilor antilopelor prea grav rănite pentru a merge. Săvârșiră aceasta cu săbiile lor relativ mici și drepte, ce făceau parte din armamentul lor, lăsând lănciile în tocurele cilindrice aninate de partea dreaptă a șeurilor.

Alte arme, Tarzan nu mai putu descoperi doar un cuțitaș pe care ei îl purtau într-o teacă la șoldul drept și a cărui lamă era cu două tăișuri, ca un pumnal, numai de câțiva centimetri lungime și foarte ascuțită la vârf.

După ce și-au adunat morții și răniții, aceștia din urmă a fost examinați de către tânărul conducător al trupei, în tovărășia a cinci-șase persoane dintre cei adunați în jurul lui când Tarzan i-a dat drumul din mână.

Pe aceștia Tarzan i-a luat drept locotenenți sau subofițeri. I-a văzut punând întrebări răniților și examinându-i; iar în trei rânduri, de fiecare dată un caz fără speranță, conducătorul își trecu iute sabia prin pieptul nefericiților.

Pe când se îndeplinea această măsură militară în

aparență destul de crudă, dar, altminteri, foarte salutară, restul războinicilor săpau, sub comanda subofițerilor, un șanț lung, lângă cei morți; erau în număr de vreo douăzeci. Săpătura o făceau cu un fel de hârleț destul de solid, pe care-l țineau agățat de șa și care se putea fixa la capătul lăncilor.

Oamenii lucrau cu repeziciune extremă și după un plan ce părea că elimină orice mișcare de prisos, așa că, în foarte scurt timp, au săpat un șanț de doi metri lungime, jumătate metru lățime și un sfert de metru adâncime, sânt care pentru oamenii de mărime normală ar fi trebuit să fie de șase metri lungime, doi metri lățime și un metru adâncime.

În acest șanț își grămădiră morții ca sardелеle, în două straturi. După aceea, au aruncat destul pământ ca să umple spațiile dintre corpuri, precum și groapa până sus. Au adunat un număr mare de pietre, cu care au acoperit groapa, lăsând, în urma lor, un mic monument, ce arăta unde și-au pierdut viețile vitejii.

Până să termine această lucrare, alți războinici au prins antilopele rămase libere și au așezat răniții pe spatele lor. La un cuvânt al comandantului, războinicii executară mișcări de precizie militară, apoi o parte au pornit înainte cu răniții, iar după câteva clipe porm restul trupei.

Sistemul lor de încălecare și de marș era unic în felul lui, deci de mare interes pentru Tarzan.

Războinicii, descălecați, stăteau în rând în fața tânărului conducător, care era încălecat, după cum erau și alți câțiva ofițeri care îl însoțeau. Fiecare războinic își ținea calul de căpăstru.

Comandantul făcu un semnal rapid, ridicând vârful săbiei, fără ca din gură să-i iasă un cuvânt de comandă. Imediat ce lăsă vârful săbiei în jos, își răsuci calul în loc, porni încotro se uita trupa, aceeași mișcare fiind făcută simultan și de ofițerii săi, ca și cum ar fi fost împinși de un singur gând. În clipa aceea "calul" fiecărui războinic porni înainte, iar călărețul sări în șa din fuga "calului", tot atât de

ușor, ca și o pană.

Imediat după ce a pornit primul șir de antilope, porni și cel de-al doilea, și așa încăleacă întreaga trupă; cei din urmă au mărit ritmul, ca să-i poată ajunge pe cei pomiți inițial.

Era una din cele mai meșteșugite și practice manevre militare, ce făcea cu putință punerea în marș a trupelor de cavalerie tot atât de iute ca și trupele de infanterie.

În timp ce trupa galopa, ieșiră din flancul stâng zece călăreți, urmând pe unul din ofițerii care se detașase de grupul din jurul comandantului trupei și se înapoiară la Tarzan.

Ofițerul începu a-i face semne spre a înțelege că trebuie să urmeze trupa și că ei aveau însărcinarea de a-l călăuzi până la destinație. În timpul acesta, corpul principal al trupei ajunsese departe pe câmpie, antilopele făcând sărituri de câte doi metri. Nici Tarzan, cât de iute era el, nu ar fi putut să se țină după ele.

A pornit, deci, sub conducerea detașamentului, să poată vedea lucruri noi, însă gândurile sale erau la băiatul din țara Mutelor, ce vâna singur în pădurea rămasă din urmă. Nu trecu mult și nu se mai gândi la el, dându-și seama că băiatul era acum cu mult mai bine echipat pentru apărare decât oricare altul din neamul său.

De asemenea, se gândea că, după ce va vizita țara pigmeilor, se putea întoarce, să-l găsească, dacă i-ar mai fi surâs ideea aceasta. Câmpia nu era tocmai atât de întinsă, ci avea văi și dealuri ușoare, iar ici-colo era câte o dumbrăvioară. Iarbă era de ajuns, păscută în unele locuri de niște antilope de o specie ceva mai mare.

La vederea călăreților ce se apropiau, și la vederea faptului uriaș a lui Tarzan, antilopele o luară la fugă. Micul lor grup întâlni un rinocer, dar nu făcu decât un ocol mic spre a-l evita, iar mai încolo, aproape de-un mic grup de copaci, șeful călăuzelor își opri detașamentul, luă lancea în mână și înaintă ușor spre un tufiș, transmitând, un ordin oamenilor săi, în urma căruia aceștia se împrăștiară, înconju-

rând tufișul.

Tarzan se opri și privi cu mult interes acțiunea războinicilor. Vântul bătea înspre el din direcția tufișului, așa că nu putea afirma cu precizie ce fel de animal era acela care atrase atenția ofițerului.

Nu trecu mult timp după ce războinicii înconjuraseră tufișurile și cei de partea opusă au dat să intre în tufiș, ținând, sulilele gata de atac. Tarzan auzi un mârâit fioros din tufiși, iar după o clipă văzu sărind o pisică sălbatică africană. Săritura era îndreptată către ofițerul trupei, ce aștepta fiara cu lancea, gata să străpungă.

Greutatea și forța săriturii fiarei aproape trântiră din șape pe călăreț, dar vârful sulii acestuia izbi pisica drept în piept.

După câteva zvâcnituri convulsive, pisica muri, dar, dacă sulia s-ar fi rupt în timpul acesta, omul ar fi fost trântit bine și poate chiar ucis, această pisică fiind pentru ei o fiară tot atât de primejdioasă, ca leu pentru noi. În clipa când fiara muri, patru războinici săriră asupra ei, tăindu-i capul și jupuind-o de piele în câteva clipe.

Tarzan nu putu să nu observe că tot ce făceau acești oameni atingea perfecțiunea. Păreau că nu piardă nici o clipă din timpul lor, să nu facă nici o mișcare fără rost și că nici unul nu ezita asupra a ceea ce are de făcut. Mai mult încă: nici un lucrător nu se punea în drumul celuilalt.

Abia trecuseră zece minute din momentul când au zărit pisica, și detașamentul fu din nou la drum, cu capul fiarei atârând de șaua unui războinic, iar pielea de șaua altuia.

Ofițerul comandant al detașamentului avea aproape aceeași vârstă ca și comandantul trupei. Se vedea bine că e un om curajos.

Tarzan ar fi putut să jure aceasta, după felul în care înfruntase ceea ce pentru un popor atât de mic ar fi fost o fiară dintre cele mai feroce și ucigătoare. Atacul deznădăjduit asupra femeii din țara Mutelor îi dovedise că și ceilalți erau curajoși, iar Tarzan admira și respecta curajul oricui.

A început chiar să iubească acești omuleți, cu toate că, uneori, îi era greu să creadă că sunt reali, așa de înclinați suntem să nu credem în posibilitatea existenței vrunei forme de viață cu care nu suntem obișnuiți nici prin asociație, nici din auzite.

Călătoreau de șase ore prin câmpia întinsă: de la o vreme, schimbându-se vântul, Tarzan mirosi de departe un cerb. Deoarece nu mâncase nimic toată ziua, era foarte flămând, așa că mirosul de carne proaspătă îi stârni peste măsură pofta de vânatoare.

Alergă repede la șeful detașamentului sub a cărui escortă se afla, îi făcu semn să oprească. Apoi, pe cât putu mai lămurit, căută să-i explice, prin mijlocul gesturilor și nicidecum satisfăcător al semnelor, că era flămând și că, ceva mai încolo înaintea lor, se afla carne destulă pentru el. Le mai spuse, tot prin semne, să rămână în urmă, cât timp el își va urmări prada, ca s-o poată ucide.

Ofițerul, înțelegând spusele, lui îi dădu conșimțământul și Tarzan a pornit pe furiș înainte, spre un crâng; de unde simțise mirosul de cerb; se aflau acolo câteva antilope. Detașamentul venea în urma lui atât de liniștit și fără zgomot, că nici urechile agere ale lui Tarzan nu au reușit să-i simtă.

Adăpostit de un rând de copaci, văzu câțiva cerbi și antilope ce pășteau la mică distanță; cea mai aproape dintre ele era la treizeci de metri de copaci. A luat arcul de pe umăr, a ales o mână de săgeți din tolba și se alătură fără zgomot copacului din apropierea antilopelor. Detașamentul nu era departe în urma lui, deși se opri de îndată ce văzu vânatul urmărit de Tarzan, spre a nu-l speria.

Pigmeii priveau cu cel mai mare interes fiecare mișcare pe care Tarzan o făcea cu arcul și săgețile. Îl văzură, așa cum făcu când ucisese pe Mută, că pune o săgeată în arc, întinde coarda cu putere și-i dă drumul dintr-o singură mișcare.

Au văzut antilopa sărind în clipa când o izbi proiectilul,

urmat. la intervale foarte mici, de o a doua și o a treia săgeată: cât își arunca săgețile, Tarzan se apropia de pradă. Nu era nici o primejdie că o va pierde. Chiar de la a doua săgeată, cerbul căzu în genunchi, iar, când Tarzan ajunsese lângă el, îl găsi mort.

Războinicii, care îl urmaseră atât de aproape au înconjurat imediat antilopa, din momentul ce au văzut că nu mai e nevoie de nici o precauțiune, și vorbeau între ei cu mult mai multă animație decât îi văzuse până acuma Tarzan.

Interesul lor părea concentrat asupra proiectilelor dăătoare de moarte, cu ajutorul cărora el a doborât un animal așa de mare: pentru ei antilopa era, tot atât de mare, că pentru noi un elefant. Iar când privirile lor se îndreptară spre Tarzan, zămbiră cu toții, frecându-și repede palmele cu o mișcare circulară, acțiune pe care Tarzan presupuse că ar avea același sens ca și aplauzele.

După ce scoase săgețile din antilopă și le puse din nou în tolbă, făcu semn șefului detașamentului să-i împrumute sabia. Mititelul păru că ezită un moment, în care timp tovarășii îl priveau cu atenție, dar, în cele din urmă, trase sabia din teacă și o oferă lui Tarzan cu mânerul înainte.

Când cineva are de gând să mănânce carne crudă, atâta timp cât mai este caldă, nu așteaptă se se scurgă sângele din ea, nici Tarzan nu a așteptat, ci își tăie frumos vreo două felii bune din pulpa cerbului, pe care începu să le devore cu mare poftă.

Actul lui Tarzan surprinse peste măsură piticii, ce se uitau la el cu destulă groază: iar, când le oferă și lor o parte din carne, refuzară cu scârbă, ferindu-se de el. Nu știa ce credeau ei despre el, dar își închipui numai decît că nu le plăcea carnea crudă.

Avea el să afle mai târziu că enervarea lor era datoră faptului că, în experiența lor de până atunci, singurele ființe ce mâncau carne crudă mâncau și pigmei. Prin urmare, când au văzut uriașul puternic mîncînd carne în felul acesta, nu au putut să tragă altă concluzie decît că, dacă ar fi flămînzit

rău, i-ar fi mâncat pe ei, la nevoie.

A înfășurat o parte din carnea de antilopă în propria ei piele, Tarzan o aruncă în spate, și apoi își reluară toți călătoria întreruptă. Războinici aveau acum aerul foarte tulburat și vorbeau în șoaptă, aruncând, adeseori, priviri înapoi spre Tarzan.

Nu le era frică căci acești războinici abia știau ce înseamnă frica. Întrebarea ce-i preocupa și îngrijora era dacă făceau bine sau nu ducându-se în mijlocul poporului lor un uriaș mănător de carne crudă, care, la o singură mâncare, devora o porțiune de carne echivalentă unui om, cărui bineînțeles un om de proporția lor.

Nu mai era mult până să se însereze. Ajunși pe o colină, Tarzan văzu în depărtare ceea ce i se părea la prima vedere, o grupare de moviște simetrice în formă de cupole, iar mai târziu, după ce se apropie de ele, văzu o trupă de războinici galopând să-i întâmpine.

Fiind mai înalt decât ceilalți, îi văzu, cu mult înaintea lor și căută să atragă, prin semne, atenția ofițerului comandant. Acesta îl înțelese, însă războinicii ce se apropiau erau ascunși vederii lor, din cauza denivelărilor terenului.

Dându-și seama de aceasta, Tarzan se aplecă și, mai înainte ca ofițerul să-i poată ghici intenția, îl luă cu antilopă cu tot în mâinile sale puternice, ridicându-l sus de tot de la pământ.

În primul moment, o consternare de neînchipuit cuprinse restul războinicilor. Săbiile scânteară și se auziră strigăte de furie.

Până și curajosul pigmeu, pe care Tarzan îl ținea în aer trase din teacă micuțul său cuțit; dar un zâmbet din partea lui Tarzan îi asigură pe toți că nu e nici o primejdie și se liniștiră, mai ales că, după o clipă, realiză și ofițerul motivul pentru care-l ridicase Tarzan deasupra capului.

Ofițerul comunică celorlalți ceea ce a văzut, iar după atitudinea lor se putea deduce că armata care se apropie era compusă din prieteni.

Dovada acestei ipoteze se făcu după câteva minute, când au fost înconjurați de câteva sute de pigmei, toți prieteni, curioși să-l vadă pe Tarzan mai de aproape.

Printre ei era și șeful lor, cel pe care Tarzan îl scăpase din mâinile Mutei, care l-a întâmpinat cu o strângere de mână prietenească.

După aceea, a avut loc o consfătuire între șeful detașamentului ce îl escortase pe Tarzan și comandantul suprem, asistat de câțiva războinici mai în vârstă.

După expresia figurilor și tonul vocilor, Tarzan și-a dat seama că e o chestiune foarte serioasă și că-l privea pe el.

Altfel nu și-ar fi putut explica numeroasele priviri ce i se aruncau în timpul discuției. Nu avu de unde să știe că subiectul discuției lor pornea de la raportul comandantului escortei.

Marele lor musafir era mâncător de carne crudă și, deci, o primejdie mare a-l aduce în mijlocul poporului.

Tânărul care l-a salvat dezlegă problema, amintindu-le că uriașul trebuie să fi fost foarte flămând să mănânce atât de multă carne, dar nu era mai puțin adevărat și faptul că, deși călătorise câteva ceasuri cu câțiva războinici, pe care i-a avut mereu la îndemână, nu se atinse de ei.

Această explicație părea să încheie discuția asupra bunelor intenții ale lui Tarzan și, prin urmare, porniră din nou la drum, fără să mai întârzie, în direcția movilelor ce se vedeau bine acum, la vreo doi kilometri.

Apropiindu-se de ele, Tarzan crezu, la început, că vede un număr colosal de pigmei, umblând încoace și încolo printre aceste movilițe, iar, când se apropia și mai mult, observă că movilițele erau clădiri în miniatură, de piatră, construite probabil, chiar de pigmei.

Pigmeii, umblau încoace și încolo printre movilițe, trebuie să fi fost lucrători, deoarece un șir lung mergea într-o direcție, ieșind dintr-o gaură din pământ și urmând un drum anumit către o moviliță pe jumătate completată și care evident că era în curs de construcție.

Un alt șir lung cu mâinile goale, mergea în direcția opusă, coborându-se într-o a doua gaură, iar pe flancul drept și stâng al fiecărui șir, la distanțe destul de dese, se aflau războinici înarmați. Mersul acestor șiruri de oameni, care intrau și ieșeau din aceste construcții în formă de cupolă îi făcură lui Tarzan impresia că se află în fața unui furnicar, iar furnicile se străduiau împrejurul mușuroaielor lor.

CAPITOLUL VI

La sfat cu piticii

Ska, vulturul, zbura alene în cercuri mari, sus de tot, pe deasupra malurilor râului Ugogo. Medalionul de aur încrustat cu diamante strălucea la razele soarelui, dar nu-l mai supăra în zbor, ci numai la coborât și umblatul pe pământ, îl mai necăjea, deoarece călca peste el și se împănica. Cu toate încercările, nu reușea să scape de el, acceptându-l.

După ce zbura un timp, văzu jos, lângă malul râului, trupul întins a lui Goro bivolul, al cărui aspect arăta limpede că e gata să servească de hrană lui Ska. Marea pânză coborî într-un copac din apropiere. Torul era liniștit și se vedea nici un dușman prin apropiere.

Ska a dat de câteva ori din aripi, până s-a ajuns la cadavrul bivolului și s-a oprit pe unul din coamele acestuia.

Tarzan, în orașul pigmeilor fu întâmpinat foarte calduros, iar, pentru că s-a hotărât să rămână cu ei mai multă vreme, spre a le studia obiceiurile, s-a pus pe lucru cu ardoare, așa cum avea obiceiul când se afla printre popoare străine, adică să le învețe limba, cât se putea mai iute.

Deoarece, până acum, era stăpân pe mai multe limbi și dialecte, nu îi fu greu să o învețe și pe aceasta, așa că, în scurt timp, era în stare să înțeleagă ce îi spuneau amfitrionii și să se facă înțeles de ei.

Atunci află faptul că-l consideraseră, la început, ca făcând parte din neamul "Maimuțelor" și, ca atare, au crezut că îi el va fi imposibil să comunice cu ei prin alte mijloace decât prin semne.

Au rămas, deci, foarte încântați când au văzut că este în stare să se exprime prin sunetele identice cu ale lor, iar când a înțeles că el dorea să le învețe limba (Adrendohaki), regele lor, Inimă-Tare, i-a pus la dispoziție mai mulți profesori, dând ordin întregului său popor, cu care străinul uriaș ar fi putut veni în contact, ca să-l ajute a se familiariza cât mai repede cu limba lor.

Inimă-Tare a început să țină foarte mult la Tarzan, din cauză că cel scăpat din mâinile Mutei fusese tocmai Crăișor, fiul regelui.

De aceea, atât regele, cât și prințul căutau să facă în așa fel încât uriașul să se simtă printre ei cât mai plăcut. Mâncarea i-o aduceau o sută de robi, acolo unde găsea el de cuviință să stea, la umbra unui copac mare ce creștea majestos, chiar la marginea orașului.

Când se plimba printre grupurile de case în formă de cupolă, o trupă de cavalerie galopa înaintea lui, să curețe drumul, ca nu cumva să calce pe cineva din oraș. Totuși, Tarzan era foarte atent față de amfitrionii săi, așa că nici unul nu avu de suferit din cauza lui.

Cu vremea, devenind din ce în ce mai stăpân pe limba lor, află, o mulțime de amănunte privind acest popor remarcabil. Prințul Crăișor și-a luat angajamentul să asiste aproape zilnic la învățătura uriașului său oaspete, așa că Tarzan învață foarte mult de la prinț.

Se plimba prin oraș cu foarte mare atenție. Cel mai interesant lucru văzut era metoda de construcție întrebuințată în clădirea caselor cu cupolă, care erau mai înalte chiar decât Tarzan.

Primul pas în construcția lor era trasarea periferiei bazei cu bolovani de mărime uniformă, fiecare cântărind până la douăzeci de kilograme. Doi robi puteau duce cu ușurință un

asemenea bolovan, dacă era pus pe o targă, iar, cum la fiecare construcție se întrebuințau cel puțin o mie de robi, lucrarea progresa în felul acesta, cu iuteală.

După ce au trasat baza circulară de un diametru de treizeci-patruzeci metri, făceau un cerc mai mic la vreo trei metri în interiorul celui dintâi. Fiecare cerc, din aceste două, aveau însemnate patru deschizături: locul celor patru intrări în clădirea completă, corespunzătoare cu cele patru puncte cardinale.

Locul pereților acestor intrări era însemnat, pe pământ, cu bolovani, aceștia fiind aleși cu mai multă îngrijire în ceea ce privește uniformitatea lor, iar spațiul de la o deschizătură la alta era umplut cu bolovani.

După aceea, se trasa planul camerelor și al coridoarelor din etajul de jos, tot cu bolovani, fiecare fiind cu cea mai mare îngrijire în raport cu cel alăturat, precum și cu cel care urma fi așezat deasupra, când trebuia să se zidească al doilea rând, având de suportat o greutate enormă, după ce se termina clădirea.

Coridoarele erau de regulă cam de un metru înălțime, ceea ce ar echivala cu patru metri după măsura noastră, iar camerele aveau o mărime, adecvată fie întrebuințării destinate ei.

Exact în centrul clădirii, se lăsa o deschidere circulară, largă de vreo trei metri în diametru. Aceasta mergea în sus, odată cu construcția clădirii, astfel se forma un luminiș de la pământ până la acoperiș.

După ce partea de jos era clădită în felul acesta până la o înălțime de un sfert de metru, se proceda la boltirea coridoarelor, așezându-se din distanțe în distanțe, pe toată lungimea lor, arcuri de lemn, deasupra cărora se construia tavanul din scânduri aplecate în lungime, de la arc la arc. Marginile scândurilor erau suprapuse și prinse cu ținte de lemn bătute la capete de arcuri.

În timpul cât înainta această lucrare, se ridicau pereții camerelor, și zidul exterior al clădirii, până la aproape trei

sferturi de metru înălțime, aduncându-le la nivel cu tavanul coridoarelor boltite; iar spațiile dintre coridoare și camere erau umplute cu bolovani, printre care se turna, spre a avea un corp mai compact, pietriș de râu și sfărâmături de piatră.

Venea rândul grinzilor pentru tavan, ce se așezau transversal peste celelalte camere..., lemn tare, din specia stejarului, în formă pătrată, de circa cincisprezece centimetri. La camerele mai mari, aceste grinzi aveau la distanțe, ca proptele, stâlpi din același material, de aceeași grosime.

După ce erau așezate grinzile, se construia tavanul din scânduri puse strâns una lângă alta și bătute în cuie de lemn.

În felul acesta, tavanele camerelor se ridicau deasupra restului construcției cu aproape douăzeci de centimetri.

Când lucrarea ajungea aici, intrau în joc sute de căldări în care se încălzea astfel crud, până devenea lichid, cu care se umpleau spațiile, până când toată clădirea ajungea nivelul tavanului, dându-i astfel, o înălțime de un metru.

Peste acesta se așeza un alt strat de cincisprezece-douăzeci de centimetri de piatră și punându-se temelia etajului al doilea, a cărui construcție presupunea reluarea etapelor.

Palatul lui Inimă-Tare, construit după acest sistem, era de șaptezei de metri în diamteru și de treizeci și șase metri înălțime, (treizeci și șase de etaje), putând să adăpostească opt mii de persoane: un adevărat fumicar omenesc.

Orașul întreg consta în zece cupole la fel cu palatul, puțin mai mici, în care se adăposteau un total de cinci sute de mii de locuitori, dintre care două treimi erau robi, majoritatea meseriași și servitori ai clasei domnitoare.

Altă jumătate de milion de robi, muncitori de rând, locuiau în camerele subterene ale carierelor de unde se extrăgea materialul de construcție.

Galeriile și camerele minelor erau întărite și portite cu îngrijire, pe măsură ce înainta exploatarea lor, așa că erau destul de comode și încăpătoare pentru sclavi, mai ales aproape de suprafață.

Orașul fiind clădit pe un teren stâncos de origine vulcanică, din cauza ușurinței cu care se procura materialul, avea drenajul aproape perfect, iar robii nu sufereau nici un neajuns din cauză că locuiau sub pământ.

Chiar cupolele erau bine ventilate prin luminătorul central și numeroaselor ferestre din pereții exteriori, amplasate destul de apropiat una de cealaltă.

Ferestrele erau cam de un sfert de metru pe jumătate sau, mai precis, de douăzeci și șase centimetri înălțime, destul de mari să permită intrarea aerului și a luminii. Totuși, interiorul cupolei, mai ales camerele, erau întunecoase, dintre cele exterioare, și cele care dădeau în luminătorul central, erau luminate cu un soi de lumânări care dădeau fără fum, foarte încet.

Tarzan observa construcția noii cupole cu cel mai adânc interes, dându-și seama că, pentru el, era singura șansă de a vedea interiorul unuia din acești stupi de ființe omenești. Și, pe când era ocupat în felul acesta, Crăișor și prietenii săi își dădeau toată osteneala să-l inițieze în misterele limbii pe care el o învăța.

A descoperit, astfel, că robii sunt prizonieri de război, sau descendenți ai acestora. Unii au fost în robie încă lungul mai multor generații, pierzându-se orice urmă a originii lor și se considerau tot atât de cetățeni în Trohanădalmakus Măruntica, orașul regelui Inimă-Tare, ca oricare altul.

În general, tratați cu bunățate, după o generație bună, nu mai erau puși la muncă grele.

Majoritatea prizonierilor recenți și copii acestora făceau parte din casta muncitorilor de rând, de la care se pretindea o muncă până la marginile extreme ale îndurării omenești. Ei lucrau în mine, în cariere și cărau materialele grele, iar mai bine de cincizeci la sută dintre dâșii muncei aproape până la sleire completă.

Cu a doua generație, începea educația copiilor, mai ales a acelor ce manifestau aptitudini pentru meserii. Aceștia erau transferați din cariere în cupole, după care începeau o viață

relativ ușoară: mai omenească și mai prosperă, viața clasei mijlocii.

Mai exista un mijloc prin care cineva putea să scape de munca din cariere: prin căsătorie sau, mai bine zis, prin selecție, după cum le plăcea să numească acest episod, cu vreun membru al clasei dominante.

Într-o comunitate unde distincția de clasă era o caracteristică a poporului, atât de înrădăcinat, că devenise aproape o religie, era destul de vrednic de atenție că asemenea legături nu aduceau nici o înjosire; dimpotrivă, îl ridica automat pe cel de clasă mai joasă la rangul tovarășului de viață, de clasă superioară.

— Este foarte adevărat aceasta, explică Crăișor lui Tarzan, la întrebarea acestuia în privința excepției de la regula generală atât de riguroasă a distincției de clasă.

A fost o dată, demult, în timpul domniei lui (Klamata-moresal) Barbă-n cot din orașul nostru Măruntica, în războiul în care ostașii lui (Veltoptis-hogo) Potrivitul, regele orașului (Veltoptis, makus) s-au potrivit în mare număr contra frumoasei noastre capitale.

Într-o bătălie decisivă, trupele strămoșilor noștri au fost nimicite aproape cu totul. Mii de oameni și de femei au fost luați în captivitate, iar ceea ce ne-a scăpat, atunci, ca să nu fim distruși cu desăvârșire a fost devotamentul eroic al robilor pentru stăpâni.

Barbă-n cot, din ai cărui descendenți fac și eu parte, a observat în toiul luptei, puterea de rezistență a robilor; erau mai puternici decât ostașii din ambele orașe combatante și păreau neobosiți, pe când clasa înaltă a nobilimii, din care erau recrutat ostașii, deși plini de curaj, erau sleiți de oboseală în mai puțin de un sfert de oră de luptă.

Atunci, după ce bătălia a luat sfârșit, prin completa noastră înfrângere, Barbă-n cot a chemat pe toți ofițerii trupelor sau, mai bine zis, pe cei care rămăseseră vii sau neprinși și, printr-un discurs calduros, le-a explicat că nu din cauza numărului cel mare al ostașilor din Potrivita am fost

învinși, ci din cauză că ostașii noștri erau niște slăbănogi. I-a întrebat dacă știu cauza acestei stări de lucru și prin ce mijloace s-ar putea pune capăt.

Cel mai tânăr căpitan, rănit și slăbit de pierderea sângelui, a fost singurul care putu da o explicație plauzibilă și să propună un mijloc radical pentru îndreptarea slăbiciunii oștenilor noștri.

Le-a atras atenția asupra faptului că, din întreaga rasă a minunienilor, cel mai vechi popor era acela cu capitala Mărunțica și că, de veacuri întregi, nu mai suferise nici un amestec de sânge nou, nefiindu-le permis să se însoare cu persoane ce nu fac parte din clasa lor.

În timpul acesta sclavii, le mai explică el, răzruțați din toate orașele Minuniei, se încrucisau între ei, și devenit robuști și rezistenți. pe când stăpânii lor, fără încrucișare, au degenerat.

În baza celor explicate, îl delegă pe Barbă-n cot să decreteze că orice sclav va fi ridicat la clasa ostășească, dacă este ales și luat în căsătorie, de un bărbat, sau, respectiv, de o femeie din clasa aceea. De asemenea, să fie obligatoriu ca fiecare războinic să-și aleagă cel puțin o soție dintre sclavele lor.

La început, desigur, s-au ridicat obiecții puternice împotriva unei sugestii atât de păgâne, dar Barbă-n cot, înțelept, a pătruns ideea și nu numai că a emis decretul în chestiune, dar a fost cel dintâi care l-a urmat, luând imediat de soție una din sclavele sale; ce a făcut regele, în persoană, a fost imitat și de ceilalți.

Chiar de la a doua generație, s-a văzut cât de înțeleaptă a fost această schimbare, iar fiecare generație care a îndeplinit tot mai mult așteptările lui Barbă-n cot. În ziua de azi, poporul din Mărunțica este cel mai puternic și mai războinic dintre minunieni.

Vechia noastră inamică, Potrivita, a adoptat și ea noua ordine, despre care a aflat de la robii făcuți în cursul raidurilor asupra noastră. Au început, însă, cu câteva

generații după noi.

Acum, toate orașele din Minunia își însoară războinicii cu roabele lor.

Și, de ce nu? Robii noștri descind toți din clasa ostășească a altor cetăți, din care au fost prinși strămoșii lor. Mai mult însă. Suntem toți de aceeași rasă, avem aceeași limbă, iar obiceiurile noastre, din punctele cele mai importante de vedere, sunt aceleași.

Timpul a adus oarecare schimbare în modul se face selecția noilor soții. Acum este obiceiul de a porni cu război contra altui oraș numai în scopul de-a prinde pe femeile lor cele mai nobile și mai frumoase.

Pentru familia noastră regală, această orânduială a fost, nici mai mult, nici mai puțin, salvarea de-la completa distrugere. Strămoșii noștri ne transmiteau nouă, urmașilor lor, boala și nebunia.

Sângele nou, curat și puternic al robilor, a șters din sângele nostru dăra bolnăvicioasă, modificând punctul nostru de vedere până într-acolo, că fiul unei roabe și al unui ostaș, considerat până atunci fără castă - cel mai de jos dintre cei de jos, - acum are rangul lui printre cei mai de sus, fiind considerat ca imoral pentru o persoană din familia regală să se căsătorească cu altcineva decât cu o sclavă.

- Dar, dumnecata, întreabă Tarzan, tot așa te-ai căsătorit? Ți-ai răpit soția în bătălie cu alt oraș?

- Eu nu sunt căsătorit, răspunse Crăișorul. În timpul de față ne pregătim de război cu Potrivita. Mi se spune, de către robii din acel oraș, că fiica regelui de acolo este cea mai frumoasă din lume. O cheamă Janzara (Steluța) și, pentru că nu suntem de loc înrudiți, decât poate foarte de departe, ar fi o soție dintre cele mai potrivite pentru fiul lui Inimă-Tare.

- De unde știi că nu te înrudești cu ea aproape deloc?

Pentru că ținem o socoteală, tot atât de exactă despre familiile regale din Potrivita și din mai multe alte orașe vecine din Minunia, cum ținem și despre familia noastră,

lămuri Crăișor. Aceste informații le căpătăm de la prizonierii de război, de regulă de la ce aleși în căsătorie de poporul nostru.

Regii din Potrivita, timp de câteva generații în șir, n-au fost atât de puternici sau norocoși să reușească a lua domnițe de la noi, nici prin forța armelor, nici strategic, cu toate că au încercat de nenumărate ori.

Rezultatul a fost că s-au văzut nevoiți să-și găsească soții în alte orașe, de multe ori destul de îndepărtate.

Mama domniței Steluța se trage dintr-un oraș depărtat și de acolo a fost adusă de actualul rege din Potrivita (Elkomohago), spre a se însura cu ea.

În istoria acestui oraș nu se pomenesc că ar fi luat vreodată robi din Măruntica, nici că războinici de-ai noștri au călcat pe acolo, de generații întregi. Prin urmare, Steluța ar fi o soluție excelentă pentru mine.

— Bine, zise Tarzan, dar cum rămâne curiubirea? Dacă am presupune că nu v-ați iubi unul pe altul?

Crăișor dădu indiferent din umeri.

— Îmi va naște un fiu care, într-o zi, va deveni regele Măruntichii, răspunse el. Asta-i tot ce pot pretinde.

În timp ce pigmeii, amfitrionii lui Tarzan, se pregăteau de război cu vecinii din Potrivita, oaspetele lor a fost lăsat să-și vadă de treburile sale.

Tarzan găsi un izvor nesecat de curiozități în indeletnicirile acestui popor în miniatură.

Observă și sururile nesfârșite de robi, străduindu-se cu sarcinile grele înspre noua cupolă, ce se înălța cu o iuteală aproape miraculoasă. Sau făcea câte-o plimbare până în țarinile din afara orașului, unde alți robi munciau pământul, pe care mai mult îl zgâriau, decât îl arau cu niște pluguțe trase de bidivii de-ai lor..., aceste antilope liliputane fiind singurele animale de muncă.

Robii erau întovărășiți de războinici înarmați, dacă erau robi din prima sau a doua generație, ca nu cumva să încerce a scăpa sau a stârna o revoluție, precum și ca apărare

împotiva fiarelor sau a inamicilor din alte cetăți, robilor nefindu-le permis să poarte arme și, prin urmare, neputându-se apăra singuri.

Robii din prima și a doua generație se cunoșteau ușor după tunica lor de un verde aprins, ce le ajungea până la genunchi, singura îmbrăcăminte a castei lor, având atât în spate, cât și în față o emblemă imprimată cu negru, ce indica orașul natal al robului și persoana căreia îi aparținea.

Toți robii care munceau la lucrările publice erau ai regelui Inimă-Țare, dar multe din familiile nobile erau reprezentate în câmpii de robii lor.

Prin oraș circulau, după diversele lor afaceri, mii de robi în tunică albă.

Ei îngrijeau ~~la~~ stăpânilor, supravegheau mare parte din munca anuală a robilor de clase inferioare, făceau comerț, vânzându-și mărfurile în libertate deplină; dar, ca și ceilalți robi, nu purtau decât un singur fel de îmbrăcăminte, pe lângă sandalele grosolane, comune ambelor clase.

Pe piept și pe spate aveau imprimată cu roșu numai emblema stăpânilor, ca și la robii din a doua generație, deoarece, fiind născuți în oraș, erau considerați băștinași.

Mai erau și alte semne de distincție, deși mai puțin importante, pe tunicile robilor de clasă mai înaltă..., niște semne mici puse pe un umăr sau pe amândoi, ori pe câte o mânecă, care indică ocupația fiecăruia.

Robii aparțineau cu trup și suflet stăpânului lor, care trebuia să-l hrănească și să-l îmbrace pe toți robii săi însă și rodul muncii lor îi revenea exclusiv lui.

Bogăția familiei unui războinic ar fi putut consta, bunăoară, din frumusețea și perfecționarea podoabelor de aur și de argint pe care această familie le vindea altor războinici. În cazul acesta, robii familiei, afară de cei întrebuințați la treburile casei, erau utilizați la desemnarea și fabricarea acestor articole.

Altă familie se devota agriculturii, alta creșterii bidivilor (diadeți): dar toată munca era făcută de robi, cu excepția

dresării bidiviilor crescuți pentru călărie, ocupație care nu era considerată mai prejos de demnitatea clasei războinicilor, ci, din contra, era privită ca fiind singura ocupație potrivită pentru nobili. Până și fiul regelui își dresa propriii bidivii.

Ca spectator interesa, pentru Tarzan orele treceau repede. La neîncetatele lui întrebări asupra posibilității de a găsi o cale în această lume bizară, înconjurată de o pădure de copaci ghimpați, amfitrionii săi îi răspundeau că nu era mare lucru a străbate pădurea aceea, dar, deoarece se continua la infinit, până la extremitatea lumii, era zadarnic să mai încerce să pătrundă într-însa.

Concepția lor referitoare lumea era mărginită la ceea ce ei au fost în stare să vadă: un pământ deluros, cu văi și păduri, totul înconjurat de copaci ghimpați.

Pentru ființele de mărimea lor, pădurea ghimpată nu era greu de pătruns, dar Tarzan nu era de mărimea lor.

Totuși, el nu înceta niciodată să zămislească planuri asupra mijloacelor salvare, cu toate că nu era grăbit să le execute, deoarece îi găsea pe minunieni cât se poate de interesanți și-i convenea să-și petreacă vremea alene în orașul Mărunțica.

Pe neașteptate, însă, se ivi o schimbare..., într-o dimineață, tocmai în clipa când zorile se arătau la răsărit...

CAPITOLUL VII

Războiul

Tânărul din țara Mutelor, fiul Primei Femei, cutreiera într-una pădurea, în căutarea lui Tarzan, singura ființă care putuse stârni vreodată în inima lui sălbatică o emoție care să semene puțin cu afecțiunea.

Bineînțeles că nu-l găsi. Il întâlni însă cu alți doi bărbați, mai în vârstă, din aceeași specie cu el, începând să vâneze împreună după cum, de altfel, obișnuiau să facă

adeseori aceste creaturi inofensive.

Noile sale cunoștințe manifestau prea puțin interes pentru armamentul ciudat al tovarășului lor..., le era de ajuns să aibă un ciomag bun și câte un cuțit de piatră. Se simțeau destul de mulțumiți dacă puteau vâna din când în când un iepuraș sau o veveriță, restul hranei lor constând din fructe, nuci și rădăcini de plante.

Fiul Primei Femei nu se mulțumea cu atât. El vâna adeseori păsări și uneori câte o antilopă, devenind, din zi în zi, mai îndemânat la mânuirea sulitei cât și a arcului. În felul acesta, își procura mai multă carne decât putea mânca, dând și celorlalți doi tovarăși, care acum se atașaseră de el. Bineînțeles că traiul lor în comun ar fi durat numai până când ar fi apărut pe scena vieții lor vreuna din femeile teribile, ce le-ar fi zdruncinat pentru totdeauna tovarășia, luând pe unul din ei cu ea.

Noii săi tovarăși se mirau, într-un fel, de el. Dar în mintea lor lentă și stupidă nu putea pătrunde cauza pentru care el li se părea diferit de ceilalți bărbați.

El își ținea capul sus, avea privirea mai sigură și mișcările sale nu erau atât de furișe ca ale celorlalți. Prin junglă mergea cu pas mai hotărât și cu mai puțină grijă decât socoteau ei că ar fi trebuit.

Mai mult încă: le venea să rădă în sinea lor, gândindu-se la momentul când acest tovarăș, lipsit de prudență, va întâlni vreuna din femeile tribului lor, care-l va doborî cu ciomagul și, după aceea, îl va târî de păr până în peștera ei.

A sosit, în sfârșit, și ziua când se întâmplă faptul, anticipat. Se întâlniră deodată cu o femelă enormă, într-un loc deschis din pădure. Cei doi bărbați, care îl însoțeau pe fiul Primei Femei, au luat-o la fugă, iar, când au ajuns într-un loc mai sigur, unde copacii erau deși, s-au oprit în loc, să vadă dacă femela îi urmărea, și ce s-a întâmplat cu tovarășul lor.

Spre ușurarea lor, au văzut că femela nu-i urmărea; spre consternarea lor văzură că tovarășul lor nu fugea, ci rămă-

sese curajos în fața ei, făcându-i semne să plece de acolo, căci, altfel, o va ucide.

Ce reacție a creat! Negreșit că a fost născut fără un pic de creier!

Lor nu le trece prin minte să atribuie actul lui curajului. Această virtute era apanajul Mutelor, bărbații petrecându-și viața în fuga de primejdie și de femele.

Totuși, simțeau, în inima lor, că trebuie să-i fie recunoscători, deoarece actul lui îndrăzneț îl salvase pe ei. Muta va lua numai pe unul din ei firește pe acela care a rămas din prostie înapoi, ca să o sfideze.

Muta, neobișnuită să-și vadă drepturile contestate de un simplu bărbat, a fost cuprinsă atât de mînie, cât și de o mînie îndreptățită. Mirarea o făcu să se oprească brusc la vreo cincisprezece metri de tînar, iar mîinile împinse să ia unul din proiectilele de piatră ce-i atîrnau de cîngătoare.

Mîscarea aceasta din urmă o duse la pierzanie

Fiul Primei Femei, care sta cu săgeata pusă în arc și gata de tras, nu mai așteptă să afle ce va face Muta, ci, chiar în momentul când ea învîrtea proiectilul, slobozi el săgeata.

Cei doi tovarăși ai lui, ce au observat totul de după tufișurile unde se ascuseseră au văzut-o cîmpîndu-se de durere, încercînd frenetic să-și smulgă din piept săgeata care îi îmuiase genunchii și se prăbuși la pămînt, unde rămase întinsă, dînd din picioare de cîteva ori, mai înainte de a trece cu totul în eternitate.

Atunci au ieșit și ei din ascunzătorile lor, pe cînd fiul Primei Femei, apropiîndu-se de victima sa, îi smulse săgeata din inimă.

Tovarășii lui, aproape încremeniți de sîngere, s-au uitat mai întîi la cadavrul Mutei, apoi la băiat, zăvîrnindu-se pe figurile lor o expresie de neîncredere, la început, ca pe urmă să se transforme în mare smerenie și respect.

Au examinat arcul, săgețile și sulița, iar mai în urmă și rana din pieptul femelei. Toate erau pentru ei ceva de neînțeles.

Dar Fiul Primei Femei ce făcea?

El își ținea capul sus, pieptul în afară și umbla mândru de colo până colo. Rolul de erou nu-l mai avusese niciodată până atunci vreunul din bărbații neamului său, așa că avea motiv să fie mândru.

Acum vroia să le mai arate ceva, prin care să-i impresiioneze și mai mult. Luând cadavrul Mutei, îl târî până lângă un copac din apropiere, unde îl propti de la mijloc în sus de trunchiul copacului.

Se dădu înapoi vreo opt-zece metri și, făcând semn tovarășilor să-l observe de aproape, a ridicat sulita și o repezi în ținta improvizată, prin care au trecut de se înfipse în lemnul copacului.

Amândoi erau foarte surescitați de ceea ce au văzut. Unul dorea să încerce și el această ispravă minunată; iar, după ce a aruncat și nu a nimerit, celălalt tovarăș insistă să arunce și el.

După aceea, au primit poftă să facă exercițiu cu arcul și săgețile.

Au stat toți trei ore întregi înaintea aceste ținte dezgustătoare, fără să înceteze cu exercițiul; până când îi îmboldi foamea plecară de acolo. De asemenea, fiul Primei Femei trebui să le promită că le va arăta cum să-și facă arme la fel cu ale lui.

Accastă întâmplare a fost de mare importanță în istoria țării Mutelor, deși aceste trei persoane nu și-au dat seamă de nimic, după cum nici sutele de femele din specia lor nu se gândeau la lovitura dată supremației lor de către primul bărbat sufragist din neamul lor.

Tot atât de neașteptat a fost și evenimentul care a schimbat cu totul traiul liniștit al lui Tarzan în orașul Mărunțica și care avea să ducă lucrurile la un rezultat din cele mai fantastice și mai de necrezut.

Tarzan stătca întins pe un așternut de iarbă, sub umbra marelui stejar ce creștea la marginea orașului lui. Inimă-Tare.

Lumina trandafirie a zorilor abia începu a roși orizontal la răsărit, când Tarzan, a cărui ureche era aproape de pământ, fu deșteptat pe neașteptate de ecoul unui zgomot ciudat, ce părea că vine chiar din fundul pământului.

Era un sunet atât de vag și de depărtat, că un muritor de rând l-ar fi simțit cu multă greutate, chiar stând cu urechea lipită de pământ și spunându-i-se mai dinainte că acest zgomot există. Pentru Tarzan, însă, sunetul a fost întreruperea zgomotului obișnuit al nopții și, prin urmare, oricât de slab era, pentru Tarzan era ceva neplăcut.

După ce se deșteptă, puse urechea la pământ și ascultă cu multă atenție. A știut că sunetul nu poate veni din fundul pământului, ci de undeva de la suprafață.

De asemenea, își dăduse seama că nu pornea de la mare distanță, ci că se apropia cu repeziciune. Câteva clipe a rămas foarte nedumerit, pe urmă înțelese totul; sări numaidecât în picioare.

Cupola regelui Inimă-Tare nu era decât la vreo sută de metri mai încolo, iar Tarzan își îndreptă pași spre locuința regală. La intrarea ei din sud a fost oprit, însă, de una dintre sentinelele în miniatură de acolo.

— Vestește pe regele tău, îi porunci Tarzan, că am auzit zgomotul a o mulțime de (diadeți) bidivii galopând spre Măruntica și că, de nu mă înșel, pe fiecare bidiviu călărește un ostaș dușman.

Santinela se întoarse și strigă pe cineva din interiorul coridorului. După un moment, apărură un ofițer însoțit de câțiva ostași. Cum l-a văzut pe Tarzan, se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ofițerul.

— Musafirul regelui spune că aude apropiindu-se o mulțime de bidivii, răspunse santinela.

— Din ce direcție? întrebă ofițerul, adresându-se lui Tarzan.

— Din direcția aceea, răspunse Tarzan arătând spre apus.

— Vin potriviii! exclamă ofițerul.

Apoi, întorcându-se însoțitorii săi le spuse:

– Repede, sunați alarma, deșteptați Mărunțica întreagă! Eu alerg să dau de veste regelui.

Într-un timp neînchipuit de scurt, Tarzan a văzut curgând din cele zece cupole ale orașului mii de războinici. Dinspre nord și dinspre sud ieșeau oameni călări, iar dinspre vest și est veneau soldații pedestri. Nu era nici o confuzie; totul se mișca cu precizie militară și, evident, conform planului de apărare cunoscut de fiecare unitate.

Mici detașamente de cavalerie galopau cu iuteală spre cele patru puncte cardinale: erau cercetașii; împrăștiindu-se în formă de evantai până dincolo de limitele cetății, înfășurând-o, astfel, cu o linie de călăreți, care trebuia să se oprească numai când ajungea la o distanță hotărâtă mai dinainte, ca apoi, să aducă informații despre inamicul care înainta.

În urma acestora, veneau detașamente puternice de călăreți, pornind înspre nord, sud, est și vest, luând poziții chiar înapoia liniei de cercetași. Aceste detașamente erau destul de puternice ca să înceapă lupta cu inamicul și să-i oprească înaintarea, retrăgându-se încet spre corpul principal de cavalerie, care, la rândul lui, putea fi chemat la timp, în orice loc unde inamicul ar fi dat un atac mai puternic pentru a pătrunde în cetate.

După aceștia, urma corpul principal al cavaleriei, luând direcția vest, deoarece fuseseră înștiințați că inamicul se apropia din partea aceea.

Infanteria, care nu se oprise la ieșirea din cupolă, mergea spre cele patru puncte cardinale, în patru corpuri compacte, dintre care cel mai puternic se îndreptase tot către apus.

Trupele pedestre înaintau numai pe o mică distanță în afară orașului, iar înapoia lor se mai aflau trupele de rezervă: atât infanteri, cât și cavalerie. Inimă-Tare a rămas în mijlocul acestor trupe, să poată conduce apărarea orașului cu mai mult efect.

Crăișor, fiul său, porni în comanda corpului principal de

cavalerie. ce era avangarda încăierării cu inamicul. Acest corp de armată consta din șapte mii cinci sute de călăreți și se afla la cinci kilometri de oraș, la un kilometru înapoia patrulei de cavaleri de cinci sute de oameni. Patrulele acestea erau în număr de patru. fiecare într-un punct cardinal, în total două mii de oameni.

Restul de zece mii de călăreți, ordonați în grupe de câte cinci sute de cercetași, care se aflau, la rândul lor, la un kilometru, înaintea patrulelor, la câte cincizeci de metri interval, înconjurând cetatea de jur-împrejur, la o distanță de șase kilometri. În interiorul cetății rămaseseră vreo 15.000 de oameni, ca trupe de rezervă.

În lumina crescândă a zilei, Tarzan observă aceste pregătiri metodice pentru apărare, cu admirație pentru micuții minunieni.

Nu se auzeau nici strigăte, nici cântece; putea numai să vadă pe figura fiecărui războinic care trecea prin apropierea lui, o expresie de extremă fericire. Nu mai era nevoie de strigăte de război, nici de muzică militară, ca să se poată înălța moralul celui mai slab... nu exista nici unul slab printre ei.

Răsunetul copitelor hoardei de potrivă încetă. Evident că cercetașii lor descoperiseră că atacul nu putuse fi făcut prin surprindere. Acum probabil că-și schimbau planul de atac sau se opriseră temporar, ca să vadă rezultatul unei recunoașteri mai amănunțite a situației inamicului.

Tarzan întreabă un ofițer din apropiere dacă nu cumva inamicul renunțase la ideea de a ataca cetatea. Cel întrebat zâmbi și dădu din cap negativ.

— Minunienii nu părăsesc niciodată un atac conceput.

Pe când Tarzan își plimba privirile peste cele zece cupole ale orașului, luminat acum de razele soarelui ce se ridicase de două sulite pe cer, văzu la fiecare din numeroasele ferestre ale cupolelor instalat câte un războinic, iar alături de el o grămadă de petroaie și de bucăți scurte de fier. Acest spectacol, îl determină pe Tarzan să zâmbească

— Nu scapă din vedere nici o împrejurare, își zise el în gând. Dar robii din cariere? Cum rămâne cu ei? N-au să se răscoale contra stăpânilor la cel dintâi prilej care li se oferă prin bălăia ce se dă?

Se întoarse din nou către ofițerul de lângă el, punându-i și această întrebare.

Acesta îi arată cu mâna către intrarea carierei din apropiere și Tarzan văzu acolo sute de sclavi grămadind pietre la intrare, spre a nu putea ieși nimeni de acolo, în timp ce erau păziți de un detașament de infanterie, sub comanda câtorva ofițeri.

— Mai este un detașament de războinici în interiorul carierelor, închis cu robii, explică ofițerul lui Tarzan. Dacă inamicul reușește să intre în cetate și garda din afară este gonită în cupole, înălsă sau prinsă, garda dinăuntru poate ține în frâu o întreagă armată, deoarece numai un singur om îi poate ataca la un moment dat.

Prin urmare, robii noștri sunt la loc sigur, cu excepția situației cetatea noastră cade cu desăvârșire, ceea ce încă nu s-a întâmplat până acum niciunei cetăți din Minunia.

Dar, în cazul de față tot ce mai pot spera potriviții este să facă câțiva prizonieri, lăsând, bineînțeles, înapoia lor tot atâți prizonieri, dacă nu și mai mulți. Dacă atacul lor prin surprindere ar fi reușit cumva, ar fi intrat într-o cupolă și s-ar fi înapoiat în Potrivita cu un număr mare de femei și de alte trofee.

Acum forțele noastre sunt astfel aranjate, ca să facă aceasta imposibil: doar o forță superioară ale noastre ar reuși să ne învingă. Eu cred că nici infanteria nu va apuca să ia parte la luptă.

— Cum este aranjată infanteria? întreabă Tarzan.

— Cinci mii de oameni sunt postați la ferestrele cupolelor, răspunde ofițerul; alte cinci mii fac rezerva pe care o vezi împrejurul tău și din care s-au trimis detașamente să păzească carierele.

La doi kilometri de oraș mai sunt patru corpuri de

infanterie, cele de la sud. În nord-vest și est, erau detașamente de câte o mie de oameni fiecare. Celui de la vest i s-a mai trimis un ajutor de șapte mii de soldați, deoarece acolo poate fi punctul de atac.

– Atunci, după socoteala dumitale, lupta nu va ajunge până la oraș, nu-i așa? Întrebă Tarzan.

– Desigur că nu.

Oamenii cei mai norocoși se găsesc azi printre călăreții din frunte. Ei sunt singurii care vor avea parte de lupta ce se va da. Nici nu-mi vine să cred că va mai fi nevoie ca infanteria să tragă sabia sau să arunce cu sulița. De regulă asta se întâmplă. Mai întotdeauna cavaleria este ceea care are norocul să se bată.

– După cele ce-mi spui tu, îmi pare că te simți foarte nefericit că nu faci parte din cavalerie. N-ai putea fi transferat?

– Că să facem? Trebuie să ne supunem împrejurărilor, după cum ne este norocul, explică ofițerul. Toți ostașii suntem călăreți, afară de aceia destinați apărării orașului. De aceea facem cu schimbul, câte patru luni pe an la infanterie, iar restul la (diadeta) cavalerie. La fiecare patru luni, o treime din noi sunt trecuți în infanterie, făcând, astfel, să fie cavaleria totdeauna de două ori mai numeroasă decât infanteria.

După aceste explicații, ofițerul se îndepărtă la treburile sale, iar Tarzan își aruncă privirile spre câmpia din apus. Putea să vadă acolo trupele din apropiere stând în repaus și așteptând inamicul. Putea să vadă chiar și corpul principal de cavalerie de la patru kilometri depărtare, dar cercetașii și patrurile din depărtare nu le mai putea vedea.

Și, cum sta rezemat de sulița lui, privind o scenă pe care nici un alt om din rasa lui nu avuse prilejul să o vadă, - își dădu seama de seriozitatea cu care acești oameni mici își concep afacerile de război.

În același timp, nu a putut să nu se gândească și la popoarele din lumea lui, care își alinau soldații pentru bătaie

în scopuri cu mai puțin importante lor decât strigătul la arme ce a făcut pe micii războinici ai lui Inimă-Tare să alerge în apărarea orașului familiilor lor.

Aici nu se vedea nici un fel de ambiție a vreunui tiran, nici concepția nesăbuită a vreunui visător pentru mărirea și îmbogățirea statului său. Nu există nimic alceva decât un patriotism din cel mai curat, pus în mișcare de puterınca nevoie a apărării patriei.

Luptători perfecți, soldați perfecți și eroi perfecți, ostașii acestui popor nu aveau nevoie de trompete răsunătoare, nici de ajutoare artificiale spre a le stimula curajul, după cum se făcea în lumea civilizată.

În timpul liniștei ce urmă plecării din oraș a ultimului detașament de trupe, Tarzan se apropia de Inimă Tare, acolo unde acesta stătea călare pe bidiviul său, înconjurat de un număr de ofițeri superiori. Regele era îmbrăcat într-o blană de piele și încins cu o curea încrustată în aur, iar de-a-lungul blănii erau mici discuri de aur, cusute unul lângă altul, în șiruri paralele.

Cingătoarea cu care era încins peste mijloc era apropiată de o palmă de lată, încheiată în față cu trei cataramă de aur. De această curea atârnau atât sabia, cât și cuțitul său, fiecare în câte o teacă încrustată în dungi groase de aur și de argint.

Genunchii și partea dinainte a picioarelor erau apărate de câte un disc semicircular, de piele groasă, iar antebrațele erau închise în cilindri de metal, de la închietura mâinii până la cot. În picioare purta sandale de lemn tare, iar curelele aveau câte o placă de aur, așezate pe osul gleznei, ca să-l poată apăra de rosături. În cap avea o cască de piele ușoară.

Când Tarzan ajunsese în fața regelui, se opri și făcu o adâncă plecăciune. Inimă Tare, recunoscându-l, răspunse salutului cu zâmbet plăcut.

— Căpitanul gărzii mi-a raportat că dumitale ți se datorește înștiințarea despre atacul neașteptat al potriviiilor. După cum văd, nu ai altă menire decât să ne scapi de necazuri. Vom putea noi oare să te răsplătim de binele ce

m-l faci?

Tarzan făcu un gest rugător de refuz.

— Nu-mi datorești nimic, rege al Mărunțichii, răspunse el. Acordă-mi prietenia dumatăle și spune-mi că am voie să stau alături de nobilul tău fiu, prințul Crăișor, și eu voi fi cel obligat.

— Până la moarte îți voi fi prieten, Tarzan, răspunse grațios regele. Du-te unde vrei; nu voi fi surprins dacă vei merge tocmai unde lupta e mai mare.

Pentru întâia oară că se găsisse un minunian care să i se adreseze direct pe nume: Până acum ~~nu~~ i se zise decât "Salvatorul prințului", sau "Oaspetele regelui", ori "Urișul din pădure" și multe alte numiri impersonale.

La minunieni numele unei persoane e considerat ceva sacru și nu e permis să te folosești de el decât în cazul unei mari prietenii sau între membrii familiei. Inimă-Tare, zicându-i "Tarzan", făcea dovada prieteniei regelui din orașul Mărunțica pentru eroul junglei.

La această curtoazie regală, răspunse cu o înclinare.

— Prietenia lui Inimă-Tare este o onoare sfântă, ce mobilizează pe acela care o posedă. O voi păstra deci totdeauna, chiar cu sacrificiul vieții mele, ca pe cel mai scump bun al meu.

Aceste cuvinte Tarzan le pronunțase cu o voce domoală, vibrând de cele mai curate sentimente. Acest popor mic a ajuns să fie pentru el izvor de plăcere și de admirație, iar pentru firea demnă și corectă a lui Inimă-Tare avea cel mai mare respect.

De când reușise să-i învețe limba, nu încetase de a pune întrebări asupra obiceiurilor și apucăturilor acestui popor și a găsit că personalitatea lui Inimă-Tare era atât de mult întregită cu viețile supușilor săi, că, la primirea răspunsurilor, nu putuse să nu capete dovezi palpabile despre gloriosul caracter al acestui rege.

Inimă-Tare se arătă foarte satisfăcut de cuvintele lui Tarzan, căruia-i mulțumi grațios pentru respectul arătat.

După aceea, Tarzan se retrase de la audiența regală și pormi spre front.

În drumul său, rupse o creangă mare dintr-un copac pe lângă care trecuse, cu gândul că o astfel de armă i-ar putea fi de folos, neștiind soarta ce ar decide-o războinicii.

Abia trecut de trupele de infanterie, a văzut un curier galopând nebunește spre oraș. Se uită înainte, dar nu văzu nici un semn de bătălie și nici când a ajuns lângă corpul principal al cavaleriei, nu a avut nici un indiciu despre inamic, atât cât putea să vadă cu ochii.

Crăișor îi ieși înainte, primindu-l călduros și mirându-se de creanga cea mare pe care Tarzan o purta pe umăr.

— Ce mai nou pe la voi? întrebă Tarzan.

— Tocami am trimis o ștafetă regelui, răspunse prințul, raportând că cercetașii noștri au venit în contact cu inamicii care, după cum am crezut la început, nu sunt alții decât potrivii.

O patrulă tare din avangarda noastră a trecut peste linia cercetașilor inamici; iar un ostaș mai curajos a putut să ajungă chiar până pe culmea dealului Gartola, de unde a văzut întregul corp al armatei inamice în formație de atac. Mi-a spus că sunt vreo douăzeci-treizeci de mii de potrivii.

Nu a terminat bine că se și auzi un vâiet enorm venind dinspre câmpia din apus.

— Iată-i că vin! anunță prințul.

CAPITOLUL VIII

Înfrângerea celor drepti

Ska, cocoțat pe cornul cadavrului lui Gorgo, bivolul, simți o mișcare suspectă într-un tufiș din apropiere. Întoarse capul în direcția de unde auzise zgomotul și văzu pe Sabor, lcoai ca, ieșind din frunziș și pomind încet spre el.

Ska nu era nicidecum speriat. Va pleca de acolo, dar va

pleca cu toată demintatea situației sale de rege al aerului.

Se aplecă, deci, să facă săritura în sus și întinse marile sale aripi ca să pornească în zbor.

Dar Ska, vulturul, nu se ridică niciodată în văzduh. În clipa când încercă să se înalțe, ceva tare îl trase în jos de gât, ținându-l în loc. Se înțepeni pe picioare și încercă încă o dată, cu mai multă putere, să se înalțe în zbor. Însă și de astă dată fu reținut în loc.

A fost cuprins de o groază nebună. Urâciosul lucru ce îi atârna de atâta timp de gât îl ținutise acum de pământ... lanțul cu medalionul de aur se făcuse ochi în jurul cornului lui Gorgo, se înțepenisese, și Ska era prins în cursă.

Atunci se zbatu să scape, dând cu putere din aripi.

Sabor se opri la mică distanță, privind mișcările stranii ale pasării, care bătea din aripi și se sălta mereu în mod ciudat.

Sabor nu mai văzuse niciodată o asemenea purtare la Ska, iar, cum leii sunt animale simțitoare și cu temperament, nu numai că a fost surprinsă de aceasta, dar și oarecum speriată.

Se mai uită câteva clipe la gimnastica neînchipuit de ciudată a lui Ska, apoi întoarse spatele și pomi cu coada între picioare, dispărând în desișul tufișurilor din apropiere.

Dar, înainte de a dispărea cu totul din ochii vulturului, mai întoarse odată capul și mârâi puternic, ca și cum i-ar fi spus:

— Ia-te după mine, dacă vrei, dar o faci pe spinarea ta.

Ska nici nu se gândea să o urmeze. Mai mult încă: nu avea să se mai înalțe în zbor niciodată...

— Iată-i că vin! Iată-i că vin! anunță Craișor, prințul de Mărunțica.

Iar Tarzan, uitându-se în josul câmpiei, în direcția inamicului, observă o întreagă armată de potriveți înaintând spre el.

— Văd că cercetașii noștri se dau înapoi, anunță el pe

prinț.

– Poți să vezi inamicul? întrebă Crăișor.

– Da.

– Înștiințează-mă atunci de toate mișcările lor.

– Înaintează în mai multe șiruri lungi, desfășurate pe un front foarte întins, raportează Tarzan. Cercetașii se dau înapoi spre avangardă, care pare a sta locului să înfrunte inamicul. Cred, însă, că vor fi covârșiți, dacă nu de cel dintâi rând, cu siguranță de celelalte.

Crăișorul a dat trupelor o comandă scurtă. O mie de călăreți au sărit înainte, mănându-și bidivii în sărituri mari, de doi-trei metri întreptându-se direct spre avangardă și desfășurându-se în timpul mersului.

Încă o mie din ei au pornit spre dreapta și altă mie în stânga, întărind, astfel, poziția avangardei, conform știrilor preluate de la Tarzan, cum că forța inamicului se împărțise în două, probabil în intenția de a ataca concomitent în flancul stâng, și în cel drept al cavaleriei din Mărunțica.

– Lovitura aceasta, zise prințul, are ca sursă intenția de a face prizonieri, cât mai repede, și cât mai mulți.

– Al doilea și al treilea șir se îndreaptă direct spre centru, în direcția noastră, continuă Tarzan. Acum au ajuns avangarda și aleargă încoace odată cu ei, bătându-se fiores cu săbiile.

Crăișorul trimise mai multe ștafete tatălui său, pe măsură ce lupta înainta.

– Așa dăm noi bătăliile, zise el, căutând să explice acțiunea avangărdelor. Cred că e timpul să treci mai în urmă, pentru că, după câteva clipe, vei fi și dumneata înconjurat de inamic, dacă rămâi aici. Când inamicul ne va ajunge, vom face și noi ca avangarda, pomiind spre cetate și luptând în același timp.

Dacă tot mai au intenția să intre în cetate, apoi bătălia va părea că este mai mult o întrecere decât altceva, deoarece iuțea călăreților va fi prea mare spre a se lupta regulat. Dar, dacă au renunțat la idee și se mulțumesc cu prizonerii

pe care i-au făcut, va fi destulă luptă înainte de a ajunge la infanterie, peste care nu cred că vor îndrăzni să înainteze.

Fiind în număr superior, bineînțeles că vor lua destui prizoneri, dar nici noi nu ne vom lăsa mai pejos. Dumnezeu grăbește-te, întoarce-te în oraș, ca nu cumva să rămâi aici pe jos în toiul luptei.

– Eu am să rămân aici, răspunse Tarzan.

– Bine, dar atunci au să te prindă, poate chiar au să te omoare.

Tarzan al maimuțelor zâmbi și învârti pe deasupra capului creanga mare ruptă din copac.

– Nu mă tem de ei, zise el simplu.

– Pentru că nu-i cunoști, de aceea nu te temi de ei, răspunse Crăișor. Mărimea ta enormă te face să ai prea mare încredere în tine, dar amintește-ți că nu ești decât de patru ori mai mare decât un minunia, pe câtă vreme ei sunt treizeci de mii contra ta.

În timpul acesta, potrivii înaintau cu iuteală. Prințul nu-și mai pierdu vremea spre a îndupleca pe Tarzan să se retragă. Îi admira curajul, dar îi plângea ignoranța. Crăișor ajunsese să iubească foarte mult această ființă uriașă și ciudată i-ar fi salvat de la o pierzanie sigură, dacă ar fi avut posibilitatea. Acum, însă, trebuia să dea toată atenția trupelor sale, deoarece inamicul îi și ajunsese din urmă.

Tarzan privea cum soseau pigmeii pe bidivii lor atât de agili și atât de rezistenți. Șir după șir, străbăteau câmpia înspre dânsul, producând în mintea lui o comparație foarte potrivită cu valurile nesfârșite de pe malul oceanului, la care fiecare picătură era neânsemnată și fără nici o putere, dar numărul lor nemărginit de mare devenea, forță teribilă de distrugere. Se uită la creangă din mână și zâmbi, cam trist, însă.

Întreaga lui atenție era concentrată acum asupra celor două rânduri din față ale cetei de călăreți. Călăreții lui Inimă-Tare alergau alături de războinicii din Potrivita, fiecare alegându-și câteun călăreț dușman, pe care căuta să-l

răstoame din șa, iar duelul acesta cu săbiile ascuțite se desfășura în galop, cu mici excepții, când vreun călăreț se oprea o clipă și arunca cu sulița.

Cîțiva bidivii rămași fără călăreți alergau înaintea avangardei, la alții, căutând să fugă înapoi, împiedicau călăreții, ceea ce făcea ca mulți să fie rostogoliți la pământ, împreună cu antilopele pe care le călăreau. Totuși, în majoritatea cazurilor, călăreții săreau pe deasupra animalelor înspăimântate.

Cavaleria minuniană era superbă. Iar stăpânirea lor, după toate aparențele fără nici o sforțare, asupra bidiviilor, era aproape miraculoasă.

Uite, un ostaș își ridică bidiviul în aer și sare peste adversarul său, iar, în clipa când trece pe deasupra, izbește teribil cu sabia în capul acestuia, trântindu-l din șa. Dar Tarzan nu primește decât o impresie trecătoare a acestui spectacol care se desfășura înaintea ochilor săi.

A crezut că va putea mătura, cu creanga lui, din drumul său pe toți pigmeii ce ar îndrăzni să i se opună. Dar a văzut acum că atât erau de amestecați unii cu alții, că nu mai putea încerca nimic, de teamă ca să nu-i ucidă pe ostașii lui Inimă-Tare.

A ridicat creanga pe deasupra capetelor lor, așteptând să treacă de el linia întâi a luptătorilor, pentru ca, după aceea, fiind înconjurat numai de inamicii lui Inimă-Tare, să-i poată mătura în dreapta și în stînga, pe măsură ce vor veni spre el.

A văzut atunci, pe figurile oamenilor din Potrivita, pe când treceau pe lângă el, o mare mirare - mirare, dar nicidecum frică, și strigându-și unul altuia; iar unul a reușit să se apropie de el și să-i tragă una cu sabia peste pulpe.

Desigur că, în cazul acesta, nu mai era vorba decât de apărarea vieții sale, așa că a pus în joc creanga, mai ales că șirurile din față au trecut de el și acum era înconjurat de întreaga cavalerie din Potrivita.

Nimeni nu se dădea la o parte să-l evite. Veneau asupra acestui inamic titanic toți, șir după șir. Văzând că arma nu-l

ajută să le împiedice înaintarea, o aruncă și-i atacă cu mâinile goale, smulgând pe călăreți de pe bidivii și aruncându-i cu putere în fața celorlalți. Dar ei veneau fără încetare.

Făceau bidivii să sară peste orice piedică. Un călăreț sări drept înspre Trazan, îl izbi cu capul în mijlocul stomacului, și, amenințându-l, îl făcu să se retragă un pas. După aceasta, mai veni unul, și încă unul, izbind cu sabia în picioarele și în coapsele lui.

Săbiile lor ascuțite ca vârful acului îl înțepară în nenumărate locuri, până când ajunse să fie de la mijloc până la glezne numai sânge și, cu toate că a ucis vreo două mii dintre ei, marea de pigmei ce se rostogoleau asupra lui părea nesfârșită.

Armele-i primitive, arcul, săgețile și sulita nu puteau fi întrebuințate împotriva lor, așa că se lupta cu mâinile goale, dar se lupta zadarnic, pentru că, în locul flacăruia din cei pe care îi distrugea, era înconjurat de o sută întreagă.

Zâmbi cu tristețe, când își dădu seama că în acești liliputeni, un sfert abia din mărimea lui, își găsise și el, Tarzan, un stăpân. Își mai dădu seama că era înconjurat cu totul de călăreții din Potrivita.

Războinicii din Mărunțica, fiind angajați în luptă cu inamicul care înainta călare, împreună cu aceștia înspre cei șapte mii de soldați de infanterie ce aveau să primească greutatea întregului atac.

Ar fi dorit să vadă și el această fază a bătăliei, dar unde se afla avea destul de furcă în lupta cu călăreții de care era înconjurat. Încă o dată fu izbit în stomac de un călăreț și încă o dată se clătină de forța izbiturii. Apoi, înainte de a-și putea veni în fire, a fost izbit și de altul, tot în acel loc și uriașul căzu la pământ, fiind imediat acoperit, îngropat chiar, de războinicii și de bidivii ce mișunau pe deasupra lui ca furnicile.

Făcu o sforțare să se ridice, ultimul amănunt de care-și mai dădu seama înainte de a-și pierde cunoștința.

CAPITOLUL IX

Domnița Steluța

Când Tarzan al maimuților își reveni se găsi întins pe pardoseala de pământ a unei camere enorme. În primele clipe după ce deschise ochii, când încă nu-și venise bine în fire, observă că în încăpere e destulă lumină și că, mai sunt și alte persoane acolo.

Mai pe urmă, după ce începu să-și adune gândurile contata că odaia e luminată de două lumânări imense, care păreau de un metru în diametru și aproape de doi metri înălțime, cu toate că o bună parte din lungimea lor fusese topită.

Fiecare lumânare avea un fitil gros ca o mână și, cu toate că felul lor de ardere se asemăna cu al lumânărilor pe care le cunoștea dânsul, observă că acestea nu făceau fum deloc și nici grinzile tavanului de deasupra lor nu erau înegrite de fum.

Aceste lumini, fiind lucrul cel mai bătător la ochi în odaie, îi atrăseseră chiar de la început atenția. Acum însă, după ce privirile sale colindară și restul camerei, văzu că împreună cu el se află acolo aproape o sută de oameni de aceeași mărime cu el, dar îmbrăcați și înarmați cum văzuse că sunt îmbrăcați oamenii din Potrivita și din Mărunțica.

Încruntă gânditor din sprâncene și se uită la ei lung.

Cine erau aceștia? Unde se el află, oare, el?

Căutând să facă o mișcare, simți prin tot corpul dureri îngrozitoare, iar mâinile îi erau grele ca de plumb și amorțite, neputându-le mișca din loc; văzu imediat că era zdravăn legat la spate. Picioarele nu îi erau legate, putea să le miște.

În sfârșit, după sforțări destul de mari, deoarece se simțea foarte slab, se ridică de mijloc și se uită împrejurul lui.

Odaia era plină de războinici ce semănau perfect cu pigmeii din Potrivita, doar că erau tot atât de mari, ca un om

normal, iar încăperea era imensă.

Mobilierul consta în câteva mese și bănci de lemn. O parte din oameni erau întinși pe aceste bănci, iar restul pe pământ. Printre acești oameni circulau câteva persoane ce aveau aerul că se ocupă de cei întinși pe pământ.

Atunci a observat și el că aproape toți oamenii din odaie sunt răpiti unii mai grav decât alții. Persoanele care umblau printre răniți nu puteau fi decât oameni însărcinați cu îngrijirea lor, iar unii probabil infirmieri, erau îmbrăcați cu tunici albe, ca și robii de clasa unu din Mărunțița.

În afară de răniți și de infirmieri, mai erau și șapte-opt războinici înarmați, sănăți. Unul dintre aceștia a observat că Tarzan se ridică puțin.

– Uite, strigă el, și-a venit uriașul în fire.

După aceea, a transversat odaia și se apropie de Tarzan, rămânând înaintea lui cu picioarele desfăcute și rânjind.

– Toată mărimea ta nu ți-a ajuns la nimic, îl provocă el. Iată-ne acum și pe noi tot atât de mari ca și tine. Nu suntem noi uriași?

Și, cu aceste cuvinte, se întoarse spre tovarășii săi, râzând cu ei.

Văzându-se prizoner, înconjurat de inamici, Tarzan reveni la caracteristica lui de o viață întreagă de fiară sălbatică: tăcere desăvârșită. Nu răspunse ci se uită la ei cu privirea sălbatică, neclintită, a fiarei încolțite.

– E mut și el ca și femeile urecheate din peșteri, zise primul războinic către tovarășii săi.

– Poate că este chiar de-al lor, spuse altul.

– Tot ce se poate, îi sprijini părerea un al treilea. Să nu te miri de este cumva un (zertalakolol) Mut-Urecheat. Bărbații din neamul lor sunt niște lași, spuse un altul, iar acesta s-a luptat ca și cum ar fi fost războinic din fașă.

– S-a luptat cu mâinile goale până când a căzut.

– Să-i fi văzut cum arunca pe războinici, cu bidivii cu tot, ca pietrele prin aer.

– Și nici un pas nu se retrăgea și nici nu voia să fugă,

ci zâmbea într-una.

– Mie mi se pare că nu seamănă deloc cu Mut-Urecheații: ia întreabă-l: este sau nu de-a lor?

Ostașul care se adresă primul lui Tarzan îi puse numai-decât această întrebare, dar Tarzan nu făcu decât să se uite țintă la el.

– Nu mă înțelege, spuse ostașul. Totuși, nu cred să fie un Mut-Urechiat. În sfârșit, nu pot ști ce este.

După aceea, se apropie și examinează rănilor lui Tarzan.

– Are să se vindece în curând. Într-o săptămână, poate chiar mai curând, va fi numai bun pentru carierele de piatră.

Ceilalți presărară un praf bun pe rănilor sale, îi aduseră apă, mâncare, și o cană de lapte de antilopă; cum văzură că încep să i se umfle brațele, îl dezlegară de mâini, însă numai după ce l-au așezat într-un scaun de fier, de care-l legară cu un lanț prins în zid.

Socotind că el nu le înțelege limba, vorbeau fără nici o jenă în fața lui; dar, pentru că limba lor era identică cu cea din Mărunțica, Tarzan înțelese tot.

În felul acesta, află că bătălia care se dăduse în fața cetății lui Inimă-Tare nu reușise atât de bine pentru potrivii după cum plănuiise (Elcomohago) Fălosul, regele lor.

Potrivii aveau mari pierderi, atât răniți, cât și uciși, nu luaseră decât foarte puțini prizoneri, cu toate că Fălosul considera prinderea lui Tarzan de mai mare valoare decât dacă ar fi cucerit toată Mărunțica.

Ceea ce nu putea înțelege Tarzan era că ei se schimbă în oameni de propria lui statură; dar nici în discuțiile la care asistă, nu putu găsi un indiciu prin care să ajungă la dezlegarea acestui mister al misterelor.

Însă, culmea improbabilității a fost atinsă câteva zile mai târziu. Tarzan văzu trecând, prin coridorul camarei unde se afla el închis, un șir de războinici, de aceeași statură cu el, fiecare călărind pe câte o antilopă enormă, de mărimea unui "elan", deși, după contur și formă ei, semăna cu "antilopa regală", cea mai mică speci de antilope.

Tarzan își trecu degetele, nedumerit, prin părul-i negru și renunță la orice încercare de a dezlega enigmele din jurul lui.

Rănile i se vindecaseră repede, asemeni și rănilor potrivitelor din jurul lui, așa că, în a șaptea zi, veniseră după dânsul vreo șase războinici și, pentru ca el să-i poată întovărăși, îl deslegară din lanțuri.

Paznicii săi încetaseră de multă vreme să-i adreseze vreun cuvânt, convinși că nu știe nici o vorbă din limba lor, ceea ce înseamnă pentru ei că era tot atât de mut ca și Muții din acele ținuturi, deoarece minunienii nu puteau concepe că ar mai exista altă limbă, afară de a lor.

Din convorbirile lor pe când îl scoteau din camera și trecu prin coridor, află că era dus la regele lor, Fălosul, care și-a exprimat dorința să vadă acest interesant personaj, îndată ce se vor vindeca rănile căpătate în luptă.

Lungul coridor pe care-l străbăteau era luminat atât de lumânări mici așezate în forode, cât și de lumina ce venea din camerele cu ferestre. În partea de sus și de jos a coridorului treceau neconținut de robi și ostași.

Unii robi erau de clasă I, îmbrăcați cu tunici albe marcate cu emblemele roșii ale posesorilor lor, precum și cu semnul distinct al ocupației fiecăruia. Alți robi aveau tunici verzi, ca pentru a doua generație, cu semnul stăpânului pe piept și în spate, în negru. Mai erau și robi din prima generație, tot în tunici verzi, având emblema stăpânului lor pe spate, iar în față semnul care arăta orașul de origine.

Mai erau și războinicii de toate categoriile și rangurile. Unii, îmbrăcați mai prost, se vedea bine că erau săraci, iar alții, mai bogați, purtau giuvaeruri.

Printre ei, treceau în ambele direcții și, de multe ori, cu mare iuțeală, călăreți pe antilopele lor enorme, care încă îl făceau pe Tarzan să se minuneze, ca în clipa când aflase că este închis în cetatea Potrivitelor.

Din loc în loc, în lungul coridorului se aflau scări ce duceau la etajul de sus; dar, cum nu văzu pe nimeni care să

coboare socoti că se aflau toți la cel din urmă etaj al clădirii.

După felul construcției, se convinsese că această clădire era la fel cu cupola pe care o văzuse în curs de construcție în orașul lui Inimă-Tare, dar, când se gândi și începu să socotească proporția enormă a unei asemenea clădiri, în stare să cuprindă oameni de mărimea lui, rămase încremenit de rezultat.

Dacă cupola lui Inimă-Tare ar fi fost făcută în duplicat, însă mărită, în proporțiile acestea, ar fi avut trei sute de metri în diametru și aproape o sută cinzeci de metri înălțime. Părea de necrezut că ar putea exista o rasă de oameni capabilă să îndeplinească o asemenea operă de arhitectură, numai cu mijloacele primitive de care dispuneau. Totuși, Tarzan vedea înaintea lui coridoarele boltite, ziduri de bolovani de piatră, camere enorme cu grinzi și coloanele puternice în care se sprijineau, toate identice celor din Mărunțica, însăea o scară, enorm de mare.

Pe când era ocupat cu aceste enigme, călăuzele sale îl conduse din coridorul circular în altul cu care acesta se intersecta perpendicular; după puțin, se opri la intrarea unei camere, plină de rafturi încărcate cu tot felul de articole.

Se găseau acolo lumânări mari și mici, lumânări de orice măsură închipuită sau neînchipuită; căști, cingători, sandale și tunici; de asemenea, borcane, vase de gătit și o mie și unul de alte obiecte din viața zilnică a minunilor, cu care Tarzan începuse să se obișnuiască în timpul șederii sale în orașul Mărunțica.

Când se opriră la intrarea acestei încăperi apărut înaintea lor un rob îmbrăcat în tunică albă, care a fost chemat afară de un războinic din escorta lui Tarzan.

— Dă o tunică verde acestui individ din Mărunțica porunci ostașul.

— A cui însignă o pun pe spate? întrebă sclavul.

— Aparține lui (Zoantrohago) Valorosul.

Sclavul alergă numaidecât la un raft, de unde a ales o tunică verde. Din alt raft a luat două blocuri mari de lemn,

pe fața cărora erau sculptate diferite semne. Le unse cum a putut mai bine cu un fel de vopsea sau cerneală, băgă o scândură netedă în tunică și aplică ștampila cu fața în jos pe deasupra, apăsând bine. După aceea, repetă operația cu cealaltă stampiliă pe spatele tunicii.

Când dădu hainele lui Tarzan, spunându-i să se îmbrace, acesta a văzut că tunică avea o ștampilă în spate și una în față, încă nu le putea citi..., educația lui nu a ajuns până acolo.

Sclavul îi mai dădu și o pereche de sandale, arătându-i cum să le lege. După aceea, războinicii îi făcură semn să-i urmeze în josul coridorului, la care Tarzan a observat o mare schimbare, pe măsură ce înainta.

Bolovanii de piatră, până acum netencuiți, erau de astădată acoperiți cu o tencuială netedă, iar pereții ornați cu picturi arătând scene de bătălie, întâmplări de vântoare și alte evenimente din viața potrivitelor. Predominau culorile vii. De asemenea lumânările ardeau la distanțe mult mai mici.

Războinicii pe care îi întâlneau în drum erau dintre cei mai bine îmbrăcați din câți văzuse până atunci. Până și robii cu tunici verzi aproape că dispăruseră, iar cei în tunici albe erau îmbrăcați cu stofe bogate și mulți din ei purtau chiar bijuterii.

Splendoarea acestei scene și strălucirea luminatului creșteau pe măsură ce înaintau, până când coridorul se sfârși în fața a două uși masive de aur bătut, înaintea căreia se aflau doi războinici fastuoși îmbrăcați ce opriră escorta lui Tarzan, cerând comandantului să declare ce caută pe acolo.

— Aducem, din ordinul regelui, pe robul lui Valorosul, răspunse omandantul escortei. Știi, uriașul care a fost făcut prizonier la Mărunța.

Războinicul care-i au oprit se întoarse, la rândul-i, către unul din oamenii săi, poruncindu-i:

— Du-te cu această veste la rege!

După ce plecă ștafeta, cei doi războinici începură să

examineze pe Tarzan, punându-i o mulțime de întrebări, la care răspunse câte ceva condamnatul escortei, în locul lui Tarzan, binențeles că nu deajuns ca să poată mulțumi pe cei care întrebau.

După puțin, se înapoie și ștafeta cu răspunsul ca robul să fie dus imediat la rege. Cele două uși se deschiseră larg, iar Tarzan se pomeni în pragul unei camere enorme, ale cărei ziduri convergeau către capătul opus, unde era așezat un tron înalt pe o platformă de piatră.

Tavanul camerei era proptit de coloane puternice de lemn, tencuit printre grinzi. Atât grinzele tavanului, cât și coloanele erau sculptate, iar partea de tavan tencuită era pictată cu arabescuri în culori strălucitoare. Pereții erau tapetați până la jumătate, iar deasupra acestui tapet de lemn erau picturi, în culori vii, reprezentând evenimente din istoria Potrivitei și a regilor ei.

În această cameră nu se afla nimeni, afară de doi războinici ce stăteau fiecare în fața unei uși, de o parte și de alta a platformei tronului. Când Tarzan, împreună cu escorta lui, se apropie de tron, un războinic făcu semn conducătorului, arătându-i o ușă deschisă în fața lor. Dincolo de această ușă, era o anticameră mică, unde ședeau pe scaune vreo șase ostași îmbrăcați în haine scumpe.

Un al șaptelea se legăna într-un fotoliu cu spatele înalt, bătând cu degetele în spătarul scaunului și ascultând la convorbirea celorlalți, la care lua parte din când în când, cu câte un cuvânt ascultat de ei cu cea mai mare atenție.

Dacă el se strâmba când vorbea, se strâmbau și ceilalți mai mult chiar decât el; dacă el zâmbea, ei izbucneau în râs și nu era clipă în care privirile lor să fi părăsit fața celuiilalt, ca nu cumva să scape vreuna din toanele lui schimbăcioase.

Trecând de pragul ușii, escorta lui Tarzan s-a oprit, rămânând drepti și tăcuți până când omul din fotoliu se gândi să-i bage în seamă. După aceea, comandantul escortei se lăsă într-un genunchi, ridică brațele cu palmele înainte până sus deasupra capului, se aplecă pe spate, cât putu mai

mult și intonă, pe o voce monotonă, salutul lor oficial.

– Oh! tu, Fălosul, rege al potriviiilor, domnitor al tuturor oamenilor, stăpânul tuturor creaturilor, prea înțeleptul, prea curajosul și prea gloriosul! Îți aducem, după cum ne-ai ordonat, pe robul lui Valorosul.

– Ridică-te și adu robul mai aproape, porunci bărbatul din fotoliul cu spatele înalt.

După aceea, se adresă tovarășilor săi:

– Acesta este uriașul pe care Valorosul l-a adus din Mărunțica.

– Am auzit de el, prea gloriosule, răspunseră ei.

– Dar de rămășagul lui Valorosul știți ceva? întrebă regele.

– Am auzit și de rămășag, prea înțeleptule, răspunseră ei.

– Ce credeți despre el? întrebă Fălosul.

4. – După cum crezi și dumneata, Domnitorule peste toți oamenii, răspunse repede unul.

– Și cum anume? întrebă regele.

Se uitase repede și neliniștiți unul la altul.

– Cum crede el? șopti unul care era ceva mai departe de Fălosul, către vecinul său, care, la rândul lui dădu din umeri și se uită disperat la altul.

– Ce ai spus, (Gofoloso) Mare Samsar regal? întrebă regele. Parcă ziceai ceva?

– Vroiam să spun că, dacă Valorosul n-a consultat, mai înainte de a face rămășagul, pe augustul nostru suveran, ci s-a bizuit numai pe propria judecată, desigur va pierde rămășagul.

– Desigur, zise regele, și în ce spui tu ar fi ceva, Samsarule. Însă Valorosul m-a consultat. Eu am fost acela care am descoperit principiul vibrator prin care s-a putut face asemenea operație. Tot eu am fost acela care am hotărât cum trebuiau să se facă primele experiențe. Până acum rezultatele n-au fost durabile, dar socotim că noua formulă va dura cel puțin treizeci și nouă de luni: tocmai asupra

acestui punct a făcut Valorosul rămăşag. Dacă a greşit în socoteală lui, va ceda o mie de robi lui (Dalfasto) Deşteptul.

– Minunat! exclamă Samsarul. Fericiţi suntem noi ca popor când avem un rege atât de învăţat şi de înţelept ca Fălosul.

– Mai sunt şi alte lucruri pentru care ar trebui să fie recunoscător, Samsarule, îi spuse regele; totuşi nimic nu poate fi cumparat cu ceea ce va urma efortărilor mele de a aplica principiul de care vorbeam; însă aş dori să am rezultate diametral opuse celor avute până acum. Să ştiţi că lucrăm la această operă. Da, da, lucrăm mereu. Într-o zi o vom avea gata şi, atunci, vom preda Valorosului formula care va revoluţiona întreaga Minune: cu o singură sută de oameni putem porni în cucerirea lumii întregi!

După aceea, Fălosul îşi îndreptă, deodată, toată atenţia asupra robului îmbrăcat în tunică verde, care stătea la o mică distanţă de el. Îl examinează cu privirea, fără să spună un cuvânt, câteva minute în şir.

– Din ce oraş eşti? îl întreabă în cele din urmă.

– Oh! prea Gloriosule Fălos, luă cuvântul comandantul escortei, această fiinţă ignorantă n-are darul vorbirii.

– Nu scoate nici un sunct din gură?

– N-a scos nici unul de când a fost prins, stăpâne al omenirii.

– Atunci este un Mut-Urechiat, declară Fălosul. Pentru ce atâta fierbere fără rost faţă de o fiinţă fără grai?

– Vedeţi? exclamă Samsarul deodată. Vedeţi ce repde şi cu câtă siguranţă a înţeles Părintele Înţelepţiunii toate lucrurile? vedeţi cum a ajuns să pătrundă un mister? E mai mult decât minunat.

– Acum când soarele ştiinţei a strălucit până şi asupra celui mai prost dintre noi, cine nu poate vedea că această fiinţă este un Mut-Urechiat? luă cuvântul altul.

– Da, da, strigară toţi în cor. Ce lucru simplu şi când de proşti suntem cu toţii! Ce ne-am fi făcut noi, dacă nu aveam ca rege o persoană de inteligenţa Fălosului?

În timpul acesta, Fălosul se apropie de Tarzan și-l examinează mai de aproape. Părea că nici nu auzise elogiile ce i le adresară curtenii. După puțin, vorbe din nou.

— Văd că nu are trăsăturile unui Mut-Urechiat, zise el gântidor. Uitați-vă la urechile lui: nu sunt urechile celor fără grai și nici părul lui nu seamănă cu al lor. Până și corpul lui e altfel, iar capul are o formă ce denotă inteligență. Nu, nu cred că este un Mut-Urechiat.

— Minunat! strigă Samsarul. Nu v-am spus eu? Fălosul nostru rege are întotdeauna dreptate.

— Până și cel mai prost dintre noi, exclamă alt curtean, poate vedea cu ușurință că această ființă nu este Mut-Urechiat, mai ales acum, după ce regele nostru cu inteligența lui divină, ne-a arătat-o atât de limpede.

În momentul acela, se deschise ușa opusă celei pe care intrase Tarzan în odaie și apărură un războinic.

— Oh, Fălosule rege al Potrivitei, intonă el, a sosit fiica dumneavoastră, Domnița Steluța. Vrea să vadă pe străinul pe care Valorosul l-a adus ca rob din Mărunțica. Prin urmare, cere învoirea voastră regală să intre aici.

Fălosul clătină din cap, în semn de aprobare.

— Conduceți pe Domnița la noi! porunci el.

Probabil că Domnița a așteptat chiar lângă ușă și a auzit porunca regelui, deoarece abia a sfârșit acesta de vorbit, când ea a apărut în pragul ușii, urmată de încă două femei tinere, în spatele cărora veniau cinci-șase războinici.

La apariția ei, curtenii se ridicară în picioare, însă regele rămase pe tron.

— Intră, Steluța, zise el, și privește la uriașul ciudat despre care se vorbește în Potrivita mai mult decât despre rege.

Domnița traversă odaia și se opri drept în fața lui Tarzan, care, de când intrase în cameră, a rămas în picioare, cu mâinile încrucișate pe piept și cu o expresie de absolută indiferență.

Uitându-se la Domnița, pe când ea se apropia de el,

observă că avea în fața lui una din cele mai frumoase tinere pe care le-a văzut vreodată. Era prima femeie pe care el a văzut de aproape în Minunia, deși a avut prilejul să zărească femei, din când în când, în Mărunțica.

Trăsăturile ei erau cizelate fără nici un cusur artistic. Părul ei negru și mătăsos era frumos prins într-o coafură împodobită cu giuvaeruri. Pielea moale și albă ca laptele era nuanță de un trandafir ușor, care ar fi făcut de rușine o piersică.

Era îmbrăcată cu totul în alb, așa cum se cuvenea să fie o Domniță virgină în palatul regal: rochia, de un material subțire, atârnând în valuri până la glezne, era de o simplitate și de o eleganță extraordinară.

Tarzan o privi drept în ochi.

Erau albaștri ca cerul; cum aveau genele lungi și negre, păreau cu mult mai închisi la culoare.

El căuta în ochii femeii un indiciu asupra firii deoarece ea era să devină soția lui Crăișor, care voia s-o facă regina Mărunțichii.

Din acest motiv, Tarzan se interesa mult de ceea ce ar fi putut citi în privirile ei. O văzu însă încruntând, deodată, din fumoasele ei sprâncene.

– Dar ce este cu animalul acesta? strigă ea. Este de lemn?

– Nu vorbește nici o limbă, nici nu înțelege vreuna, îi explică tatăl ei. Până acum, de când a fost prins, nu a scos nici un cuvânt din gură.

– Un animal urât și prost, zise ea. Pun pariu că am să-l fac să țipe imediat.

Cu aceste cuvinte, smulse de la brâu un pumnal mititel și împunse pe Tarzan în braț.

Mișcarea ei a fost atât de iute, că a luat prin surprindere pe toți cei de față; dar Tarzan îi dăduse o înștiințare în clipa când vorbise înainte de a lovi, și această clipă a fost de ajuns pentru el.

Neputând să evite lovitura de pumnal, nu-i dădu nici

satisfacția ca experiența ei atât de răutăcioasă să reușească. Nu scoase nici un sunet; iar ea, foarte supărată, poate că ar mai fi lovit odată cu pumnalul, dacă regele nu i-ar fi făcut o observație aspră.

— Destul, Steluțo! strigă el. Nu vreau să i se întâmple nici un rău acestui rob, asupra căruia facem o experiență ce înseamnă atât de mult pentru viitorul Potrivitei.

— Dar a îndrăznit să se uite drept în ochii mei, strigă ea, și a refuzat să-mi vorbească, când știe că aceasta îmi face plăcere. Ar trebui ucis.

— Nu-i robul tău ca să-l ucizi, răspunse regele. El aparține lui Valorosul.

— Atunci am să-l cumpăr!

Zicând acestea, ea se întoarse către unul din războinicii de gardă:

— Aduceți înapoi pe Valorosul! porunci ea.

CAPITOLUL X

Povestea Cerbicosului

Steluța din Potrivita nu a putut să cumpere robul Valorosului. Tatăl ei nu permisesese aceasta, așa că, foarte supărată, a plecat din camera unde venise să examineze prizonierul; și pe când trecea în camera de alături și nu mai putea fi auzită nici văzută de rege, întoarse capul înspre el și făcu o strâmbtură, de care războinicii care o însoțeau și cele două doamne de onoare au început să râdă.

— Dobitoc bătrân! șopti ea în direcția tatălui ei. Tu crezi că n-o să pun stăpânire pe robul acesta și că n-am să-lucid. Ha, ha!

Atât războinicii, cât și cele două doamne de onoare aprobă din cap cuvintele ei.

În urma ei, regele Fălos s-a ridicat încet din scaun.

– Luați-l în cariere, zise el, arătând cu degetul pe Tarzan. Spuneți ofițerului de gardă că dorința regelui este ca acest rob să nu fie pus la muncă grea, nici rănit cumva.

Și, pe când Tarzan era condus afară pe una din uși, regele ieși din cameră pe altă ușă, lăsând în urma lui pe cei șase curteni, aplecați până la pământ.

După aceea, unul a mers repede pe vârful picioarelor către punctul de unde ieșise Fălosul, s-a lipit de ușă și a ascultat cu atenție câteva clipe.

Probabil că a fost satisfăcut de cele auzite, sau mai bine, de nu a auzit, deoarece își vâra capul pe după ușă până în partea cealaltă a camerei vecine, în care privi o clipă, apoi s-a întors la tovarășii săi.

– S-a dus idiotul bătrân, anunță el în șoaptă, pentru că avea experiența orașului său, unde circulă un proverb că și zidurile au urechi, deși ei îi ziceau altfel: "nu te încrede nici în sinceritatea pietrelor odăii tale".

– Ați mai văzut vreodată o ființă atât de vanitoasă? exclamă un curtean.

– Se crede mai deștept, nu numai decât orice om, dar decît toți oamenii la un loc, începuseră altul. Uneori simt că nu mai pot să rabd aroganța lui.

– Și, totuși, o s-o mai rabzi multă vreme, Cerbicosule, zise Samsarul. A fi șeful suprem al ostașilor din Potrivita nu este un post de aruncat cu ușurință.

– Mai ales, exclamă Tornadi, șeful carierelor, când cineva își aruncă și viața odată cu slujba pe care a avut-o.

– Bine, zise (Makahago) Pietrosul, șef al clădirilor. Dar nu vedeți voi nerușinarea acestui om? Nu are nici un amestec în reușita lui Valorosul; totuși, pretinde că succesele sunt ale lui; iar orice nereușită o dă pe seama Valorosului.

– Gloria Potrivitei este amenințată de egoismul lui, strigă șeful agriculturii, supranumit Plugarul. Uite, ne-a ales pe noi ca sfetnici ai săi, șase prinți ale căror cunoștințe în departament ar trebui socotite mai competente decât cunoștințele oricărui alt individ din țară. De asemenea, cunoș-

tințele noastre combinate asupra nevoilor Potrivitei și a afacerilor de stat, ar trebui să formeze o barieră puternică împotriva greșelilor neconținute pe care le comite Fălosul. Cu toate acestea, nu vrea să ne asculte sfaturile. A-i oferi un sfat înseamnă pentru el uzurparea prerogativelor regale; a insista asupra acestui sfat înseamnă trădare; iar a-i desminti părerea falsă înseamnă pierirea aceluia care o face.

— În ce privință suntem, atunci, buni pentru Potrivita? Ce gândește, oare, poporul despre noi? întreabă unu.

— Se știe bine ce gândește poporul despre noi, izbucni Samsarul. Poporul spune că am fost aleși, nu pentru ceea ce știm, ci pentru ceea ce nu știm. Și nu-i poți găsi nici o vină pentru aceasta. Iată, eu, crescător de bidivii, stăpân pe zece mii de robi ce lucrează pământul și produc jumătate din hrana consumată de oraș, sunt ales șef al șefilor, ocupând o slujbă care nici nu-mi place și pe care nici nu o cunosc, pe când Plugarul, care abia distinge o plantă de alta, este șeful agriculturii.

Pietrosul, care a condus lucrările robilor în cariere mai bine de o sută de luni de zile, e numit șef al clădirilor, pe când Tornadi, cel mai mare arhitect al timpului nostru, este numit șef al carierelor. Numai Cerbicosul și (Vestko) Nesățulul se potrivesc în slujbele lor.

Regele a ales foarte înțelept pe Nesățulul, când l-a făcut majordom al palatului ca să poată avea atât siguranță cât și liniște. Credeți însă că, în alegera Cerbicosului ca șef al armatei Potrivitei n-a greșit deloc? Vă înșelați.

A luat un tânăr ce se ținea numai de petreceri, l-a ridicat la rangul acesta și, pe urmă abia, a descoperit în el cel mai mare geniu militar produs vreodată în Potrivita.

La aceste cuvinte, Cerbicosul făcu o reverență adâncă.

— Și, continuă Samsarul, dacă nu ar fi fost Cerbicosul, cu tactica lui militară, am fi fost învinși numaidecât, mai zilele trecute, de către Mărunțica.

— Eu l-am sfătuit pe rege să renunțe la asaltul cetății, interveni Cerbicosul, de cum am văzut că nu reușim să-i

surprindem. Desigur, trebuia atunci să ne retragem. Dar nu am putut s-o fac decât după ce am înaintat o bucată bună, și nu l-am mai avut lângă mine să mă împiedice în conducerea luptei. Mi-am scos, atunci, trupele din învâlmășala în care erau să fie pierdute și le-am retras, pe cât a fost posibil, cu mai mult prestigiu și cu mai puține pierderi.

— Operația ta militară, Cerbicosule, a fost foarte reușită. Trupele te adoră. Ar dori să aibă un rege care să-i conducă la luptă așa cum tu îi conduci, zise Tornadi.

— Bineînțeles, interveni Pietrosul, un rege care să le dea înapoi vinul, după cume era rânduiala mai înainte.

— Și noi, adaugă Samsarul, ne-am unit la gând și la fapte cu regele care ne-ar permite plăcerea inocentă a băuturii de vin. Ce zici tu de asta. Nesătulule?

— Ați vorbit cam mult ca să vă prindă bine, răspunse Nesătulul.

Vorbise cu o voce mult mai ridicată decât a celorlalți, ca și cum, în loc să-i fie frică că ar fi auzit, spera să se întâmple aceasta.

— Fălosul, continuă el, este un rege bun pentru noi. Ne-a încărcat cu onoruri și cu bogății. Suntem atotputernici în regat. Prin urmare, este un Domnitor înțelept. Dar noi cine suntem să-i contestăm înțelepciunea actelor sale?

Ceilalți se priviră neliniștiți, aruncând, în același timp, priviri speriate în jurul lor. Samsarul începu să rădă nervos.

— Tu totdeauna ai înțeles foarte greu o glumă, zise el. Nu înțelegi că noi glumeam cu tine?

— Nu înțeleg, răspunse Nesătulul. Dar regele cred că are să înțeleagă mai repede decât mine. Mă voi duce să-i repet gluma aceasta și, dacă va râde, am să rân și eu, fiind sigur atunci că a fost în adevăr o glumă. Nu știu, însă, pe soco-teala cui a fost gluma!

— Vai, Nesătulule, să nu cumva să repeți ce-am spus noi aici.. în nici un caz regelui! Te pomenești că nu înțelege. Noi suntem prieteni și am vorbit ca între prieteni.

Se vede bine că Samsarul e foarte tulburat. Vorbea

repede și insinuat.

– Asultă, dragă Nesătulule, tocmai mi-am adus aminte că mai înainte ai admirat unul din robii mei. Mă gândeam să ți-l dăruiesc. Dacă vrei să-l primești. Al tău să fie.

– Am admirat, dragă Samsare, o sută din robii tăi, răspunse Nesătulul cu voce dulce.

– Ai tăi să fie atunci, Nesătulule, consimți Samsarul. Haide cu mine să-i alegi pe fiecare. N-ai idee ce plăcere îmi produci, dându-mi prilejul să-ți fac un dar ca acesta.

Nesătulul se uită țintă câteva clipe la ceilalți patru, care își schimbau neliniștiți greutatea corpului, când pe un picior, când pe altul. Tăcerea însă fu întreruptă de Plugarul.

– Dacă Nesătulul dorește să accepte o sută din sărmanii mei robi, m-aș simți și eu copleșit de plăcere.

– Cred că vor fi robi în tunică albă, zise Nesătulul.

– Vor fi tocmai cum dorești, răspunse șeful agriculturii.

– Dar eu, exclamă Tornadi, să mă las oare întrecut în generozitate? Trebuie să accepti și de la mine o sută de robi.

– Și de la mine de asemenea, strigă Pietrosul, în calitate de șef al clădirilor.

– Dacă-i veți trimite șefului robilor mei, la reședința mea, mai înainte de a apune soarele, vă voi fi recunoscător, zise Nesătulul, frecându-și palmele și zâmbindu-le plăcut.

După aceea, aruncă o privire rapidă și plină de înțeles înspre Cerbicosul, șeful suprem al ostașilor din Potrivita.

– Eu nu-mi pot arăta prietenia mai bine, pentru nobilul meu prieten Nesătulul, zise Cerbicosul, decât să-l asigur că, dacă voi avea posibilitate, voi împiedica pe războinicii mei să nu-i înfigă întâmplător un pumnal între coaste. Dacă mi s-ar întâmpla mie ceva, sigur nu voi avea putința să stăpânesc faptele ostașilor mei, care mă iubesc atât de mult.

Și, zicând acestea, se uită un minut întreg în ochii Nesătulului, apoi îi întoarse spatele și ieși.

Dintre cei șase oameni care formau consiliul regal, numai Cerbicosul și Samsarul nu se temeau de regele lor, deși chiar dânsii îl linguseau mai todeauna, împingându-l, în

felul acesta, la acte și mai despotice față de supușii săi. Afară de aceasta, datina și devotamentul față de familia regală, pe lângă interesul lor personal, erau una din cauzele principale ce-i făceau să rabde ca suveran al lor un om atât de nepotrivit pentru domnie.

Totuși, în oraș nemulțumirea era atât de mare, că fiecare curtean simțea că poate vorbi cu mai multă libertate ca până atunci.

Pietrosul, Plugarul și Tomadi au fost aleși de rege mai mult pentru coloana lor, atât de elastică, și regele nu s-a înșelat cu ei. Ei deveniseră aproape nefolositori consiliului regal, iar corupția printre majoritatea nobililor din Potrivita de sub domnia Fălosului a luat o extensiune așa de mare, că fiecare act și gând al lor nu erau călăuzite decât de descoperirea a noi mijloace de îmbogățire.

Cerbicosul nu se încredea în ei, știind că puteau fi cumpărați, chiar în clipele când le ieșeau din gură cuvinte de virtute și de cinste.

Acesta începuse să-și studieze tovarășii odată cu succesul pe care-l avusese printre războinicii săi din oraș - succes care era pentru el toto atât de surprinzător cât era și pentru alții -, iar amănuntele pe care le căpătase asupra neliniștii ce creștea în Potrivita îl făceau să creadă că sosise momentul întronării unei noi dinastii.

Despre Nesătulul știa că ia mită fără rușine.

Nici nu-și putea închipuia că ar putea exista în capul acestui om un singur fir de păr cinstit. Totuși, rămăsese surprins de amenințarea ascunsă că va da de gol pe tovarășii săi, de care se folosise să-i mulgă puțin.

- Prost am ajuns noi cei din Potrivita, spunea el Samsarului, străbătând amândoi coridorul, după plecarea din camera regală de consiliu.

- Dă-mi un exemplu, zise șeful șefilor, Samsarul regal.

- Gândește-te la infamia Nesătulului. Nu iubește nici pe rege, nici poporul. I-ar trăda și pe unul și pe altul pentru avere și mărire. Este tipul majorității dintre noi. Nu mai

există astăzi nici sfîntenia prieteniei. N-ai văzut? Până și de la Plugarul, cel mai bun prieten al său, a luat mită.

— Dar ce să ne fi adus pe noi la așa impas, Cerbicosule? întreabă Samsarul gînditor. Starea aceasta de lucruri este atribuită când unei cauze, când alteia și, cu toate că întreaga Potrivită nu ar fi alt om mai în stare ca mine să răspundă acestei chestiuni, îți mărturisesc că nu mă pot dumiri deloc. Sunt multe păreri, dar mă îndoiesc că până în prezent părerea bună a ieșit la iveală.

— Dacă m-ar întreba cineva pe mine, Samsarule, - și văd că m-ai întrebat - i-aș răspunde, după cum sunt gata să-ți răspund ție, că starea de lucruri din Potrivita provine din prea multă pace. După pace, știi prea bine, urmează prosperitate..., prosperitate și multă vreme de pierdut. Timpul fiecăruia trebuie să fie ocupat. Dar cine și-ar ocupa timpul cu munca, fie această muncă pregătirea pentru apărarea păcii și prosperității? Cine ar face aceasta, când este atât de ușor și de plăcut să alergi după petreceri?

Prosperitatea materială care la urma urmei păcii ne-a dat mijloace de a ne satisface orice dorință. Acum suntem sătui de lucrurile pe care le priveam ieri ca un lux și pe care le împărtășeam foarte rar.

Prin urmare, am fost siliți să inventăm dorințe noi, care să ne mulțumească, și poți fi sigur că au devenit din ce în ce mai exagerate, atât în formă, cât și în gîndire, până când minunata noastră prosperitate a obosit a mai satisface poftele noastre.

Extravaganța domnește suprem. Atât regele, cât și guvernul său sunt bolnavi de această extravaganta. Ca să poată înlătura golul pe care ea îl face în tezaurul statului, se apasă tot mai mult poporul cu taxe onoroase, pe care nimeni nu le poate plăti ca să-i mai rămâie îndeajuns și pentru trai, numai când uită de cinste și caută să câștige pe toate căile nepermise.

— Dar bine, aminti Samsarul, eu văd că toate taxele cele mai grele sunt pe cei bogați.

— În teorie, dragă prietene, dar nu știu în fapt, răspunse Cerbicosul. E adevărat că bogatul plătește grosul taxelor în tezaurul regal, dar mai întâi le adună de la săraci cu prețuri enorme și alte mijloace de stoarcere, luând, de asemenea câte doi "Geta" (franci), de fiecare franc pe care ei îi plătesc la percepție. Costul pentru strângerea acestor taxe, adăugat la pierderea venitului prin prohibirea vinului și la costul campaniei contra acelor care fabrică și vând vinul pe ascuns, dacă ar intra din nou în casa de bani a statului, ne-ar reduce taxele atât de mult, că n-ar mai fi o greutate pentru nimeni.

— Și crezi tu că, în felul acesta, se pot rezolva problemele noastre și fericirea Potrivitei să fie redată? Întrebă Samsarul.

— Nicidecum, răspunse tovarășul său. Trebuie neapărat să avem război. Deoarece am descoperit că nu există o fericire statornică în pace sau în virtute, mai bine să avem un mic război și să păcătuim și noi câte puțin. Uite, o budincă ce nu are decât un singur ingredient este desgustătoare. Trebuie să fie aromată și să-i se dea gust; iar înainte de a avea plăcerea s-o mâncăm, trebuie să așteptăm puțin după ea.

Război și muncă: lucrurile cele mai dezgustătoare din lume. Cu toate acestea, sunt foarte esențiale fericirii și existenței unui popor.

Pacea reduce nevoia de a munci și a duce lenevia. Războiul te silește la muncă ca să te poți reface de ravagiile lui. Pacea ne transformă în animale grase și greoaie. Războiul face din noi oameni destoinici.

— Vasăzică, după cum zici tu, vinul și războiul vor reda Potrivitei mândria și fericirea de mai înainte, nu-i așa?

Samsarul începu să râdă de gluma pe care o făcuse, apoi continuă:

— Ce mai drăcușor ai devenit și tu de când ai ajuns la comanda supremă a ostașilor din orașul nostru!

— Nu m-ai înțeles deloc, Samsarule, zise Cerbicosul cu

răbdare. Numai prin vin și război nu vom ajunge la nimic altceva decât la ruina noastră. Eu nu sunt certat cu pacea, cu virtutea sau cu temperanța. Cearta mea este cu teoreticienii greșiți, care cred că numai prin pace sau virtute, ori numai prin temperanță putem ajunge o națiune puternică, virilă și mulțumită.

Acestea toate trebuiesc amestecate cu război, cu vin cu greșeli, însă, într-o mare măsură trebuie să ni se aduge o muncă grea... mai ales muncă grea: deoarece trăind numai în pace și prosperitate, nu este nevoie de muncă grea, iar la muncă nu se obișnuiește decât omul excepțional și numai atunci când e nevoie să o facă.

Dar haide, trebuie să te grăbești să-i dai lui Nesătulul suta de robi făgăduită, mai înainte de apusul soarelui; altfel, se va duce să relateze Fălosului gluma noastră.

Samsarul prinse a zâmbi cu tristețe.

— Are să-mi plătească el odată și odată pentru suta acceptată de robi, și poți fi sigur că prețul va fi foarte mare.

— Cred, dacă va cădea și stăpânul său, zise Cerbicosul.

— Nu "dacă", ci "când" va cădea stăpânul său, corectă Samsarul.

Șeful războinicilor dădu din umeri, dar zâmbi mulțumit; un zâmbet care nu se șterse de pe figura lui nici după ce prietenul său se despărți de el, luând-o la dreapta pe alt coridor.

CAPITOLUL XI

Ingeraș în robie

Tarzan al maimuțelor fusese condus din cupola regală direct în carierele Potrivitei, care se aflau la un kilometru de cea mai apropiată cupola a orașului. Erau opt cupole o a noua era în curs de construcție, iar robii care ieșeau din cariere se îndreptau într-acolo încărcăți cu sarcinile lor, în

timp ce robii ce descărcaseră se înapoiau cu mâinile goale, sub paza ostașilor.

Când Tarzan ajunsese la intrarea carierei, i se arătă drumul spre etaj de jos; acolo, intră într-o cameră foarte mare, sub pământ, unde fu predat ofițerului de gardă din carieră, căruia i se comunică poruncile date de rege în privința tratamentului noului prizonier.

— Numele cui? întreabă scurt ofițerul, deschizând un registru, de pe masa la care ședea.

— E fără grai, ca și Mut-Urecheații, explică comandantul ce îl adusese pe Tarzan în carieră. Prin urmare, nu are nume.

— O să-l numim așadar "Uriașul", pentru că așa i s-a zis de când a fost prins.

Cu toate aceste cuvinte, ofițerul scriese în registru lui numele de "Zuantrol", trecând în coloana stăpânilor numele lui Valorosul, iar originea străinului o înscrisese ca fiind Mărunțica. După aceea făcu semn unui războinic din jurul lui.

— Duceți-l printre lemnarii de la capătul tunelului al 13-lea, la al 36-lea etaj de sus și spuneți Ventalului (mai mare peste zece inși) să-i dea lucru ușor și să aibă grijă să nu i se întâmple nici un rău.

Toate acestea din porunca Majestății-Sale. Așteptați un moment. Iată și numărul său. Aplică-l pe umărul stâng.

Ostașul luă din mâna ofițerului o bucată rotundă de postav pe care erau însemnate cu negru câteva hieroglifie, o prinse de umărul stâng al tunicii verzi cu care era îmbrăcat Tarzan. Făcând prizonierului semn să apuce înainte, ieși din cameră.

Tarzan a fost condus mai întâi printr-un coridor scurt și întunecos, dar din care, după câțiva metri, intră în alt coridor, mai larg și mult mai bine luminat, prin care merseră în aceeași direcție cu el o mulțime de robi fără nici o sarcină în spinare.

Observă că pardoseala coridorului avea o înclinare constantă și că se suce puțin înspre dreapta, formând, astfel,

o spirală întinsă, ce ducea către fundul pământului.

Atât pereții coridorului cât și tavanul erau întăriți cu grinzi groase, iar pardoseala era pavată cu pietre late, tocite de milioane de picioare încălțate cu sandale, care au trecut pe deasupra.

La distanțe suficient de mici, erau așezate în firide scobite în zidul din stânga lumânări aprinse. La distanțe regulate, porneau din acest coridor și altele.

Deasupra fiecărei deschizături subterane era câte o inscripție în hieroglifele ciudate din Minunia. După cum avea să afle mai târziu Tarzan, aceste inscripții arătau etajele la care se aflau tunelurile ce dădeau în coridoarele circulare din jurul spiralei principale.

Din aceste coridoare circulare porneau un număr destul de mare de tuneluri orizontale, ducând în interiorul spațiilor subterane, unde se făceau lucrările. Tunelurile erau străbătute din loc în loc de luminătoare ce serveau la ventilație, și ca ieșiri de rigoare, ce ajungeau de la suprafață până la etajele cele mai de jos ale carierei.

Aproape la fiecare etaj, câțiva din ceata robilor se detașau și mergeau pe câte unul din tunelurile laterale, care la rândul lor, erau destul de bine luminate, deși nu atât de mult ca spirala principală.

Din primele clipe de când începuse coborârea, Tarzan, obișnuit din copilărie să observe tot ce-i cădea sub ochi, fusese atent la numărul întăririlor pe lângă care trecea, dar nu avea decât o idee slabă despre deosebirile de adâncime ale etajelor în care dădeau aceste tuneluri.

Ghici la întâmplare, socoti că înălțimea unui etaj să tot fi fost de trei metri; mai înainte de a ajunge la al treizeci și șaselea, știu că trebuie să fi fost o greșală în calculul său, deoarece nu putea să fi ajuns la 180 de metri adâncime iar luminile să ardă fără de nici o ventilație forțată din exterior în adâncime.

Coridorul orizontal în care intră acum, după ce părăsise spirala principală, se suci deodată înspre dreapta și apoi

înspre stânga, iar după puțin traversă alt coridor, mult mai larg, în care se aflau robi cu poveri și robi cu mâinile goale.

Două șiruri dintre aceștia, încărcăți cu bolnavi, mergeau în direcție: din care venise Tarzan, iar un șir întreg de robi încărcăți cu material lemnos mergea în direcție cu el. Alături de acești robi erau alții, fără sarcini.

După ce merseseră o distanță considerabilă au ajuns lângă un grup de oameni care lucrau. Aici a fost predat unui Vental, care, în limba și organizarea minuniană, era mai mare peste zece oameni.

— Așa, deci acesta e. Uriașul! exclamă Ventatul. Și totuși pe acesta să nu-l putem lua la munci grele?

Tonul lui era aspru și neplăcut.

— Ce mai uriaș! continuă el.

Nu-i mai mare decât mine și decât ceilalți. Nu înțeleg de ce le-o fi frică domnilor să-l pună la muncă. Lasă că te pun eu, băiete, la lucru și de nu vei vrea..., cureaua! Mie nu-mi trebuie leneși, sfârși el, bătându-se cu pumnul în piept.

Ostașul l-a adus pe Tarzan își arată numaidecât dezgustul la auzul vorbelor Ventatului.

— Ai face mai bine, (Kalfastoban) Calfă Rea, zise el în momentul plecării, să ascuți de ordinele regelui. Nu aș vrea să fii în locul tău, dacă i s-ar întâmpla ceva acestui rob fără grai, dar care a pus în mișcare toate limbile din Potrivita, și care a făcut pe Fălosul să fie atât de gelos pe Valorosul, că i-ar înfinge un pumnal între coaste, dacă nu i-ar fi teamă că nu mai poate să-și însușească meritele Valorosului.

— Calfă Rea nu se teme de regi, mormăi Ventatul, mai ales de specimeul ce profanează tronul din Potrivita. El nu poate prosti pe nimeni. Știm cu toții că Valorosul îi servește de creier și Cerbicosul de sabie.

— Totuși, îl sfătui ostașul, ai grijă bună de Zuantrol.

Ventatul Calfă Rea puse noul său sclav să întărească cu lemnărie pereții tunelului, pe măsură ce acesta era escavat din piatra carierei.

Rândul de sclavi ce veneau de la suprafața cu mâinile goale treceau pe o parte a tunelului până la capăt, luau câte un pietroi fiecare, sau, dacă pietroiul era prea mare, îl luau doi inși, apoi porneau înapoi pe partea cealaltă a tunelului, ducându-și greutatea până în coridorul spiral și, de aici, înaintau în sus până la suprafață mai departe, până la cupola în construcție.

Din spațiile dintre straturile stâncii se scotea un fel de argilă ușoară, care era îndesată și bătătorită la spatele peretelui de lemn, tunelul fiind anume lăsat destul de larg ca să permită această operație. În afară de robii întrebuințați la argilă, alți robi tăiau lemnele după măsura necesară, ducând-o acolo unde se simțea nevoia.

Munca lor consta și în săparea unui șanț îngust și nu tocmai adânc, în care înfingeau capătul fiecărei scânduri sau grinzi ce formau peretele; iar, pe deasupra, așezau scândurile ce serveau de tavan.

Tarzan lucra împreună cu oamenii care așezau lemnăria. La fiecare capăt al grinzilor pentru tavan era o crăpătură, în formă de coadă de rândunică, în care se prindeau scândurile peretelui, iar argila bătătorită de la spate se întărea atât de bine, că, în întregul lor, părea o construcție din cele mai solide, după cum și era.

Această lucrare era foarte ușoară pentru Tarzan, cu toate că se mai simțea slăbit de rănilile sale. Avea acum prilejul să observe tot ce se petrece în jurul său și să adune noi informații în privința poporului în mâinile căruia căzuse.

Despre Calfă Rea constată numaidecât că e un lăudăros mare, de la care nu avea să se teamă de nimic în timpul muncii zinlice, dar de care toți robii trebuiau să se păzească, să nu îi dea ocazia să-și arate autoritatea brutală în fața superiorilor săi.

Deși robii din jurul lui Tarzan lucrau continuu, munca lor nu era din cele mai grele, iar gardienii de care erau supravegheați fără încetare un ostaș de fiecare patruzeci de robi nu erau brutali.

Ceea ce însă îl uimea pe el tot atât de mult ca și mai înainte, chiar din momentul când își venise în fire, era statura acestor oameni. Nu era pigmei, ci oameni de aceeași statură ca și europenii.

Bineînțeles că nu era nici unul atât de înalt ca el, dar mulți erau înalți și bine făcuți.

Știa bine că erau locuitori din Potrivita, același soi de oameni pe care îi văzuse în bătălie cu Mărunțica. Mai mult însă: vorbeau despre el că l-au prins în bătălia la care participase.

De asemenea, îl mai numeau Zuantrol, Uriașul. Cu toate acestea, erau tot atât de mari ca și el; când a ieșit din cupola regală, văzuse în drum, până la carieră, alte cupole uriașe de aproape o sută cinzeci de metri fiecare.

Era un amănunt de necrezut - ceva imposibil - dar așa trebuie să fi fost, deoarece nu-l puteau înșela ochii chiar atât.

Cu cât medita mai mult la acest fapt, cu atât se încurca mai rău, așa că renunță la orice încercare pentru dezvăluirea misterului, începând să adune informații în privința celor de care au fost prinși, și în privința închisorii unde se afla, cu gândul că va sosi vremea când se va putea servi de aceste informații spre a scăpa de acolo.

Avu prilejul să afle ceva despre mișcarea politică din Potrivita. Oriunde a mers și pe oricine a auzit vorbind asupra acestui subiect, observa o mare nemulțumire împotriva regelui și a guvernului. Știind că un popor nemulțumit, hărmicia este întodeauna la cel mai jos nivel, iar disciplina este într-un grad extrem de demoralizare, socotea că nu-i va fi greu, așteptând cu răbdare și fiind atent la toate mișcările, să găsească în curând prilejul pe care-l căuta.

Era hotărât să profite de neglijența celor care aveau răspunderea lui și credea că, dacă nu i se va ivi prilejul nici azi, nici mâine, nu va trece mult până să găsească o cale de scăpare din robia în care-l țineau potrivii.

În sfârșit, când se termină și lunga zi de lucru a robilor, au fost conduși la locuințele lor, care, după cum și-a

închipuît Tarzan, erau sub pământ, situate în apropierea locului de muncă al fiecăruia.

Cu mulți alți robi, a fost condus sus, până la al 35-lea etaj și introdus într-un tunel al cărei capăt din spate era lărgit în așa fel, încât să formeze o cameră mare. Intrarea în acest tunel a fost micșorată, așa că numai un singur om putea să intre la un moment dat, și acela trebuia să coboare pe brânci.

Intrarea era închisă cu o ușă grea de stejar, iar în afară erau postați doi războinici, gardieni de noapte.

După ce a intrat acolo pe brânci, Tarzan s-a ridicat în picioare și a privit în jurul lui; descoperi că se află într-o cameră destul de mare, în care ar putea să încapă până la cinci mii de robi.

Femeile pregăteau de mâncare la niște foculețe al căror fum se strecura în exterior prin deschizături practicate în tavan.

Față de marele număr de foculețe, cantitatea de fum era neînsemnată. fapt ce se explica ușor prin natura combustibilului: un fel de cărbune de lemn curat și bine uscat. Dar faptul că gazele eliberate de acest cărbune nu-i asfixia pe toți era de neînțeles pentru Tarzan, după cum era și enigma lumânărilor care ardeau la așa mari adâncimi, precum și aerul curat de acolo.

Robii erau de toate vârstele: de la copii mici, până la oameni de vârstă mijlocie, dar mai bătrâni decât aceștia nu se vedeau între ei. Pielea femeilor și a copiilor era de o albeață pe care Tarzan nu o mai văzuse până atunci, și se minună, de fapt, până a aflat că unii nu au văzut niciodată lumina zilei de când s-au născut.

Copiii care se nașteau în carieră aveau să iasă cândva la lumina zilei, dar numai atunci când atingeau vârsta la care începea educația lor ca meseriași.

Femeile prinse în alte orașe trebuiau să rămână aici până la moarte, sau până când se întâmpla unul din acele miracole rare, să fie alese de un războinic din Potrivita ca soție.

Această eventualitate era destul de rară și de îndepărtată, deoarece ostașii își alegeau soții dintre roabele cu tunica albă, cu care veneau zilnic în contact prin cupolele unde locuiau ei.

Fetele femeilor aveau întipărite pe ele o întristare atât de clară, încât în sufletul lui Tarzan se născuse imediat o mare simpatie pentru ele. Niciodată nu mai avuse prilejul să vadă atâta disperare zugrăvită pe fața cuiva.

Pe când străbătea încăperea, o mulțime de priviri s-au îndreptat spre el; toți știau că era străin, mai ales că avea în tinuta lui ceva care-l deosebea de ei. La câteva clipe după sosirea lui, aproape toți robii șopteau între ei, pentru că robii intrați cu el au transmis și celorlalți datele legate de identitatea lui.

După puțin, o tânără care ingenunchia deasupra unui grătar pe care frigea câteva felii de carne, i-a surprins privirile și i-a făcut semn să se apropie de ea. Tarzan a observat că era o fată foarte frumoasă, cu o piele palidă, translucidă, a cărei albeață era și mai accentuată de bogăția părului negru.

— Dumneata ești Uriașul? a întrebat ea.

— Eu sunt Zuantrol.

— Mi-a spus "El" despre tine, a zis fata. Am să gătesc mâncare și pentru tine, cum gătesc și pentru "El". Numai dacă, zise ea, cu oarecare jenă, nu ai pe altcineva care ai dori să-ți gătească.

— Nu există nimeni care să facă asta pentru mine, a răspuns Tarzan. Dar cine ești tu și cine este "El"?

— Eu sunt Talaskar, Ingeraș, răspunse ea, dar pe "El" îl cunosc numai după numărul său. Mi-a spus că atâta timp cât va rămâne rob, nu are nume și că se va folosi de numărul său, care este 800 la cub, plus 19. Văd că și d-ta ești cu numărul 800 la cub plus 21. Nume nu ai? a întrebat ea, uitându-se pe numărul său.

— Îmi zic Zuantrol, Uriașul.

— Ah! exclamă ea, văd că ești un om mare, dar cu greu

te-aș putea numi uriaș. Și "El" este tot din Mărunțica și este aproape de înălțimea ta. Eu nu am auzit niciodată că ar exista uriași în Mărunțica, afară de poporul pe care-l numim Mut-Urecheați.

– Am crezut că era un Mut-Urechiat, se auzi deodată o voce de om la urechia lui Tarzan.

Tarzan a întors capul repede și a văzut un rob care-l privea batjocoritor. I-a zâmbit și apoi zise:

– Pentru stăpânii mei nu sunt decât un Mut-Ureheat. Celălalt a ridicat din sprâncene mirat.

– Înțeleg, zise el. Poate ai dreptate. Însă să știi că nu voi fi eu acela care să te trădeze.

– Ce voia să zică? a întrebat fata, după plecarea robului.

– Nu am vorbit de loc până acum de când m-au prins, explică el, așa că ei consideră că sunt fără grai, deși sunt sigur că nu mă iau drept Mut-Ureheat. Sunt însă și câțiva printre ei care susțin că nu pot fi altceva.

– Nu am văzut niciodată un Mut-Ureheat, a zis fata.

– Spre fericirea ta, zise Tarzan. Nu sunt nici plăcuți la vedere, nici nu e bine să te întâlnești cu ei.

– Totuși, aș vrea să văd unul, a insistat ea. Întodeauna am vrut să văd ceva care să se deosebească de acești robi, pe care îi văd zilnic.

– Nu-ți pierde speranța, o încuraja el. Cine știe dacă nu va sosi foarte curând ziua când te vei reântoarce din nou la suprafață.

– Să mă reântorc? a întrebat ea mirată. Bine, dar nu am fost niciodată acolo.

– Nu ai fost niciodată afară din cariere? Poate vrei să zici că nu ai mai ieșit de aici de când ai fost prinsă?

– Am fost născută în această cameră, i-a explicat fata, nu am ieșit niciodată la suprafață.

– Cum, ești o sclavă din a doua generație și te mai ții în cariere? Nu înțeleg. În toate orașele din Minunia, așa mi s-a spus, se dă robilor din a doua generație tunică albă și o libertate relativă la suprafață, în exteriorul carierelor.

– Nu pentru mine. Mama mea nu a dorit-o. A spus că mai bine să mor decât să mă mărit cu un potrivit sau cu un alt rob, ceea ce bineînțeles că ar trebui să fac, dacă sunt scoasă în oraș.

– Dar cum poți să împedici aceasta? Stăpânii voștri sigur nu lasă asemenea lucruri la discreția sclavilor.

– Unde sunt atâția sclavi, se mai pierde socoteala la unul sau doi, iar femeile, dacă nu sunt frumoase, nu se bucură de atenția din partea stăpânilor. Nașterea mea nu a fost declarată, așa că nu mă au înscrisă în registrele lor. Mama a luat un număr de pe tunică uneia care a murit și l-a aplicat pe tunică mea. În felul acesta, nu am atras niciodată atenția stăpânilor și războinicilor care vin câteodată prin camera aceasta.

– Bine, dar tu ești frumoasă..., figura ta poate să atragă atenția oricui, oriunde te-ai afla.

Atunci fata s-a întors câteva clipe cu spatele spre el, acoperindu-și fața și părul cu mâinile, după care s-a întors din nou spre el. Tarzan a văzut acum înaintea lui o babă urâtă și zbârcită, la a cărei figură nu s-ar mai fi uitat nici un bărbat a doua oară.

– Doamne! a exclamat el surprins.

Figura fetei s-a destins încet, luându-și aspectul normal de frumusețe; apoi, cu mișcări iuți și îndemânătice, fata și-a aranjat din nou părul dezordonat.

– Mama m-a învățat aceasta, a zis ea, așa că, de câte ori vin pe aici și se uită la mine, nu mai vor să mă vadă a doua oară.

– Dar nu crezi că ar fi mai bine să te măriți cu unul dintre ei și să trăiești o viață fericită la suprafață, decât să duci existența teribilă de sub pământ? a întrebat el. Războinicii din Potrivita, după cum cred eu, nu se deosebesc mult de cei din țara ta.

Fata a clătinat din cap cu încăpățănare.

– Nu pentru mine, a zis ea. Tatăl meu este din Răsărita, Mandamacu, un oraș foarte îndepărtat. Mama mea a fost

furată din oraș, numai cu două luni înainte de a mă naște în această cameră îngrozitoare, departe de aer și de lumina soarelui.

– Dar mama ta, a întrebat Tarzan, este și ea aici?

Fata clătină din cap cu tristețe.

– Au venit și au luat-o de aici, acum vreo douăzeci de luni, și de atunci nu mai știu ce s-a întâmplat cu ea.

– Dar ceilalți nu te trădează niciodată?

– Niciodată! Oricare sclav ce trădează ar fi sfâșiat în bucăți de camarazii lui. Dar iată, stăm de vorbă și tu trebuie să fii foarte flămând.

Și, zicând aceasta, fata i-a oferit lui Tarzan o parte din carnea pregătită pe grătar. Tarzan ar fi preferat să i se dea o bucată de carne crudă: dar, cum nu dorea să jignească fata, i-a mulțumit și a mâncat bucata de carne ce i se oferise, așezându-se pe genunchi, la foc, lângă ea.

– Curios lucru, a început fata, că "El" nu mai vine. Niciodată nu a întârziat atât de mult.

În momentul acela, s-a apropiat din spatele ei un rob puternic, ce s-a oprit la câțiva pași de ea, privindu-l furios pe Tarzan.

– Poate că el este, a zis Tarzan fetei, arătând cu mâna spre robul care a sosit.

Îngeraș întoarce capul repede, în ochii ei strălucind o rază de fericire, dar când l-a văzut cel oprit în spatele ei, s-a ridicat repede în picioare și s-a retras câțiva pași, plină de desgust.

– Nu, zise ea, nu este "El".

– Gătești și pentru acesta? a întrebat individul care sosise, arătând spre Tarzan.

Fără ca fata să răspundă, noul sosit a continuat

– Vezi, pentru mine nu ai vrut să gătești! Dar cine este el ca să-i gătești? Este mai bun decât mine? Atunci sa știu că ai să gătești și pentru mine.

– Sunt destule femei care să-ți gătească Karaftap. Ceafă-Groasă, a răspuns Îngeraș. Eu nu vreau să-ți gătesc.

Du-te și roagă pe altele. Nu sunteți aici atât de mulți bărbați, încât să nu ni se mai dea voie să alegem pe acela pentru care dorim să gătim. Eu nu te pot alege pe tine.

— Dacă ți-ai cunoaște binele, ai găti și pentru mine, spuse Ceafă-Groasă. Ba chiar am să te iau și de soție. Știi că am dreptul, mai ales că te-am cerut de câteva ori înainte de a veni ceilalți. Și să mai știi că, dacă te-aș lăsa altora, mai bine îi spui Ventalului tot adevărul despre tine și are să te ia de aici. Ai văzut vreodată pe Calfă-Rea?

Fata s-a cutremurat.

— Voi avea grijă chiar de mâine să vorbesc cu Calfă-Rea și să te ia de aici, a continuat Karaftap. Știi bine că nu au să te lase să mai stai cu noi, îndată ce vor afla că refuzi să înmulțești numărul robilor.

— Mai bine Calfă-Rea, decât tine, i-a răspuns fata repede. Te pot asigura că nici unul nu mă va avea.

— Ești prea sigură, a strigat Karaftap.

Și, făcând un pas spre ea, o smuci de braț, mai înainte ca fata să poată evita. Trăgând-o cu sila spre el, a încercat să o sărute..., dar încercarea lui a eșuat.

O mână puternică s-a încleștat pe umăr și a fost smuls de lângă prada lui și aruncat la vreo trei metri distanță, unde, împedându-se, s-a mai rostogolit câțiva pași pe podea.

Între Karaftap și fată a intrat brusc srăinul, căruia în Potrivita i se zicea Uriașul. Acesta îl privea pe Karaftap cu ochi scânteietori. În acel moment Karaftap s-a ridicat repede în picioare, a scos un urlet de furie și s-a repezit asupra lui Tarzan, ca un taur înnebunit, cu capul în jos și cu ochii injectați de sânge.

— Am să teucid! zbiera el.

CAPITOLUL XII

Mitocanul Karaftap

Fiul Primei Femei trecea mândru prin pădure. În mână dreaptă purta o sulită, iar de umăr îi atârnau un arc și o tolă cu săgeți. După el veneau încă zece bărbați din specia lui, înarmați la fel, iar fiecare pășea cu mândrie, ca și cum întreg pământul ar fi fost proprietatea lor.

Înspre ei, deși încă destul de departe de vederea, auzul și mirosul lor, venea alene o femeie din același neam cu ei, mergând fără teamă. După puțin însă, și-a încruntat sprâncelele și s-a oprit, ascuțindu-și auzul și mirosind aerul.

— Bărbați! și-a zis ea.

Mărindu-și pașii, Muta porni spre ei. Erau mai mulți la un loc; dacă i-ar fi putut surprinde, speriați și puși în încurcătură, bărbații nu ar fi fost în stare să fugă prea repede, iar Muta ar fi putut prinde vreunul.

Însă, de nu se întâmpla așa după cum gândea ea, atunci... s-ar fi putut servi de proiectilele de piatră ce-i atârnau de cingătoare.

De mai multă vreme încoace bărbații se răriseră.

Câteva femei din tribul ei pomind prin pădure să-și prindă bărbatul, nu se mai întoarse. Au văzut cadavre câtorva dintre ele prin pădure și se întrebau mirate cum de au fost ucise.

În sfârșit au găsit bărbați: primii pe care a reușit să-i întâlnească de două luni încoace. Acum sigur nu se va mai întoarce cu mâna goală la peștera ei.

A dat cu ochii de ei la o cotitură a cărării din pădure, dar, spre necazul ei, văzu că erau destul de departe. Dacă ar apuca s-o vadă, cu siguranță că scapă cu fuga.

Muta era pe cale se ascundă, când a observat că e prea târziu chiar și pentru aceasta. Un bărbat o arăta celorlalți cu mâna.

A desfăcut un proiectil de la cingătoare și, strângând

buzduganul mai bine în mână, Muta ar porni în fuga mare spre ei. Văzând că ei nu încearcă să scape, fu cuprinsă de mirare, și de plăcere. Cât de îngroziți trebuie să fi fost bărbații aceștia, ca să stea atât de liniștiți, la apropierea ei!

Dar ce mai era aceasta?

Uite-i, se îndreaptă toți spre ea!

Acum putea să vadă și expresia de pe figurile lor. Nici urmă de frică..., numai furie și priviri amenințătoare.

Dar ce erau acele lucruri ciudate pe care le duceau în mână? Unul din ei, cel mai de aproape, care alergase spre ea, se opri o clipă și aruncă în ea un băț lung și ascuțit. Era foarte ascuțit bățul: cum o atinse în umăr, a început să curgă sânge.

Un alt bărbat se opri și aruncă și el un băț transversal, al cărui vârf se înfipse în carnea ei, sub un braț.

Iar în spatele acestor doi veneau ceilalți, năvălind asupra ei cu arme la fel cu ale celor dintâi.

Muta își aminti de cadavrele femeilor găsite în junglă, de lipsa de bărbați în ultimele câteva luni și, cum nu era lipsită de judecată, cu toate că era grea la minte, făcu o legătură între ceea ce a văzut în ultimele secunde și întâmplările petrecute, iar rezultatul chibzuinței ei fu acela de a întoarce spatele și de a porni în goana mare în direcția din care a venit. Și nici nu se opri din fuga ei nebună decât atunci când puterile au lăsat-o, căzând la intrarea în peștera sa.

Bărbații nu se luaseră după ea, deoarece nu au ajuns în starea aceea de emancipare care să le insufle destul curaj și încredere pentru a-și stăpâni teama ereditară de femei. Erau mulțumiți că au reușit să o gonească. A o urmări înseamna a risca prea mult.

Când celelalte femei din tribul ei au văzut-o clătănându-se pe picioare la intrarea în peșteră și că se întinde pe pământ, răsuflând din greu, au simțit numai decît că această situație se datorează unei spaime cumplite, și unei goane îndelungate.

Luându-și buzduganele, alergă spre pădure. în intenția de a ieși înaintea aceluia care a urmărit-o pe tovarășa lor, închipuindu-și că trebuia să fi fost un leu sau alceva tot atât de îngrozitor.

Nevăzând însă nici un leu, se întoarseră la femeia încă întinsă în pragul peșterii sale.

— Pentru ce ai fugit atât? au întrebat-o ele în simpla lor limbă a semnelor.

— De bărbați, răspunse ea.

Pe fețele tuturor Muteilor din jurul ei apărură o expresie de dezgust, iar una o izbi cu piciorul și o scuipă în față.

— Erau mai mulți, le spuse ea și m-ar fi ucis cu bețe zburătoare. Uitați-vă și voi!

Cu aceste cuvinte, exprimate prin semne, le arătă săgeata înfiptă în brațul ei.

— În loc să fugă de mine, continuă ea. s-au repezit și m-au atacat. Tot așa trebuie să fi pățit și celelalte care nu s-au mai întors și ale căror cadavre le tot găsim prin pădure de luni întregi.

Această veste tulbură foarte mult pe mute. Încetară să necăjească pe tovarășa lor oboșită de fugă. În schimb, șefa tuturor, cea mai îngrozitoare dintre ele, pășea încoace și încolo, foarte înfuriată. După un timp. se opri deodată. făcându-le semn.

— Haideți cu toate! Să mergem împreună, să-i căutăm pe acei bărbați. Să-i prindem, să-i aducem aici și să-i pedepsim cum merită.

Zicând aceasta, învârti buzduganul pe deasupra capului, făcând o strâmbătură teribilă de ciudată și de furie.

Tovarășele ei începură să danseze împrejurul ei, imitându-i expresia și mișcările; iar, când ea a porni spre pădure, au urmat-o și ele...; o ceată de femei barbare, setoase de sânge..., afară de femeia care tot mai zăcea întinsă, răsuflând din greu, unde căzuse. S-a săturat de bărbații..., se săturase de ei pentru toată viața.

- Am să te ucid, am să te ucid! zbieră Ceafă-Groasă, repezindu-se asupra lui Tarzan, în odaia locuită de robii din cariera lui Fălosul, regele Potrivitei.

Tarzan se dete repede un pas la o parte, punându-i lui Ceafă-Groasă o piedică ou piciorul, iar acesta căzu cu fața în jos la pământ. Mai înainte de a se ridica în picioare, se uită în jur, ca și când ar fi căutat o armă, și privirile sale se oprise asupra grătarului înroșit de pe foc.

În clipa aceea, un murmur de dezaprobare ieși din piepturile robilor din jur, care au urmărit cearta de la început.

- Fără arme! strigă unul. Știi că nu se permite acestea printre noi. Luptă-te cu mâinile goale, sau nu te lupta deloc!

Ceafă-Groasă era prea amestecat de mânie și de gelozie ca să-i mai audă, sau să asculte de ei, dacă-i auzise. Apucând grătarul greu, se ridică și se repezi la Tarzan, ca să-l izbească în față.

Acum alt rob îi puse piedică, iar doi au sărit la el, smulgându-i grătarul din mână.

- Luptă-te cum trebuie! îl mustră, ajutându-l să se ridice în picioare.

Tarzan rămase în timpul acesta zămbitor și indiferent la acțiunea lui Ceafă-Groasă, iar intervenția celorlalți îl amuzase cu mult mai mult decât l-ar fi putut supăra furia mitocanului. Acum aștepta pe Ceafă-Groasă, iar când adversarul său văzu zămbetul pe figura lui, se înfurie și mai rău, sărind îndârjit asupra lui, cu gândul nebun să-l distrugă.

Tarzan îl întâmpină cu un sistem de apărare din cele mai surprinzătoare și pe care nu mai avusese prilej Ceafă-Groasă să-l vadă niciodată, de când era socotit mitocanul-bătăuș de robi. Nu a fost decât un singur pumn, care a izbit pe Ceafă-Groasă drept în bărbie, făcându-l să cadă întins și nemișcat pe spate.

Ceilalți robi, care, în timpul acesta, se adunaseră în număr mare să privească lupta, au aprobat lovitura îndemnată a lui Tarzan cu strigăte de: "E-i, e-i", ce constituia

sistemul lor de aplauze.

Ceafă-Groasă, amețit și zăpăcit, se ridică greoi în picioare și cu capul aplecat în jos, se uită în jurul lui, căutându-și inamicul.

Ingeraș a venit lângă Tarzan și se uita drept în fața lui.

– Ești un bărbat voinic, îi zise ea.

Dar expresia din ochii ei mai spunea și altceva, sau cel puțin, așa i s-a părut lui Ceafă-Groasă.

Și anume, i se păru că vede în privirile ei dragoste, pe câtă vreme nu era decât admirația pe care o simte o femeie normală față de manifestarea puterii pentru o cauză dreaptă.

Ceafă-Groasă a scos din gâtul său un sunet ce semăna mai mult a guîțat de porc, decât altceva și se repezi din nou la Tarzan.

În timpul acela erau conduși în coridor alți câțiva robi, iar, cum ușa era deschisă, unul dintre războinicii de afară se uită înăuntru. Nu a reușit să vadă mare lucru, dar ceea ce a văzut a fost deajuns pentru el: un rob mare cu o chică de păr negru pe cap, ridicând pe alt rob deasupra capului și, apoi, aruncându-l cu putere la pământ.

Războinicul trecu cum putu mai repede în coridor și, făcându-și drum printre robi, alergă spre cei doi combatanți. Înainte ca cineva să observe prezența lui, s-a oprit în fața lui Tarzan și a Ingerașului. Nu era altcineva decât Calfă-Rea.

– Ce înseamnă aceasta? strigă el cu voce răsunătoare.

Apoi adăugă:

– Aha, văd acum. Domnul Uriăș! Vrea să arate celorlalți robi cât de tare este, nu-i așa?

Se uită apoi la Ceafă-Groasă, care se chinuia să se ridice. Calfă-Rea se înverzi de furie, deoarece Ceafă-Groasă era unul din favoriții lui.

– Asemenea fapte nu sunt permise aici, mă! strigă el, arătând pumnul lui Tarzan.

A uitat în furia lui că robul cel nou nu vorbea, nici nu putea înțelege. După puțin, își aminti despre toate și făcu semn lui Tarzan să-l urmeze.

– O sută de curele la spate au să-i arate că nu trebuie să se mai certe cu cineva, zise Calfă-Rea tare, uitându-se țintă la Ingeraș.

– Nu-l pedepsi, te rog, strigă fata, uitând de ea. Toată greșeala a fost a lui Ceafă-Groasă. Zuantrol s-a apărut numai.

Calfă-Rea nu-și mai putu lua ochii de pe fată, iar după câteva clipe simți și ea primejdia și se făcu roșie ca bujorul. Totuși, nu fugi, ci a rămas rugându-se pentru Tarzan.

Figura lui Calfă-Rea se strâmbă într-un zâmbet ciudat și-și puse o mână pe umărul fetei, cu multă familiaritate.

– Ce vârstă ai tu? o întrebă.

Ea îi răspunse, tremurând din tot corpul.

– Am să văd pe stăpânul tău și am să te cumpăr de la el, îi spuse Calfă-Rea. Ai grijă însă de nu-ți lua pe nimeni de soț, până atunci.

Tarzan se uită la Ingeraș și i se părea că o vede pâlind, așa cum pălește o floare în aer poluat. În momentul acela însă Calfă-Rea a găsit de cuviință să-i adreseze cuvântul.

– Știu că nu mă poți înțelege, animal stupid, dar totuși trebuie să spun, ca să audă cei din jurul tău și să te poată feri de primejdii. De astă dată te iert, dar, de se mai întâmplă încă odată același lucru, îți trag o sută de curele și poate chiar mai multe. Iar, dacă aud că ai vreo legătură cu această fată, pe care am de gând să o cumpăr și să o scot de aici, să știi că-ți merge și mai rău.

După ce a terminat, porni spre intrarea tunelului, ieșind în coridorul de afară.

Cum plecă Calfă-Rea și ușa camarei se închise, Tarzan simți mâna unui bărbat pe umărul său și auzi pe cineva strigându-l pe nume:

– Tarzan!

Foarte ciudat răsună acest nume în urechile sale, în această cameră îngropată atât de adânc sub pământ, într-un oraș străin și în mijlocul unui popor tot atât de străin, unde nimeni nu știa cum îl cheamă. Cum se întoarse spre omul

care-l chemase, un zâmbet de nespuse plăcere i se răspândi pe față.

— Cră... începu el.

Dar celălalt duse numaidecât un deget la gură și-l opri.

— Taci, nu-mi pronunța numele! Aici nu sunt decât "Aponato" sau 800 la club plus 19.

— Bine, dar statura ta? Ești tot atât de înalt ca mine. Cum să înțeleg asta? Ce s-a întâmplat de s-a mărit rasa minunienilor până la așa proporții gigantice?

— Crăișor zâmbi.

— Egoismul omenesc nu-ți permite să atribui această schimbare unei cauze opuse cu totul aceleia căreia-i atribuie acest fenomen.

Tarzan își încreți fruntea și se uită lung și gânditor la prietenul său Crăișor. Încet, încet se răspândi pe fața lui o expresie de neîncredere, care se transformă într-una de nespus haz.

— Adică, vrei să zici, începu Tarzan încet, cum că eu... aș fi fost redus la aceeași mărime ca oricare minunian?

Crăișorul dădu din cap afirmativ:

— E mai greu de crezut aceasta decât că o întreagă rasă de oameni, împreună cu tot ce le aparține, până și clădirile, împreună cu pietrele din care au fost clădite, împreună cu armele lor și cu bidivii lor, au fost măriți până la statura ta?

— Bine, dragă, dar e imposibil! strigă Tarzan.

— Tot așar aș fi zis și eu acum câteva luni de zile, răspunse prițul. Chiar acum, când am auzit zvonul că te redusese, tot nu mi-a venit să cred până nu te-am văzut cu ochii mei când am intrat în camera aceasta.

— Și cum s-a întâmplat asta!

— Cel mai învățat om din Potrivita și poate chiar din întreaga Minunie este Valorosul, explică Crăișor. Acest lucru l-am recunoscut noi în intervalele ocazionale cât suntem în pace cu Potrivita, deoarece atunci se fac schimburi de idei și mărfuri între cele două orașe. În felul acesta, am auzit despre multe minunății ce se atribuie celui mai mare

(Valmac) Învăţat.

– Nu am auzit niciodată vorbindu-se în Minunia despre un geniu, până acum, zise Tarzan, în credinţa că acesta este sensul cuvântului "valmac"..

Un om de ştiinţă, care face miracole, ar fi o definiţie mai apropiată

Valorosul a fost acela care te-a prins, continuă Aponato, făcându-se celebru în acelaşi timp printr-un mijloc tot atât de ştiinţific, pe cât de miraculos. După ce ai căzut în nesimţire şi erai încă în această stare, te-au adus în oraş aşezat pe o targă de nuiel, improvizată la faţa locului şi legată de spatele a douăzeci de bidivii.

Dupa ce te-au adus în felul acesta în Potrivita, Valorosul s-a pus pe lucru, ca să-ţi reducă statura, întrebuiţând un aparat construit de el însuşi. Am auzit mai multă lume vorbind despre aceasta şi spunea că nu i-a luat multă vreme ca să te reducă

Sper că Valorosul are şi puterea să refacă ceea ce a redus.

– Se spune că sunt îndoieli în privinţa aceasta. Nu a fost în stare să facă pe nimeni mai mare decât este, cu toate că în numeroasele sale experienţe a redus în mărime multe din animalele de ordine inferioară.

Întreaga afacere, continuă Aponato, consta în aceea că Valorosul este în căutarea unui mijloc de a mări statura potrivitelor, ca să poată învinge în bătălie toate celelalte popoare din Minunia.

Până însă nu a fost în stare decât să găsească o metodă care să-i dea un rezultat cu totul contrariu celui pe care-l căuta

Prin urmare, nefiind în stare să facă pe nimeni mai mare decât este, mă îndoiesc că te-ar mai putea reface la statura de mai înainte.

– În cazul acesta, zise Tarzan cu tristeţe, aş fi cea mai neputincioasă fiinţă, faţă de inamicii din propria mea lume.

– N-ai nici o grijă în această privinţă, prietene dragă,

spuse Crăișor cu multă tristețe. Eu însumi nu am nici o speranță de a vedea Mărunțica vreodată. Numai prin înfrângerea completă a Potrivitei de către armatele tatălui meu, pot spera să mai fiu salvat, pentru că nimic altceva nu ar putea învinge garda de la intrarea în cariere.

Noi prindem, adeseori, robi în tunici albe de prin orașele inamice, însă se întâmplă foarte rar să prindem și robi în tunici verzi.

Numai în cazurile cele mai rare, ale unor atacuri repezi și surprinzătoare în timpul zilei, s-ar putea întâmpla ca să dăm peste vreo ceată de robi în tunici verzi, scoși la muncă. Aceasta însă nu s-a întâmplat încă, de când îmi pot aduce aminte.

— Cu alte cuvinte, tu crezi că ne vom petrece restul vieții în această subterană? întrebă Tarzan.

— Mai pot fi și zile când să fim scoși la lucru afară din cariere, dar foarte rar.

Tarzan a dat din umeri cu neîncredere.

— Vom vedea, zise el, încheind discuția.

După plecarea lui Calfă-Rea, Ceafă-Groasă se duse, schiopătând, până de partea cealaltă a camerei, murmurându-și în barbă tot felul de expresii răutăcioase la adresa aceluia de la care mâncase bătaie.

— Mă tem că îți va face destule necazuri în viitor, zise Ingeraș lui Tarzan, arătând pe robul care pornise de acolo. Îmi pare foarte rău, pentru că a fost numai vina mea.

— Vina ta? întrebă Crăișor.

— Da, răspunse fata. Ceafă-Groasă m-a amenințat, iar Apontado a intervenit și l-a pedepsit.

— Apontado! exclamă Crăișor.

— Dar, răspunse Tarzan, acesta este numele meu.

— Așadar pentru Ingeraș, te-ai bătut? Îți mulțimesc, prietene. Îmi pare rău că nu am fost aici ca să o apăr chiar eu. Ingeraș gătește pentru mine. Este o fată bună.

Crăișor se uită la fată cum gătea, iar Tarzan o văzu aplecându-și ochii sub privirea lui și roșindu-se ca bujorul.

Își dădu, atunci, seama că a descoperit, fără să vrea, o taină.

— Vasăzică, începu el, el este Aponato despre care tot îmi vorbeai, nu-i așa, Ingeraș?

— Da, el este.

— Îmi pare rău că a fost prins și el; totuși, nu strică să ai un prieten aici, zise Tarzan. Noi trei ar trebui să fim în stare să găsim un plan de scăpare.

La auzul acestor cuvinte, ceilalți doi clătinat din cap și au zâmbit cu tristețe fără a-i răspunde nimic. După ce au terminat masa, au stat un timp de vorbă iar la convorbirea lor luau parte, din când în când, și alți robi, deoarece Tarzan, prin pedeapsa aplicată lui Ceafă-Grea, își făcuse o mulțime de prieteni.

Ar fi stat de vorbă toată noaptea, dacă Tarzan nu ar fi întrebat pe Crăișor asupra dispozițiilor referitoare la somnul robilor.

Crăișorul începe să râdă și arată cu mâna ici-colo și dincolo prin odaie, pe diferiți robi, care dormeau întinși pe pardoseala de pământ. Femeile, bărbații și copiii adormiseră, cea mai mare parte acolo unde cinaseră.

— Robii în tunici verzi nu prea sunt legănați în brațe, spuse Crăișor.

— Eu pot să dorm oriunde, dar dorm mai cu ușurință când este întuneric. Am să aștept până se vor stinge luminile.

— Atunci ai să aștepti cât lumea, îi explică Crăișor.

— Cum, luminile nu se sting niciodată? întrebă Tarzan.

— Dacă le-ar stinge, am muri numaidecât cu toții, răspunse prințul. Flăcările lor servesc la două scopuri: mai întâi împrăștie întunericul, adică ne luminează. Apoi, consumă toate gazele rele, care, altfel, ne-ar asfixia foarte repede.

Aceste lumânări se deosebesc de cele obișnuite prin aceea că, în loc să consume oxigenul, au fost perfecționate prin descoperirile și invențiile unui bătrân om de știință din Minunia, ca să consume gazele moarte și să producă oxigen.

Din cauza aceasta, sunt întrebuințate aproape exclusiv în întreaga Minunie. Chiar cupolele noastre ar părea întunecoase, ar mirosi urât și ar fi niște locuri imposibile de locuit, dacă nu ar fi aceste lumânări. În cariere însă, fără lumânări nici nu s-ar putea lucra.

— Atunci nu mai aștept să se stingă. Și, cu acestea, Tarzan se întinse pe pământ și, zicând lui Tarzan și Ingerașului un "Tuano", noapte bună, adormi adânc.

CAPITOLUL XIII

Misterele cupolei regale

Pe când Ingeraș le prepara prânzul a doua zi de dimineață, Crăișor îi spuse lui Tarzan că ar dori ca să fie puși amândoi la aceeași muncă, spre a putea fi totdeauna împreună.

+ Și, dacă se întâmplă vreodată să se ivească prilejul la care te gândești într-una, pentru scăparea noastră, zise el, atunci va fi și mai bine să fim împreună.

— Când vom pleca de aici, răspunse Tarzan, trebuie negreșit ca să luăm cu noi și pe Ingeraș.

Crăișor îi anunță o privire repede, dar nu răspunse nimic.

— Mă veți lua și pe mine cu voi? exclamă Ingeraș. Ah, dacă s-ar putea realiza acest vis, ce fericită aș fi! Da, desigur, aș merge și eu în Măruntica și aș fi roaba voastră, căci știu că nu-mi veți face nici un rău. Dar ce folos de un astfel de vis! Pentru mine s-a sfârșit totul de acum. CalfăRea m-a și cumpărat de la stăpânul meu, care-și vinde în tot anul robii, ca să-și poată plăti taxele.

— Vom face tot ce ne va sta în putință, Ingeraș, făgădui Tarzan. Dacă Aponato și cu mine vom găsi mijloace de scăpare, fără îndoială că te vom lua cu noi. Mai înainte, însă, trebuie să găsim mijloace de a fi împreună cât mai

multă vreme.

– Eu, zise Crăişor, am un plan, care ar putea să reuşească. Ei cred că nu poţi să le vorbeşti nici să le înţelegi limba. Fiind ceva plictisitor să lucrezi alături de un rob ce nu te înţelege, îmi va fi uşor să-i conving ca să mă lase să fiu împreună cu tine, dacă le voi spune că sunt în stare să comunic cu tine.

– Bine, întreabă Tarzan, dar cum ai să comunici cu mine fără să întrebuinţezi limba minuniană?

– Lasă pe mine! răspinse Crăişor. Până când au să afle ei, pe alte căi, că ne ştii limba, am să-i înşel foarte uşor.

Nu a trecut mult şi planul lui Crăişor a avut rezultatul dorit.

Gardienii au venit să ia robii pentru a-i aduce în diferite părţi ale carierei pentru munca zilnică. Au ieşit din camera de dormit. Tarzan se alătură de ceata de robi care construiau tunelul al 30-lea, de la al 36-lea etaj, şi începu din nou lucrarea monotonă de întărire a tavanului şi a pereţilor tuncului.

Munca cu atâta râvnă şi cu atâta folos, că până şi Calfă-Rea se văzu nevoit să-l laude şi să-l dea de exemplu celorlalţi. Numai Ceafă-Groasă, care mânia pietroiele la câţiva paşi de Tarzan, se uita la el cu duşmănie.

Trecuseră vreo două ore de când începuse lucrul în dimineaţa aceea, când se pomeni că sosesc doi războinici şi se opresc lângă Calfă-Rea. Escortau un rob cu tunică verde, căruia Tarzan nu îi dăduse nici un fel de importanţă, nici celor doi războinici care îl însoţeau.

Aceasta însă, numai până ce prinse cu urechea câteva cuvinte din convorbirea lor, când aruncă o privire repede în partea aceea şi a văzut că robul adus de războinici nu era altul decât Aponato, sau 800 la cub plus 19.

Pe când Tarzan se uita la Crăişor, acesta îi prinse privirea şi îi făcu cu ochiul. Tot atunci făcu şi Calfă-Rea un semn lui Tarzan, să se apropie. Tarzan a transversat coridorul şi s-a oprit în faţa Ventalului.

– Haide, să te aud cum îi vorbești! strigă Calfă-Rea lui Crăișor. Eu nu cred că te va înțelege. Cum te-ar putea înțelege pe tine, când nu ne poate înțelege pe noi?

Sărmanul Calfă-Rea! El nu putea concepe că ar mai exista pe lune și altă limbă decât a lor.

– Am să-l întreb în propria lui limbă, zise Crăișor. Dacă mă înțelege, vei vedea că da din cap afirmativ.

– Foarte bine, strigă Calfă-Rea, întreabă-l!

Crăișorul se întoarce către Tarzan și dădu drumul la vreo douăzeci de silabe amestecate și neînțelese, dar după ce termină de vorbit, Tarzan dădu din cap afirmativ.

– Vezi? întreabă Crăișor pe Calfă-Rea.

Acesta se scărpină gânditor în ceafă.

– Văd că e așa, cum spui, admise el. Mutul a prins limbă.

Tarzan nu zâmbi de loc, cu toate că abia se mai putea ține de răs, față de meșteșugul cu care Crăișorul înșelase pe potrivii, și îi făcuse să creadă că poate comunica cu el într-o limbă străină.

Atât timp cât ar fi avut puțința să mărginească la expresiile de "da" sau "nu", înșelăciunea ar fi putut fi continuată cu ușurință, însă știa foarte bine că, în astfel de împrejurări, s-ar fi ivit numaidecât greutăți mari și nu și-ar putea închipui ce ar fi făcut mărunțelul, în cazul acela.

– Spune-i, zise un războinic către Crăișor, că stăpânul său Valorosul ne-a trimis după el și întreabă-l dacă înțelege că nu este altceva de cât un rob și că de purtarea lui depinde ce va avea între noi, precum și viața sa.

Explică-i că Valorosul are asupra lui dreptul de viață și de moarte, după cum și familia regală are aceleași dreptate asupra lui. Dacă vine liniștit la stăpânul său și este ascultător, îi va merge bine, dar, dacă este leneș, obraznic și amenințător, să se aștepte să guste din vârful ascuțit al săbiei unui om liber.

De astă dată, Crăișor își lungi bolboroseala silabelor fără înțeles mai multă vreme. Se opri însă după un timp, nemai-

putându-și ține răsul.

- Spune-le, răspunse Tarzan pe englezește, limba pe care desigur niciunul din cei de față nu o înțelegea și le era tot atât de străină ca și bolboroseala lui Crăișor; spune-le că, la primul prilej, o să-i succed gâtul stăpânului meu; că nu-mi trebuie decât o umbră de supărare din partea lui Calfă-Rea, ca să pun mîna pe o grindă din astea și să-l pocnesc în cap și pe el și pe războinicii dimprejurul lui. Mai spune-i că am intenția să fug cu prima ocazie, luându-te pe tine și pe Ingeraș cu mine.

Crăișor ascultă cu atenție până ce Tarzan a terminat. După aceea, se întoarse către cei doi ostași cu care a venit și le comunică, astfel:

- Zuantrol declară că înțelege foarte bine situația în care se afla și că va servi bucuros pe nobilul și ilustrul Valoros, de la care nu cere decât un singur lucru.

Traducerea liberă a lui Crăișor îl făcu pe Tarzan să zâmbească.

- Ce anume? întreabă un ostaș.

- Să mi se dea voie să-l însoțesc, pentru ca, în felul acesta, să poată îndeplini și mai bine dorințele stăpânului său, pentru că fără mine nu va ști nici ce este întrebat, nici ce se așteaptă de la el.

Tarzan înțelese acum mijloacele prin care Crăișor ar fi trecut de toate greutățile ce s-ar fi ivit în privința comunicării între ei și se simți foarte sigur în mâinile acestui prieten isteț, atât timp cât i-ar fi convenit să pretindă că nu știe minuniana.

- Și noi ne-am gândit la acest lucru, sclavule, când am auzit că tu poți să te înțelegi cu această creatură, zise războinicul către care se adresase Crăișor. Prin urmare, vă vom lua pe amândoi la Valorosul, care bineînțeles că va hotărî după cum dorește, fără ca să te consulte pe tine sau pe alt rob. Haideți acum!

- Vental Calfă-Rea, zise celălalt ostaș, ne luăm răspunderea pentru acest rob.

Și, zicând aceasta, puse în mână Ventalului o bucățică de hârtie, pe care erau însemnate mai multe hieroglife curioase.

Apoi, scotând săbiile, făcu semn lui Crăișor și lui Tarzan să meargă înainte pe coridor, fiindcă povestea lecției pe care o administrase Tarzan lui Ceafă-Groasă a ajuns până în odaia de gardă a carierei, iar ostașii se cam fereau acum.

Drumul lor îi duse printr-un coridor drept până la scara în spirală și de aici, în sus, până la suprafață, unde Tarzan întâmpină aerul proaspăt și lumina soarelui aproape cu un suspin de mulțumire, deoarece a fi lipsit de acestea, măcar pentru un timp cât de scurt, era pentru el cea mai mare pedeapsă.

Aici văzu din nou acea mulțime mare de robi ducându-și fără încetare sarcinile grele încoace și încolo. Mai văzu și pe războinicii ce îi păzeau pășind măreț, de-o parte și de alta a lungilor șiruri de muncitori.

De asemenea, a văzut nobilii din clasele de sus îmbrăcați bogat, precum și nenumărați robi în tunici albe, umblând în toate părțile, fie după serviciile stăpânilor lor, fie după propria lor plăcere.

Robii în tunică albă se bucurau de oarecare independență, pe care le-o da, bineînțeles, situația lor în oraș. Todeauna erau robii cuiva, dar în unele cazuri, și mai ales când erau meșteșugari iscusiti, singurul lor act de supunere față de stăpânii lor consta în a le plăti un bir oarecare asupra venitului lor.

Ei constituiau burghezimea din Minunia, precum și casla cea mai înaltă a clasei servitorilor. Spre deosebire de robii cu tunici verzi, nu erau păziți de soldați, care să le împiedice fuga, deoarece nu era nici o primejdie că vor încerca să scape, neexistând nici un oraș în întreaga Minunie în care starea lor ar fi putut fi mai bună.

În oricare alt oraș, afară de acela în care se născuseră, ar fi fost tratați ca prizonieri și reduși imediat la tunica verde și puși la muncă grea.

Cupolele din Potrivita erau tot atât de impunătoare ca și cele din Mărunțica. De altfel, lui Tarzan i se părură cu mult mai mari, el fiind de patru ori mai mic în momentul plecării sale din Mărunțica. Erău opt cupole de acestea, complet ocupate și încă una în construcție, pentru că de la suprafață din Potrivita au ajuns să fie de 480.000; iar, cum în cupola regală nu se permitea prea multă înghesuială, celelalte erau extrem de încărcate.

Tarzan și Crăișor au fost conduși în cupola regală, dar nu au intrat prin coridorul regelui, care se afla în fața porților unde fâlfăiau steagurile albe țesute cu aur, ci pe coridorul războinicilor, care dă spre apus.

Cu deosebire de orașul Mărunțica, în Potrivita se aflau spații frumoase printre cupole, plantate cu flori, tufișuri și pomi fructiferi, având alei presărate cu nisip și pietriș.

Cupola regală era așezată în fața unei șosele mari, care ieșea într-un câmp, unde un corp de războinici făceau instrucție. Erău numai o mie dintre ei..., un regiment, amak, cum s-ar zice în limba minuniană, amakul consistând din patru Ovande, de câte două sute cincizeci de oameni fiecare. Regimentul era comandat de un Kamak, iar escadroanele de câte un Novand. Fiecare Ovand sau exzadron era compus din cinci entex de câte cincizeci de oameni, având la rândul lor câte cinci Entale la fiecare Entex, aceste unități din urmă comandate, respectiv, de către un Ventex și un Vental.

Evoluțiile Amak-ului se făceau cu o repeziciune caleidoscopică, atât pe jos, cât și pe bidivii bine dresați. În special, una din aceste evoluții îl interesă peste măsură pe Tarzan.

Două Ovande formau linia de la capătul câmpiei de exerciții, iar alte două se formaseră în linie, la celălalt capăt. La comanda Kamaj-ului, întreaga mie de oameni a pornit în marș: două rânduri solide, care se apropiau unul de altul cu o iuțea de tren expres.

Tocami în momentul când părea imposibil să se mai evite un accident serios, când părea că nu mai trebuie decât

o singură clipă ca atât călăreții, cât și bidivii să se zdrobească unii de alții, într-o ciocnire îngrozitoare, călăreții care veneau dinspre apus își săltară bidivii și au sărit, sau, mai bine zis, au zburat, pe deasupra capetelor părții opuse, aterizând de partea cealaltă, fără să rupă rândurile, și continuând goana spre marginea câmpiei.

Tarzan comenta asupra acestei instrucții, și asupra frumuseților grădinăritului din orașul Potrivita, iar Crăișor îl ascultă. Discuția lor continuă și pe când erau în coridorul războinicilor, însă destul de departe de escorta lor, ca Tarzan să poată vorbi cu Crăișor cu o voce joasă, fără să poată fi auzit de gardă că vorbește în limba minuniană.

— E în adevăr o manevră foarte frumoasă, răspunse Crăișor, mai ales că a fost făcută cu o precizie la care se ajunge foarte rar. Am auzit și eu că trupele lui Fălosul sunt renumite pentru perfecțiunea instrucției lor, tot așa cum am auzit că Potrivita este renumită, cu drept cuvânt, pentru frumusețea grădinilor sale. Însă să spun și eu ceva, prietene dragă. Tocmai aceste lucruri constituie acestui oraș.

În timp ce războinicii lui Fălosul fac practică și ajung la perfecție pe câmpul de instrucție, războinicii tatălui meu, Inimă-Tare, sunt afară în câmpii, departe de contemplarea femeilor ce îi admiră și a sclavilor care îi spionează, practicând arta războiului în condiții mai aspre. Regimentul lui Fălosul ar putea învinge cu ușurință pe acela al lui Inimă-Tare la o întrecere de felul aceleia pe care ai văzut-o adineauri; dar acum câțva timp ai văzut altceva - ai văzut numai 15.000 de mărunței respingând 30.000 de războinici din Potrivita, care, în ziua aceea, n-au putut ajunge nici până la linia infanteriei.

Da, pot face ei instrucție oricât de bine pe câmpul de paradă. Pot fi oricât de curajoși - toți minunienii sunt de altfel curajoși - dar nu au fost antrenați în arta serioasă a războiului, așa cum sunt mărunții. Fălosului nu-i place aceasta. Este slab și afemeiat. Nu iubește războiul. Ascultă de sfaturile acelor pe care îi iubește el, ale lepădă-

turilor și ale femeilor care insistă să renunțe cu totul la război, fapt care nu ar fi tocmai rău, dacă ar putea convinge și celelalte cetăți din Minunia să renunțe la război.

Copacii frumoși cu tufișurile atât de minunate din Potrivita, pe care ei le admiră atât de mult și pe care le admir și eu, mai ales într-un oraș inamic, ar face ca o întreagă armată de mărunței să poată pătrunde noaptea, cu ușurință, până la porțile Potrivitei, fără să fie văzută, tocmai din cauza acestor copaci și tufișuri.

Înțelegi tu acum, dragă prietene, pentru ce la noi nu ai văzut manevre atât de perfecte ca aici și pentru ce noi nu am plantat atâtea copaci și atâtea tufișuri în Mărunțica?

În momentul acela, un paznic se apropia repede de Crăișor și-l atinse pe braț.

— Ai spus că Zuantrol nu înțelege limba noastră. De ce îi vorbești într-o limbă pe care nu o poate înțelege? Întreabă ostașul.

Crăișorul nu știa cât de mult auzise ostașul din convorbirea lor. De auzise cumva pe Tarzan vorbind în limba minuniană, i-ar fi fost foarte greu să-l mai convingă că "Uriășul" nu înțelegea limba. Prin urmare, trebuia să-și închipuie că numai el a fost auzit și să-i răspundă în sensul acesta.

— Vrea să ne vorbească limba și eu mă străduiesc să-l învăț, răspunse Crăișor numaidecât.

— A învățat ceva? întreabă ostașul.

— Nimic, răspunse Crăișor; este de o prostie fără seamăn.

După aceea, înaintară în tăcere, trecând prin mai multe coridoare și urcând mai multe scări primitive din cele întrebuințate de minunieni ca să ajungă în etajele de sus ale cupolelor lor. Cupola regală a lui Fălosul era foarte mare și ar fi ajuns cu vârful la o înălțime de peste o sută treizeci de metri, dacă ar fi fost făcută pe o scară în proporție cu mărimea naturală a lui Tarzan.

Tarzan s-a urcat prin cupolă până când ajunse la o

înălțime egală cu adâncimea la care s-a coborât în cariere. Pe când coridoarele din etajele de jos erau pline de oameni, cele din etajele de sus erau aproape goale. Din când în când, treceau printr-o cameră ocupată, dar în general odăile de aici era întrebuințate ca magazii, mai ales pentru hrană, din care cantități mari erau uscate, conservate, bine împachetate și așezate în nenumărate rafturi.

Pereții erau mai puțin ornamentați, coridoarele mai înguste și, în general, aspectul era mai sărăcăcios ca în coridoarele de jos. Totuși, camerele prin care treceau uneori erau mai bogate ornamentate, iar lumea pe care o întâlneau - femei, bărbați, - erau cu mult mai bine îmbrăcați, fie că aparțineau claselor de nobili, fie robilor în tunică albă.

Robii în tunică albă erau ocupați cu diferite meșteșuguri. Într-o cameră lucra un bărbat la obiecte în argint. În altă cameră se aflau bărbați care sculptau arabescuri pe cingătorile de piele; mai erau și olari, țesători, mecanici, zugravi, fabricanți de lumânări și, mai ales, aceștia din urmă predominau în număr pe ceilalți, deoarece, de fapt, lumânările erau, la acest popor, mai importante decât hrana zilnică.

În sfârșit au ajuns la etajul superior al cupolei, acolo unde odăile erau mult mai aproape de lumina zilei, la ultimul etaj grosimea zidurilor fiind mai mică. Totuși și aici aveau lumânări, ca și în toate părțile.

Deodată, pereții coridorului se prezentară ochilor săi extram de bogat decorați, iar numărul lumânărilor se mări, astfel că bănuie că se apropiau de reședința unui nobil bogat și puternic. S-a oprit după puțin, înaintea unei uși unde stătea o gardă, cu care a intrat în vorbă unul din conducătorii lui Tarzan și ai lui Crăișor.

- Spune-i Valorosului (Zertol) că am adus pe Zuanrol și încă pe un rob, care se poate înțelege cu el într-o limbă străină.

Santinela izbi cu un ciomag într-un clopot și după puțin, apărură un rob în tunică albă, căruia santinela îi repetă cele spuse de paznicul lui Tarzan.

– Să intre, zise robul în tunică albă. Gloriosul meu stăpân, prințul Valorosul, așteaptă să vadă pe robul său Zuantrol. Urmați-mă!

Îl urmașă prin multe camere, până au ajuns în fața unui războinic îmbrăcat cu o pulență care ședea la o masă pe care se afla un număr mare de instrumente ciudate, precum și o sumedenie de volume mari și greoaie, din hârtia groasă întrebuințată în Minunia. Pe masă mai erau și toate cele necesare pentru scris.

Bărbatul de la masă ridică privirile și se uită un moment la aceia care au intrat în odaie.

– Ți-am adus pe Zuantrol, robul tău, prințe.

– Dar celălalt, cine este? întreabă Valorosul, arătând pe Crăișor.

– Acesta vorbește limba străină a lui Zuantrol și l-am adus aici ca să servească de translator, dacă binevoiți să-l primiți.

Valorosul dădu din cap afirmativ și, adresându-se lui Crăișor, îi porunci:

– Întreabă-l dacă simte vreo deosebire de când i-am redus statura.

După ce această întrebare a fost pusă lui Tarzan, în limba imaginată de Crăișor, limbă presupusă că puteau să se înțeleagă între ei, Tarzan dădu din cap, spunând, în același timp, câteva cuvinte în englezește.

– Zuantrol spune, ilustre prinț, traduse Crăișor din imaginația lui, că nu simte nici o schimbare. Întreabă, însă, când veți binevoi să-l readuceți la mărimea lui normală și când îi veți da voie să se înapoieze în propria țară, care este foarte departe de Minunia.

– Ca un minunian ce este, răspunse prințul, ar trebui să știe că nu i se va da voie niciodată să se mai întoarcă în țara lui. Mărunțica nu o s-o mai vadă de acum încolo.

– Dar el nu e din Mărunțica, nici nu este minunian, explică Crăișor. El a venit în orașul nostru și nu l-am ~~făcut~~ rob. Dinpotrivă, l-am tratat cu prietenie, pentru că este

dintr-o țară îndepărtată, cu care nu ne-am războit niciodată.

— Ce țară este aceea? întreavă Valorosul.

— Ni știu, dar după cum spune el, este o țară foarte întinsă, dincolo de pădurea de copaci ghimpați, unde se găsesc milioane de oameni tot așa de mari ca și dânsul. El spune că poporul lui s-ar purta prietenește cu poporul nostru, așa că nu trebuie să facem din el un rob, ci să-l tratăm ca pe un musafir.

— Dacă tu crezi aceasta, apoi trebuie să fii un om foarte simplu, mărunțelule, zise el. Noi știm cu toții că dincolo de Minunia nu mai există nimic altceva decât pădurea de nepătruns de copaci ghimpați, care se întinde până la marginea bolții albastre sub care trăim cu toții. Aș putea să cred cu ușurință că acest om nu este un mărunțel, dar trebuie să fie negreșit un minunian, deoarece toate ființele de orice natură ar fi ele nu pot exista în altă parte numai în Minunia. Fără îndoială că este o altă formă de Mut-Ureheat, vreun membru al unui trib care locuiește departe de tot în munți și despre care nu am știut nimic acum. Dar, orice ar fi el, poate ști dinainte că niciodată nu...

În acest moment prințul fu întrerupt de răsunetul unui clopot mare la intrarea din față a apartamentelor sale. Se opri să numere loviturile, iar când ajunseră la cinci și nu continuară se întoarse către războinicii care au condus pe Tarzan și pe Crăișor până acolo și le zise:

*— Duceți pe robi în camera de alături. Vine regele; după ce va pleca, vă voi chema din nou.

Pe când treceau în camera pe care le-o arătase Valorosul, ușa principală a încăperii se deschise și robul în tunică albă apăru din nou.

— Vine Fălosul, anunță el, Regele Potriviților, Domnitorul tuturor oamenilor, stăpânul tuturor ființelor; prea curajosul și prea înțeleptul. Îngenuncheați înaintea lui, (Tagosto) Regele!

În clipa când Tarzan ieși pe ușă, aruncă o privire înapoi și văzu atât pe Valorosul, cât și pe ceilalți îngenunchind și

aplecându-se pe spate cât mai mult, cu mâinile ridicate deasupra capetelor lor, în momentul acela Fălosul intra, înconjurat de o gardă de vreo zece războinici.

Tarzan nu se putu opri să nu facă o comparație între acest domnitor Fălos și cu soldatul atât de simplu și atât de demn, Inimă-Tare, care domnea în Mărunțica, și care trecea prin cetate fără măreție și, deseori, fără nici o altă escortă, decât un singur rob.

Acela era un domnitor în fața căruia nimeni nu se îndoaia până la pământ, dar pe care îl iubeau și-l respectau toți supușii săi.

Fălosul văzu la rândul lui atât pe rob, cât și pe războinici ieșind din cameră în momentul când el intra. Răspunse salutarilor lui Valorosul și ale celorlalți, apoi le făcu semn cu mâna că se pot ridica.

– Cine a ieșit din această odaie în momentul intrării mele? întreabă el, uitându-se bănuitor la Valorosul.

– Robul Zuantrol și încă un rob care servește de traducător în limba lui, răspunse prințul.

– Cheamă-l înapoi, porunci regele. Vreau să-ți vorbesc ceva în ceea ce privește pe Zuantrol.

Valorosul a dat ordin unui ostaș să aducă pe rob înapoi, iar în cele câteva momente cât a trebuit pentru a se executa porunca, Fălosul ocupă un scaun înapoia meșei la care stătuse Valorosul.

Când Tarzan și Crăișor au intrat din nou în cameră, gardienii îi împinseră înainte, până la câțiva pași de masa la care ședea regele, prouncindu-le să îngenunchiese și să arate supunere unei persoane atât de înalte.

Crăișor era obișnuit încă din copilărie, cu obiceiurile robiei, astfel că, din fatalism, acceptă condiția de servitudine pe care soarta o aruncase asupra lui. Fără nici o ezitare se lăsă într-un genunchi, salutând cu umilință pe acest rege străin.

Nu a fost imitat de Tarzan, care se gândea la Inimă-Tare, și, cum nu îngenunchiase nici chiar înaintea aceluia rege

demn, nu se gândea să acorde Fălosului o onoare mai mare decât prietenului său din Mărunțica Disprețuia curtenii și robii care se umiliseră înaintea Fălosului.

Regele se uită furios la el.

– Individul acela nu îngenunchiază, șopti el Valorosului, care era atât de mult aplecat pe spate, că nu observă lipsa de respect a robului.

Prințul aruncă o privire repede spre Tarzan.

– Jos, omule! strigă el.

Dar își aminti imediat că Tarzan nu înțelegea minuniana și porunci lui Crăișor ca să-i spună lui Tarzan să îngenunchieze. Când, însă, Crăișor pretinse să comunice lui Tarzan porunca prințului, Tarzan a dat din cap negativ.

Fălosul a făcut semn celorlalți să se ridice.

– Îl vom ierta de astădată, zise el, deoarece văzu în atitudinea robului ceva care-i spuse că Zuantrol nu va îngenunchia niciodată în fața lui; iar pentru că robul era de valoare, pentru experiența la fusese supus, regele preferă să-și înghită mândria, decât să-l ucidă căutând să-l silească a îngenunchia.

– Nu e decât un Mut-Urechiat ignorant și nimic altceva. Aveți grijă să-i dați instrucțiunile necesare, ca rândul viitor să nu se mai întâmple aceasta.

CAPITOLUL XIV

Formula secretă a Valorosului

Femeile din țara Mutelor, în număr de cincizeci, au pornit prin pădure, în căutarea bărbaților, pentru a-i pedepsi cum se cuvine. Aveau în mână ghioagele lor grele, iar de cingătoare le atârnavu petricelele cu pene, armele lor cele mai grozave. Toate erau furioase peste măsură.

Niciodată nu se mai întâmplase, de când se știau ele, ca un bărbat să îndrăznească să le conteste autoritatea. Nicio-

dată nu și-au închipuit ele că un bărbat ar putea manifesta altceva decât spaimă grozavă la vederea lor.

Acum însă, în loc să fugă ca iepurii la apropierea lor, bărbații îndrăzniseră să le sfideze, să le atace și chiar să le omoare.

Această stare de lucru era inadmisibilă și prea nenaturală ca să poată exista, așa că erau hotărâte să o schimbe cât mai curând.

Dacă ar fi avut darul vorbirii, ar fi spus și ele același lucru ca mai sus, precum și un mare număr de alte lucruri, ce nu se pot spune. Ceea ce-i aștepta pe bărbați era destul de grozav, femeile fiind foarte furioase; dar ce puteau ei aștepta de la acelea cărora li se refuzase de către natură darul vorbirii?

În această stare sufletească, au dat peste bărbați într-un luminiș mare, unde ei făcuseră un foc și găteau carnea câtorva antilope.

Niciodată până atunci nu i-au mai văzut femeile așa de grași și de bine făcuți. Totdeauna, de câte ori îi prindeau, erau slabi și aproape morți de foame. Bineînțeles că puteau fi altfel, dar, de când Tarzan al mainuțelor a dat arme fiului Primei Femei, trăiau și ei mai bine.

Mai înainte, își petreceau viața fugind de groază de teribilele lor femei, neavând nici timpul necesar să se hrănească mai bine și nici liniștea sufletească atât de necesară. Acum însă, având arme, puteau să-și procure carnea pe care nu o gustau decât o dată într-un an, pe când erau în captivitate la femei. Au trecut acum de la mâncarea de omizi, insecte, fructe și rădăcini de plante, la o dietă constantă din carne bună și proaspătă.

Mutele nu prea au dat atenție înfățișării fizice a bărbaților. Îi găsiseră și aceasta le era destul.

S-au furișat tot mai aproape de ei, până când unul, ridicând capul, le-a descoperi. Dar atât de insistentă este puterea obiceiului asupra cuiva, că el a uitat, în momentul acelea, de noua sa independență și a sărit în picioare, fugind

să se ascundă după un copac. Ceilalți, fără să mai aștepte să afle cauza spaimii tovarășului lor, alergară imediat după el.

Femeile s-au repezit și au străbătut luminișul în aceeași clipă în care bărbații au dispărut printre copacii de partea cealaltă. Ele știau bine ce vor face bărbații.

Odată în pădure, fiecare se va opri după cel dintâi copac din drum. Acest obicei protest al bărbaților îi făcea să devină pradă ușoară femeilor mult mai greoaie la fugă.

Dar, în cazul de față, nu toți bărbații au fugit. Unul s-a oprit după primii lui pași și, răsucindu-se în călcăie, înfruntă hoarda de femei înfuriate.

Era fiul Primei Femei, căruia Trazan îi împărtășise ceva mai mult decât știința întrebuințării armelor. A învățat de la Tarzan, pe care-l adora și pentru care nutrea un devotament de câine, primele elemente ale curajului și rezultatul acestei calități sufletești.

Astfel, se întâmplă că tovarășii săi mai fricoși, după ce s-au oprit în spatele copacilor și se uitau înapoi să vadă ce fac femeile, observară pe fiul Primei Femei înfruntând singur atacul a cincizeci de Mute furioase.

L-au văzut punând o săgeată în arc - ceea ce au văzut și femeile. Dar nu au înțeles ce făcea el, decât ceva mai târziu. Îl mai văzuseră întinzând și apoi slobozind coarda arcului, iar, după o clipă, femeia cea mai apropiată căzu la pământ, cu inima străpunsă de o săgeată. Celelalte femei nu s-au oprit din atac, deoarece întregul incident s-a desfășurat atât de iute, că el nu a pătrunsese încă în creierul lor stupid.

Fiul Primei Femei a pus o a doua săgeată în arc, slobozind-o și pe aceasta. Altă femeie căzu la pământ, rostogolindu-se cât colo, și atunci, celelalte au ezitat..., au ezitat și au fost pierdute, pentru că pauza a dat curaj celorlalți bărbați, care priveau de după copaci.

Dacă unul singur era în stare să înfrunte cincizeci de femei și să le oprească în loc, ce nu puteau face atunci unsprezece oameni uniți?

S-au repezit, deci, cu sulițe și cu săgeți împotriva

femeilor, tocmai în momentul când ele își reânoiau atacul.

Acum ploua cu pietre de la cingătorile femeilor, dar ploaia de săgeți era mai deasă și mai bine îndreptată.

Femeia care le conducea pe Mute alergă cu curaj să se încheiere cu bărbații, folosindu-se de ghioaga ei și, în același timp, ținând să înhațe în mâinile ei puternice pe vreunul. În curând se încredințară că sulițele bărbaților erau arme cu mult mai puternice decât ghioagele. Rezultatul fu că acelea care nu fuseseră rănite, nici ucise, întoarseră spatele și fugiră.

Fiul Primei Femei dăduse dovada că posedă scânteia necesară unui comandant când hotărărește soarta luptei pentru ziua aceea și poate chiar pentru totdeauna. Acțiunea lui făcu epocă în existență Mut-Urechiaților. În loc de a se mulțumi cu respingerea femeilor, în loc de a se bucura cu laurii câștigați atât de ușor, el răsturnă întreaga stare de lucru, printr-un singur semn ce-l făcu tovarășilor săi. Din atacați cum erau, bărbații porniră după el la atac contra femeilor. Iar, când văzură că acestea fug de ei, fură atât de entuziasmați de această nimicire a unui obicei cu mult mai vechi decât dășii, că se repeziră imediat în urmărirea Mutelor.

La început, socotiră că fiul Primei Femei avea intenția să le ucidă pe toate, așa că rămaseră foarte surprinși când îl văzură că, prinzând mai tânără și mai "drăguță" dintre ele, nu face altceva decât s-o înhațe de păr și s-o dezarmeze.

Atât de ciudat li se păru că unul dintre ei ar fi în stare să nu ucidă imediat femeia pe care o prinsese, că încetară urmărirea și, înconjurându-l, îi puseră tot felul de întrebări în limba semnelor.

— De ce o mai ții? De ce nu o ucizi? Nu ți-e teamă că te va uide ea pe tine?

— Am intenția s-o păstrez, răspunse aceasta. Nu-mi place să gătesc. Am s-o pun pe ea să-mi gătească. Dacă refuză, înfing sulița în ea.

Și, cu aceste cuvinte, făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut

să străpungă fata cu sulița. Această amenințare o făcu să se sperie și să cadă în genunchi.

Bărbații începură să sară în sus și în jos, peste măsură de surescitați, văzând câtă valoare are planul tovarășului lor și pătruzându-se încet-încet de ideea că femeilor le poate fi frică de dânșii.

– Unde sunt femeile? Își făcuseră semn unul altuia.

Femeile avuseseră timp să dispară.

Unul dintre ei porniră în direcția în care apucară ele.

– Mă duc, făcu el semn. Am să mă întorc și eu cu o femeie, care să-mi gătească!

Ceilalți porniră în goană după dânsul, lăsând pe fiul Primei Femei cu soția pe care o prinsese.

– Ai să-mi gătești?

La semnele sale, ea nu răspunse decât cu un rânjet și se strâmbă furioasă. Atunci fiul Primei Femei ridică sulița și cu mânerul ei greu, o izbi de câteva ori pe spate și pe cap, trântind-o la pământ și stând amenințător, gata să o mai lovească.

Speriată ea s-a târât din fața lui, dar nu atât de repede ca să nu primească și o lovitură bună de picior.

– Scoală-te! îi porunci el prin semne.

Femeia se ridică încet în genunchi și, îmbrățișându-i picioarele, se uită la el cu o expresie de umilință și de adorare.

– Ai să-mi gătești? îi făcu el semn.

– Veșnic! răspunse ea în limba cu semne a acestui popor primitiv.

Tarzan nu stătuse decât câteva minute în camera alăturată, unde Valorosul primise pe regele său Fălosul, când fu chemat să apară singur înaintea lor; cum intră în odaie, stăpânul său îi făcu semn să se aproprie de masa la care sedeau bărbații.

În încăpere nu mai rămăsese nimeni; până și ceilalți războinici fuseseră trimiși afară.

– Ești cu totul sigur că nu înțelege nimic din limba noastră? Înreabă regele.

– Nu a vorbit nici un cuvânt de când a fost prins, răspunse Valorosul. Noi ne-am închipuit, la început, că e o altă formă de Mut-Urecheat, însă am descoperit mai târziu că posedă o limbă prin care se poate înțelege cu unul din robii din Măruntica. Prin urmare, putem vorbi fără nici o grijă înaintea lui.

Fălosul aruncă spre tovarășul său o privire rapidă și scrutătoare. Ar fi vrut ca Valorosul să i se adreseze cu titlul de "Prea Gloriosule", ceea ce însemna mai mult decât titlul "Prea Înțeleptule", de care Valorosul se servea mai totdeauna.

Negreșit, regele știa prea bine că poate înșela pe alții, chiar pe el însuși, în privința deșteptăciunii sale, dar bineînțeles că nu putea să prostească pe Tarzan.

– Nu am avut ocazia să discutăm niciodată în întregul lor, zise regele, toate amănuntele experienței acesteia. De aceea, am și venit azi în laborator. Acum, când avem înaintea noastră obiectul discuției, nu strică să lămurim lucrurile și să hotărâm ce măsuri vom lua mai departe.

– Da, prea înțeleptule, răspunse Valorosul.

– Spune-mi (Tagosto) Majestate, îl apostrofă Fălosul.

– Da, Majestate, zise prințul, întrebuintând cuvântul minunian de Tagosto, care însemna rege, ori șef regal, sau pe românește: Majestate, - aceasta ca să satisfacă dorința Fălosului.

Să discutăm dar, continuă Valorosul, toată chestiunea de la început, deoarece prezintă posibilități de mare importanță pentru tronul vostru.

El știa ce însemna pentru Fălosul a "discuta chestiunea". Toată discuția nu ar fi costat decât într-o explicare foarte amănunțită a mijlocului prin care dânsul redusese statura robului Zuantröl până la o pătrime din mărimea originală. Totuși, își pusese în gând, în măsura posibilității, să obțină și el ceva în schimbul lămuririlor ce le da regelui, știind

bine că acesta va întrebuința aceste lămuriri numai pentru, a se putea fâli și mări în ochii supușilor săi, nelăsând Valorosului nici o frunză din laurii binemeritați pentru descoperirile sale, pentru timpul consacrat în scopul ajungerii la această minune științifică.

— Înainte de a intra în această discuție, o Tagosto, zise el, vă rog să-mi acordați o favoare la care râvnesc de foarte multă vreme și pe care nu am îndrăznit să o cer până acuma, știind că nu merit să mi se recunoască talentele atât de mici și prea puținele servicii pe care le pot aduce ilustrului și prea renumitului meu domnitor.

— Și ce bunătate dorești din partea mea? întreabă Fălosul cam oțelit.

El se temea, în inima lui, de acest om, cel mai deștept din tot regatul său și, prin urmare, fiind laș, teama lui se manifesta ca și la alți lași: prin ură.

Dacă ar fi putut distruge pe Valorosul, ar fi făcut-o cât mai bucuros, dar nu-i dădea mâna să o facă, deoarece numai de la dânsul mai putea să capete câte o cunoștință, două, în domeniul științei și să aibă cu ce se fâli în fața celorlalți supuși ai săi.

— Aș vrea să fac parte și eu din consiliul regal, zise Valorosul cât putu mai simplu.

Regele prinse a se neliniști. Dintre toți nobilii din Potrivita, numai pe acesta nu l-ar fi dorit printre consilierii regali..., consilieri pe care îl alesese anume pentru moleșala recunoscută a mințiilor lor.

— Bine, zise regele în cele din urmă, dar deocamdată nu este nici un loc vacant.

— Domnitorul întregii omeniri poate face un loc vacant cu multă ușurință, insinuă Valorosul, sau poate să creeze un post nou. De exemplu, viceșef al șefilor. Astfel, când Samsarul ar absentă, să fie cineva care să-i poată ține locul. De altfel, eu am să vin foarte rar la întrunirile consiliului, deoarece îmi voi devota timpul perfecționării descoperirilor și invențiilor noastre.

Ideea Valorosului deschisese o cale Fălosului, care se și folosi de ea. Neavând altă obiecție ca Valorosul să facă parte din consiliul regal doar că, în felul acesta, scăpa de taxele pe venit - taxe de care consilierii regali găsiseră mijlocul să se scape - socoti că acesta este și motivul pentru care Valorosul voia să fie numit consilier regal.

Deci, regele nu avea nici o obiecție față de această numire, dacă se putea aranja ca noul ministru să nu apară la întrunirile consiliului, deoarece i-ar fi fost rușine, chiar Fălosului, să se laude cu descoperirile Valorosului în fața acestuia.

— Foarte bine, zise regele. Vei fi numit chiar azi. Când am să te vreau în consiliu, voi trimite să te cheme.

Valorosul se înclină adânc.

— Și acum, zise el, să începem discuția experiențelor noastre, prin care sperăm să găsim mijlocul de a mări statura războinicilor noștri când se duc la război cu dușmanul, și de a le reduce la mărimea normală după ce se înapoiază.

— Nu-mi place să vorbesc de războaie, strigă regele, cutremurându-se din cap până-n picioare.

— Aveți dreptate, zise Valorosul, dar trebuie să fim pregătiți de biruință, când suntem atacați de alte popoare.

— Așa da, aprobă regele. Însă sunt sigur că, odată ce am perfecționat această metodă a noastră, nu ne vor mai trebui decât foarte puțini războinici, iar restul populației va fi întrebuințată la ocupații mai pașnice. În sfârșit, te rog continuă.

Valorosul abia putu să-și oprească un zâmbet și ridi-cându-se de pe scaun, făcu înconjurul mesei și se opri lângă Tarzan.

— Aici este, după cum știți, zise el punând un deget la baza craniului lui Tarzan, un corp mic, oval, de o materie brună-roșiatică, conținând un lichid care influențează creșterea țesuturilor și a organelor. E multă vreme de când am constatat că orice amestec în funcționarea normală a acestei glande poate schimba creșterea ființei căreia îi

aparține.

Experiențele făcute de șoareci au dat cele mai remarcabile rezultate, însă ceea ce am intenționat, să aduc la îndeplinire - a mări statura unui om - n-am fost în stare să o fac. Am încercat mai multe metode, iar într-o zi am să descopăr și pe cea adevărată. M-am convins că sunt pe urma ei și nu mi-a mai rămas decât, pur și simplu, o serie de experimentări.

Știi că, dacă cineva se lovește peste obraz, ușor de tot, cu o bucată de piatră foarte netedă, are o senzație plăcută. Aplicând aceeași piatră pe aceeași față și în același fel, însă cu o forță mai mare, vom vedea că senzația este cu totul opusă. Frecând această piatră încet peste față de mai multe ori în sus și în jos, apoi repetând aceeași mișcare de un număr mai mare de ori, vom descoperi că rezultatele sunt cu totul altele. Iată dar cât de aproape am ajuns de o soluție: am metoda corectă, dar aplicarea nu e tocmai corectă.

Sunt în stare să reduc mărimea oricărei ființe, dar nu o pot mări, și cu toate că pot reduce cu multă ușurință, nu pot hotărî de mai înainte durata reducerii. În unele cazuri, subiectele nu și-au revenit în starea normală decât după treizeci și nouă de săptămâni, iar în altele durata nu a fost de trei săptămâni.

Au fost și cazuri când starea normală a fost recâștigată gradat în timp de șapte zile; iar alte cazuri, când subiectele au trecut deodată de la starea redusă la cea normală, în mai puțin de un minut. Acest fenomen din urmă a fost întotdeauna însoțit de amețeli, și chiar leșin, în clipele care precedau deșteptarea.

— Bineînțeles, comentă Fălosul. Acum să vedem și noi. Eu cred că lucrul e cu mult mai simplu decât ți-l închipui d-ta. Mi-ai spus că, pentru a reduce mărimea acestui om, l-ai izbit cu o piatră la baza craniului. Prin urmare, spre a-i mări statura, lucrul cel mai natural și mai științific ar fi să-i dai o lovitură la fel drept în frunte. Adu o piatră și am să-ți dovedesc exactitatea teoriei mele.

În primul moment, Valorosul nu ştiu cum să facă să împiedice intenţia stupidă a regelui, fără ca să-l umilească şi fără ca să-i stârnească; dar, ca oricare cutean al Fălosului, era obişnuit să gândească repede în asemenea împrejurări. De aceea, găsi numaidecât o scăpare din dilema sa.

— Înalta voastră pricepere, Majestate, este mândria poporului nostru, iar glumele adânci ale înălţimii voastre fac disperarea curtenilor. Printr-o figură de stil din cele mai îndemânătice, aţi şi dat ideea atingerii succesului. Inversând felul cum am redus statura lui Zuantrol, vom fi în stare să o şi mărim. Dar ce folos? Am încercat aceasta şi nu am reuşit. Totuşi, nu strică să repetăm experienţa după cum a fost făcută la început, apoi inversând lucrarea vom fi în stare, poate, să dăm de cauza nereuşitelor din trecut.

Şi, ducându-se repede în partea cealaltă a odăii, deschise unul din multele dulapuri de acolo şi luă dintr-o cuşcă o veveriţă, cu care sa înapoiat la masa regelui. Acolo legă animalul de o scândură foarte netedă, cu ajutorul unor ţaruşi mici şi cu sfoară: cu picioarele întinse în afară, cu corpul lăţit de scândură şi cu falca de jos aşezată pe o mică placă de metal înfiptă în scândură la acelaşi nivel cu suprafaţa acestea.

După aceea, aduse din dulap o cutie mică de lemn şi un disc mare de metal montat vertical între două suporturi ce îi permiteau să se învârtă cu ajutorul unei manivele.

Pe aceeaşi cu discul mobil era un disc staţionar. Acesta părea construit din şapte segmente, fiecare din material diferit.

Din toate aceste segmente, ieşea câte o periută presată uşor pe discul ce se învârtea.

De partea cealaltă a fiecărui segment din cele şapte ale discului staţionar, era aninat câte un fir de sârmă subţire. Valorosul uni aceste sârme cu şapte posturi ce se proiectau de pe suprafaţa cutiei de lemn. Unul singur dintre firele de sârmă animat la un post de pe una din părţile cutiei avea la cealaltă extremitate o mică placă de metal, curbată şi

animată, la rândul ei, de interiorul unei sgarde de piele. Valorosul așează această zgardă pe gâtul veveriței, așa ca placa de metal să vină în contact cu pielea de la baza craniului și cât mai aproape de glanda hipofiză.

Își îndreaptă apoi toată atenția asupra cutiei de lemn, peste căre, pe lângă cele șapte posturi de legătură, mai era un instrument rotund, un cadran marcat pe margine de o serie de hieroglife.

Din centrul acestui cadran se proiectau șapte tuburi concentrice, de fiecare din ele atârând câte un ac, ale căror forme sau culori se deosebeau între ele. Sub cadran, în capacul cutiei, erau fixate șapte discuri mici de metal ca să stea în arcu unu cerc, din centrul căruia se învârtea un tub de metal aranjat în așa fel, încât capătul său liber putea fi mișcat până la oricare din cele șapte discuri de metal, după voința operatorului.

După ce făcu toate legăturile, Valorosul mișcă ușor capătul liber al tubului de la un disc de metal la altul, ținându-și tot timpul privirile atințite asupra cadranelui, ale cărui șapte ace se mișcau în diferite feluri, după cum schimba tubul de la un punct la altul.

Fălosul se uită și el cu cea mai mare atenție, însă cu o expresie de mare nebulie, în timp ce robul Zuantrol, neobservat de ceilalți, se apropiase de masă, să poată urmări mai bine această experiență, ce înseamnă atât de mult pentru el.

Valorsul continuă să manipuleze tubul mișcător, iar acele continuau să se miște înapoi și încolo, de la o serie de hieroglife la alta, până când, în cele din urmă, "Valmakal", omul de știință, rămase satisfăcut de începutul operațiilor sale.

1 - Nu este totdeauna ușor, zise el, să poți acorda instrumentul la frecvența organului asupra căruia lucrăm. Din orice materie, până și dintr-un lucru neîntruchipat ca gândirea, emană particule identice micrometrice care abia se pot observa cu cele mai delicate instrumente ale mele.

Aceste particule constituie structura bazică a tuturor lucrărilor, fie însuflețite, fie neînsuflețite, cu trup sau fără trup. Frecvența, cantitatea și ritmul emanațiilor determină natura substanței.

Odată găsit pe cadran coeficientul glandei în operație, va fi necesar, spre a putea interveni în funcționarea ei proprie, - și nu numai să oprim creșterea acestei ființe, ci chiar să o inversăm, - va trebui, zic, să micșorăm frecvența și să mărim cantitatea și compoziția ritmului acestor emanații.

Aceasta este ceea ce am de gând să fac acum.

Și, zicând aceasta, Valorosul manipulă câțiva butoni de pe una din laturi cutiei, apoi, apucând mânerul discului liber, începu să învârtască cu iuteală.

Rezultatul fu instantaneu și din cele mai mișcătoare.

Sub privirile Fălosului și ale lui Zuantrol, veverița începu să se micșoreze, deși își menținea proporțiile neschimbate.

Tarzan, care urmărise fiecare mișcare și fiecare cuvânt al Walmakului, se aplecase mult asupra mesei, ca să-și poată însemna în memorie, cât mai exact, poziția celor șapte ace. Regele uitându-se în sus, observă numaidecât cât de mult interes acorda Tarzan acestei operații.

- Nu ne mai trebuie asta aici, zise el, adresându-se Valorosului. Trimite-l înapoi!

- Da, Majestate răspunse Valorosul, chemând un războinic, căruia îi dădu ordin să-l ia pe Tarzan și pe Crăișor și să-i ducă în altă cameră, până când prezența lor ar fi fost din nou necesară.

Închisoarea

Au fost conduși prin mai multe camere și coridoare înspre centrul clădirii, la același etaj cu camera în care rămăseseră regele și Valorosul, până când au fost împinși, în cele din urmă, într-o cameră mică; iar în urma lor ostașii închiseră și zăvorăra o ușă grea de stejar.

În această cameră nu era nici o lumânare. Totuși, întunericul era micșorat de o lumină slabă de afară, așa că se putea vedea puțin în interior. Camera conținea două bănci și o masă..., atâta tot. Lumina intra în cameră printr-o deschizătură îngustă, bine închisă, pe unde se putea vedea că era încă ziua.

— Iată-ne singuri, șopti Crăișor. Acum putem vorbi cel puțin. Dar trebuie să fii cu băgare de seamă, adăugă el, "nu te încrede nici măcar în pietrele camerei tale".

— Unde suntem? întreabă Tarzan. Tu cunoști mai bine decât mine sistemul minunian de construcție.

— Suntem la cel mai de sus etaj al cupolei regale a Fălosului, răspunse prințul. Regele nu vizitează celelalte cupole din oraș cu atâta lipsă de pompă. Fii sigur, deci, că este cupola lui Fălosul. Acuma ne aflăm în una din camerele cele mai de mijloc, alături de luminatorul central, care străbate cupola de jos în sus până la acoperiș.

Din acest motiv nu avem nevoie de lumânare pentru a ne susține viața; putem obține aer îndeajuns prin deschizătura alăturată. Și, acum, spune-mi și mie ce s-a întâmplat în camera aceea, în timpul cât ai stat împreună cu Fălosul și Valorosul.

— Am descoperit felul cum mi-a redus statura, răspunse Tarzan și ceva mai mult, am mai descoperit că în orice moment pot reveni la mărimea mea normală..., o întâmplare care poate avea loc în termen de trei până la treizeci și nouă de săptămâni de la data reducerii. Nici chiar Valorosul nu

poate spune cu siguranță când va avea loc aceasta.

– Să sperăm că n-o să se întâmple atâta vreme cât ești în această cămăruță, exclamă Crăișor.

– Aș avea mult de furcă până să ies afară, zise Tarzan.

– N-ai putea să ieși niciodată, îl încredință prietenul său Crăișor. Îți pot spune cu siguranță că, dacă înainte de a fi redus, te-ai fi putut strecura pe brânci prin coridoarele mai largi de la etajele de jos, n-ai fi putut trece însă prin nici unul din coridoarele mai mici de la etajele de mai sus, care bineînțeles că sunt reduse în mărime proporțională cu înălțimea.

– În cazul acesta, trebuie să caut să ies de aici pe cât se va putea mai repede, zise Tarzan.

Crăișor se uită la el, clătinând din cap.

– Speranța e unul din cele mai frumoase lucruri, prietene dragă, îi zise. De-ai fi minunian, ai ști că, în circumstanțe ca acelea în care ne găsim noi acum, orice speranță este o pierdere zadarnică de energie mintală. Uită-te la aceste zăbrele; crezi că le poți scoate din loc?

Și, zicând acestea, Crăișor se duse la fereastră și căută să zguduie gratiile cele groase de acolo.

– Nu le-am examinat încă, răspunse Tarzan; totuși nu-mi voi pierde niciodată speranța. Dacă poporul tău nu este posimist, să știi că acesta e motivul principal pentru care rămâne totdeauna în robie. Sunteți prea fataliști, Crăișor.

Și tot vorbind, străbătu camera oprindu-se lângă printr și apucând una din gratiile ferestrei.

– Mie nu mi se par prea tari, zise el.

Și în același timp apăsă cu putere pe una din ele.

– Iată-le că se îndoaie!

Tarzan era foarte interesat acum, dar și Crăișor nu mai puțin. Tarzan trase cu putere de două bare și a reușit ca să le smulgă din loc.

Crăișor se uită la el cuprins de cea mai mare mirare.

– Valorosul și-a redus mărimea, dar ți-a lăsat toată

puterea pe care o aveai înaintea, constată el.

– Altfel nu-mi pot nici eu explica succesul încercării mele, răspunse Tarzan, care, în timpul acesta, scoase și celelalte gratii de la fereastră.

A îndreptat pe una din cele mai scurte și le dăde lui Crăișor, zicându-i:

– Acesta are să-ți servească ca armă și încă o armă destul de bună, de vom fi cumva nevoiți să ne batem pentru libertatea noastră.

După aceea, se apucă să îndrepte încă o gratie, pentru el, sub privirile de mirare ale mărunțelului.

– Și ai intenția, întreabă el, să înfrunți o cetate întreagă de 480.000 de oameni așa, înarmat numai cu o bucată de fier?

– Firește, răspunse Tarzan, dar și cu inteligența mea.

– Vei avea nevoie de toată deșteptăciunea ta.

– Și am s-o întrebuintez, n-ai grijă, îl asigură Tarzan.

– Și când ai de gând să începi? îl întreabă Crăișor.

– La noapte, mâine, săptămâna viitoare..., cine poate ști! răspunse Tarzan, să se ivească prilejul necesar. Ea am să stau la pândă și am să plănuiesc într-una. În felul acest, vezi bine, am început evadarea din clipa când mi-am venit în fire și am aflat că sunt prizonier.

Crăișor, clătină din cap cu dezamăgire.

– Văd că nu ai nici o încredere în mine, se plânse Tarzan.

– Tocmai asta am, încredere..., încredere, replică Crăișor. Judecata îmi spune că nu vei putea reuși și, totuși, mi-am legat soarta de a ta, sperând că vei reuși..., da, încrezându-mă în succesul tău. Dacă nici acesta nu este încredere, atunci nu știu cum i se mai poate zice.

Tarzan zâmbi. El râdea foarte rar, dar zâmbetul lui era unul dintre cele mai fermecătoare.

– Să începem atunci, zise el. Mai întâi, vom așeza la loc aceste gratii, astfel ca de la intrare să pară că nu au fost atinse, deoarece bănuiesc că vom avea, din când în când,

câte un vizitator: de exemplu, cineva care ne aduce de mâncare...; acela care va veni până aici nu trebuie să aibă nici un motiv de bănuială.

Potriviră împreună gratiile, astfel ca să poată fi scoase din loc cât se poate mai iute. În timpul acesta, începuse să înnopteze și în cameră se făcu întuneric.

Nu trecu mult de când isprăviseră cu aranjarea gratiilor și ușa camerei lor se deschise, dând acces la doi ostași, care își luminau drumul cu lumânări și escortau un rob, încărcat cu vase în care se aflau mâncare și apă de băut.

Când să plece împreună cu robul, lăsându-le mâncarea și băutura înăuntru, lângă prag, războinicii luară și lumânările cu dâșii. Crăișor îi strigă spunându-le:

– Nici noi nu avem lumânări. Lasă-ne te rog, una de-ale voastre.

– Nu aveți nevoie de lumânări în camera aceasta, răspunse ostașul. O noapte în întuneric o să vă prindă bine, iar mâine vă înapoiati în cariere. Valorosul a isprăvit cu voi. În cariere veți avea destule lumânări.

Și, zicând aceasta, ieși din încăpere, zăvorând ușa după el. Cei doi robi auziseră zgomotul făcut de zăvor, însă nu mai răspunseră nimic. În cameră era acum atât de întuneric, de numai cu multă greutate și pe dibuite, găsiră vasele în care era hrana și apa ce li se adusese.

– Ce zici de asta? întrebă Crăișor, începând să mănânce. Mai crezi oare că are să-ți fie ușor să scăpi, când mâine ai să te găsești din nou în cariere sub pământ.

– Nu o să se întâmple aceasta, răspunse Trazan. Nici eu, nici d-ta nu vom fi mâine în cariere.

– Cum așa? întrebă prințul.

– Pentru că, ei având intenția să ne ducă mâine în cariere, urmează să scăpăm de aici la noapte, răspunse.

Drept orice răspuns, Crăișor râse cu poftă.

După ce Tarzan termină de mâncat, se scultă și se duse la fereastră, de unde luă gratiile. Apoi, luând pe aceea pe care o alese pentru el, se strecură printre pereții ferestrei

până la marginea din afară a pervazului, deoarece, cu toate că odaia lor se afla la cel din urmă etaj, zidurile erau destul de groase, mai bine de zece huali (unitatea de bază în Minunia, măsurând, după sistemul nostru, opt centimetri).

La această înălțime deschizătura ferestrei era cu mult mai îngustă decât aceea de la etajul interior. La cele de jos, un războinic putea să stea în picioare și să treacă cu pieptul înainte prin aceste deschizături.

La acest nivel Tarzan se văzu nevoit să meargă pe burtă până la marginea din afară.

Ajunse acolo, privirile sale nu întâmpinară decât un gol întunecos, deasupra căruia străluceau stelele, iar în dreapta și în stânga se vedea reflexul luminilor interioare, arătând unde se aflau camerele luminate din interiorul cupolei. Deasupra lui nu era decât mică distanță până la vârful cupolei. Până jos era un spațiu enorm, de peste patru sute de huali, aproximativ treizeci de metri.

Tarzan, după ce văzu tot ce era de văzut de la marginea deschizăturii ferestrei, se înapoie în odaie.

– Ce distanță este, Crăișor, întreabă el, de la fereastra asta până la acoperișul cupolei?

– Cel puțin doisprezece huali (aproximativ un metru), răspunse mărunțelul.

Tarzan luă cea mai lungă gratie și măsură în sus cum putu mai bine.

– Prea departe, zise el.

– Ce este prea departe? întreabă Crăișor.

– Ei și! Care deosebirea dacă acoperișul e mai aproape sau..., nu cumva aveai intenția să apuci pe acoperiș, ca să scapi de cupolă?

– Firește, dacă era posibil, adică dacă puteam ajunge până pe acoperiș. Acum însă trebuie să o apucăm în direcția luminatorului, ceea ce va însemna că trebuie să traversăm întreaga cupolă din interiorul luminatorului până în afară. Drumul celălalt ar fi fost mai potrivit, prezentând mai puțină primejdie de a fi descoperiți.

La auzul acestora din gura lui Tarzan, Crăișor începu să râdă cu mare poftă și-i răspunse:

– Îmi face impresia că ești încredințat că, spre a scăpa dintr-un oraș minunat, nu ai de făcut nimic altceva decât să pornești la drum și să te depărtezi de el. Ei asta nu se poate.

La privirea mirată a lui Tarzan, Crăișor continuă:

– Ai uita de santinele? Nu te gândești că mai sunt și patru pe afară? Ai să fii descoperit înainte de a ajunge la jumătatea drumului, coborând cupola, bineînțeles dacă poți ajunge până acolo fără să cazi și să-ți zdrobești oasele.

– Atunci poate că luminatorul ar fi cea mai sigură cale de scăpare, zise Tarzan. Pe aici vom fi descoperiți cu multă greutate și poate ajunge la fund, pentru că în interiorul luminatorului este întuneric, ca într-un beci.

– Ce spui? Vrei să te cobori în luminator? Ai înebunit! Nici până la etajul următor nu poți coborî fără să cazi, iar până la fundul luminatorului sunt peste patru sute de hualii.

– Așteptă și ai să vezi, îi spuse Tarzan misterios.

După aceea, Crăișor îl auzi pe tovarășul său umblând de colo până colo prin odaie. Mai auzi și alte zgomote: acela făcut de metal prin frecarea lui de o piatră. După puțin, auzi niște ciocănituri, silențioase dar ferme.

– Ce faci acolo? întreabă el pe Tarzan.

– Așteaptă și ai să vezi, răspunse acesta.

Crăișor trebui să aștepte, stăpânindu-și curiozitatea.

După un timp Tarzan întrerupse tăcerea.

– Ai fi tu în stare să găsești camera în care se află închisă Ingeraș în carieră? întreabă el.

– Pentru ce? întreabă prințul.

– Pentru că ne ducem după dânsa, explică Trzan. I-am promis că nu vom pleca de aici fără să nu o luăm și pe ea.

– Sunt în stare să o găsesc, răspunse Crăișor cam cu supărare, după cum se păru lui Tarzan.

Tarzan lucră câteva timp în tăcere, neauzindu-se nimic altceva decât roaderea fierului de piatră sau a fierului de fier și o ciocăneală înăbușită.

– Ascultă, Crăișor, întreabă Tarzan deodată, cunoști tu pe oricare locuitor din Mărunțica?

– De, nu aş putea afirma aceasta, răspunse Crăișor. În Mărunțica sunt un milion de suflete, dacă socotești și robii. De unde să-i pot cunoaște pe toți?

– Dar cunoști tu din vedere pe toți care locuiesc în cupola regală?

– Firește că nu; nu pot să-i cunosc pe toți care locuiesc în cupola regală, răspunse mărunțelul. Totuși, cunosc cea mai mare parte dintre nobili și dintre războinici, cel puțin din vedere, dacă nu și după nume.

– Dar altcineva îi cunoaște pe toți? întreabă Tarzan.

– N-aș crede, răspunse Crăișor.

– Foarte bine! exclamă Tarzan.

După aceea, urmă iarăși un timp de tăcere, întreruptă, tot de către englez.

– Încă ceva: un războinic poate merge oriunde în orașul tău fără să fie întrebat?

– Oriunde, în împrejurări obișnuite, afară de cupola regală, în timpul zilei.

– Atunci nu poate să treacă pe acolo nici în timpul nopții?

– Firește că nu.

– Dar în timpul zilei, poate să meargă un războinic unde ar vrea, prin cariere?

– Dacă ar avea un serviciu de făcut, sau e trimis de cineva, nu-l întreabă nimeni despre afacerile sale.

Tarzan mai lucră o bucată de vreme în tăcere.

– Haide, zise el deodată. Suntem gata de plecare. La drum!

– Merg și eu cu tine, zise Crăișor, pentru că țin la tine și socotesc că este mai bine să mor, decât să trăiesc rob. În felul acesta, vom avea, cel puțin, satisfacția timpului ce ne mai rămâne de trăit, deși atât plăcerea cât și timpul vor fi de scurtă durată.

– Eu cred că vom gusta destulă plăcere, dragă prietene,

răspunse Zuanrol. De va fi să nu putem scăpa, fii sigur că și eu gândesc ca tine: mai bine mort, decât rob toată viața. Am ales noaptea asta pentru primii noștri pași către libertate, deoarece îmi dau seama că, odată ce ne vom întoarce în carieră, șansele noastre de scăpare vor fi reduse aproape la zero, iar acum e singura noapte când mai suntem deasupra pământului.

– Și cum crezi că o poți ieși din camera asta?

– Prin luminator. Însă spune-mi: vreunul din robii cu tunică albă intră vreeodată ziua în cariere?

Crăișor se miră de rostul acestor întrebări privind evadarea lor; cu toate acestea, răspunse cu răbdare:

– Nu, dragă, tunicile albe nu se văd niciodată în cariere.

– Ai la tine gratia pe care am îndreptat-o?

– Da.

– Urmează-mă, pe deschizătura ferestrei. Ia cu tine și celelalte fiare pe care le voi lăsa în deschizătură. Eu duc cu mine pe cele mai multe. Gata? Haide, dar!

Crăișor îl auzi pe Tarzan strecurându-se pe deschizătura ferestrei, fiarele pe care el le ducea în brațe întrerupând puțin tăcerea din cameră. Îl urma iar la intrarea între pereții ferestrei, găsi câteva fiere pe care Tarzan le lăsase acolo pentru el.

Nu era decât patru, cu capetele îndoite în formă de cârlig. Era lucrarea pe care o făcuse Tarzan în întuneric..., iar Crăișor se mira de rostul lor. După câteva clipe, înaintarea lui printre pereții ferestrei a fost întreruptă de corpul lui Tarzan.

– Așteptă un moment, zise acesta, până fac o gaură în marginea ferestrei; când o isprăvesc, vom fi gata.

După câteva momente, întoarse capul către tovarășul său, zicându-i:

– Dă-mi barehe de fier. După ce Crăișor i-a dat fierul cu cârlige la capete, îl auzi pe Tarzan lucrând ceva cu ele, fără mult zgomot.

Apoi îl auzi pomind înainte de deschizătura îngustă și,

după puțin, Tarzan vorbindu-i din nou, mărunțelul își dădu seama că prietenul său s-a întors cu fața spre el.

– Am să cobor eu mai întâi, Crăișor, zise el. Tu vino numai până la margine, iar, când mă vei auzi fluierând o dată, urmează-mă.

– Unde? întreabă prințul.

– Jos în luminator, până la cea dintâi deschizătură la care vom ajunge, și să ne rugăm lui Dumnezeu să nu fie nimeni în jos, măcar pe o distanță de optsprezece huali. Am răsucit firele unul cu altul, iar cârligul de sus l-am băgat în gaura pe care am făcut-o în marginea ferestrei. În felul acesta, am construit un lanț de optsprezece huali.

– Adio, prietene, zise Crăișor.

Tarzan zâmbi și coborî afară din marginea ferestrei. Într-o mână avea fierul pe care-l oprise ca armă, iar cu cealaltă se atârname de marginea ferestrei.

Sub el, pe o lungime de optsprezece huali (aproximativ un metru și jumătate) atârna scara atât de șubredă făcută, din cârligele de fier ale grătilor de la ferestre, iar mai jos de acesta un gol de peste treizeci de metri și un întuneric de nedescris.

Tarzan nu știa ce poate fi la fundul luminatorului. Se putea prea bine să fie chiar deasupra acoperișului camerei tronului regal, după cum era cazul în orașul lui Inimă-Tare. Se mai putea, de asemenea, să nu fie decât o curte interioară a clădirii.

Adevărul era imaterial, deoarece, dacă scara lui, atât de șubred improvizată, ar fi alunecat din gura pe care o făcuse în marginea de afară a ferestrei, sau, dacă vreunul din cârlige s-ar fi dezdoit sub greutatea lui, nu l-ar fi așteptat decât o moarte îngrozitoare.

Se agăță cu o mână de partea de sus a scării, după care, cu mâna în care ținea fierul, se agăță mai de jos de alt cârlig al scării. În felul acesta, cobora, rând pe rând, cu câțiva centimetri, foarte încet și cu multă băgare de seamă, din două motive: cel mai important era acela că se temea ca nu

cumva vreun cârlig să se dezdoaie deodată și să fie precipitat în abis. Celălalt motiv era nevoia de a păstra liniștea.

Domnea un întuneric din cele mai mari, chiar acolo unde se afla el, atât de aproape de acoperiș. Amănuntul acesta era mai mult un avantaj pentru el, ascunzându-l de ochii vreunui ostaș ce s-ar fi uitat întâmplător pe vreo deschizătură a ferestrelor în partea opusă a luminatorului.

În timpul cât cobora, mișca picioarele și într-o parte și într-alta, pe lângă zid, ca să dea peste vreo deschizătură. Au ajuns cu mâinile aproape de sfârșitul scării și tot nu simțise încă nici o deschizătură. În sfârșit, piciorul lui izbi la un moment dat în gol, și lăsându-se să atârne în spațiu, simți că talpa i se oprește în marginea unei ferestre.

Coborî mai mult, până când putea privi în interior. Văzând că în odaie este întuneric, ceea ce însemna că nu dă în nici o cameră de locuit, ci poate numai într-un coridor, se coborî cu totul în intrarea ferestrei, sperând că partea dinăuntru nu va fi zăbreliată ca fereastră de sus și că nici ușa nu va fi zăvorâtă pe dinafară. După aceea, fluieră o dată foarte ușor după Crăișor. N-a trecut decât o singură clipă și simți că scara de fier se mișcă: indiciu că tovarășul său începuse să coboare.

Deschizătura ferestrei în care se afla el acum era mai înaltă decât aceea a camerei din care ieșise, astfel că putea să sta drept în picioare. Aștepta acolo până sosi și mărunțelul, pe care îl ajută să coboare lângă el.

— Uff! exclamă prințul în șoaptă. N-aș putea să fac lucrul ăsta în timpul zilei, când aș vedea toată distanța până la jos. Acum ce mai urmează? Am ajuns mai departe decât am visat vreodată că am putea ajunge. Încep să cred că scăparea noastră este în limitele posibilului.

— Nici n-am început încă, îl asigură Tarzan. Începem de acum încolo. Haide la drum!

Luând fiecare în mână fierul din care improvizaseră o armă atât de primitivă, se furișară încet printre pereții ferestrei până de partea cealaltă a grosimei zidului.

Din fericire pentru ei, nu era nici o gratie la această fereastră să le împiedice înaintarea, așa că au sărit jos în interiorul camerei. Apoi, pe dibuite, pipăind cu piciorul de câteva ori îl puneau pe pardoseală și cu arma întinsă înaintea lui, Tarzan făcu ocolul camerei, pe care o găsi destul de încărcată cu damigene și sticle așezate în lăzi de lemn.

La spatele lui venea tot atât de subtil, Crăișor, prințul de Mărunțița.

— Au ajuns într-o cameră în care nobilii însărcinați cu aplicarea legilor de producere a vinului au ascuns marfa pe care au confiscat-o, șopti mărunțelul la urechea lui Tarzan.

Am auzit destul de multe despre această afacere de când am fost făcut prizonier...; războinicii robii par a nu vorbi decât despre aceasta și despre taxele mari la care sunt supuși. Se prea poate ca ușile acestei camere să fie zăvorâte cât se poate de bine pe dinafară...; ei păzesc aceste băuturi interzise mai mult decât și-ar păzi aurul și giuvaerurile.

— Am găsit un loc deschis care duce până la ușă, șopti Tarzan. Uite, se și vede lumină pe sub ușă.

S-a strecurat pe furiș până la capătul drumului ce ducea la ușă. Amândoi își țineau strâns în mână armele, iar Tarzan încearcă ușor să apese pe clanță. Nu era închisă. Încet-încet, Tarzan o deschise de câteva degete.

Prin această crăpătură putea să vadă o parte din camera alăturată. Pardoseala era acoperită cu covoare din cele mai bogate, moi și groase. Porțiunea de zid pe care o vedea între deschizătura ușii era acoperită cu țesături bogate, în culori vii și desene din cele mai ciudate..., desene splendide, dar barbare. Înaintea lor zăcea întins pe pardoseală, cu fața în jos, un om, iar lângă capul lui se formase un loc de un lichid roșu, care pătase covorul cel alb de sub el.

Tarzan mai deschise ușa de vreo palmă și văzu încă trei oameni, dintre care doi erau întinși pe pardoseală, iar al treilea pe un divan.

Această scenă, atât de mărească în coloritul ei și atât de tragică prin sugestia misterului unor morți violente, a provo-

cat din partea Tarzan o privire mai lungă decât ar fi acordat în alte împrejurări.

După aceea, deschise ușa larg de tot, sări până în centrul camerei, ridicând arma gata să lovească, nedând posibilitate de atac niciunui dușman care s-ar fi ascuns după ușă. Bineînțeles că dacă intra încet în cameră, ar fi fost în primejdia ca cineva să-l atace, dacă acel cineva s-ar fi ascuns după ușă în acest scop.

Însă, prin săritura făcută până în mijlocul camerei, a putut să vadă de împrejurul său și să pareze.

În felul acesta, orice atac s-ar fi proiectat împotriva lui.

Totuși, o privire rapidă prin cameră îi arată că nu era nimeni acolo care ar putea fi în stare să-l atace, deși pe pardoseală, de partea cealaltă a camerei unde nu văzuse încă, erau șase oameni întinși pe jos și îngrămădiți într-un colț.

CAPITOLUL XVI

Plimbarea celor doi travestiți

Crăișor stătea altături de Tarzan, cu arma ridicată gata să riposteze contra oricui ar fi îndrăznit să-i întrebe ce caută în acea cameră. După câteva clipe însă, lăsă jos mâna în care ținea gratia, dând drumul fierului pe pardoseală, în timp ce figura lui se însenină de un zâmbet.

Tarzan se uita la el cu mirare.

— Cine sunt oamenii aceștia? întreabă el. Ai putea să-mispui pentru ce au fost omorâți?

— Nu sunt morți, amice, răspunse Crăișor. Sunt nobilii în grija cărora s-a dat oprirea vinului. Nu sunt morți..., sunt morți de beți.

— Bine, dar sângele de la capul acestuia de lângă mine? întreabă Tarzan.

— Nu e sânge, ci vin roșu.

Tarzan zâmbea.

– Nici nu puteau alege mai bine noaptea în care să facă chef, a zis el. Dacă nu se îmbătau, am fi găsit închisă ușa pe care am intrat. Da, desigur, dacă nu se îmbătau, am fi avut de a face cu zece războinici care să ne oprească drumul. Am avut noroc.

Abia au terminat de vorbit, când o ușă de partea cealaltă a camerei s-a deschis larg de tot și pe ea intrară doi războinici. Mai întâi s-au uitat la cei doi străini din fața lor, apoi prin cameră, la trupurile celorlalți.

– Ce căutați aici, robilor? a întrebat unul.

– \$\$\$! spunea Tarzan, punând un deget la buze.

Intrați repede, ca să nu vă audă și ceilalți.

– N-are cine să ne audă! îi răspundea un ostaș.

Cu toate acestea, au intrat amândoi în cameră închizând ușa după ei.

– Ce înseamnă aceasta? îl întreabă pe celălalt ostaș.

– Înseamnă că sunteți prizonierii noștri, a strigat Tarzan, trecând repede pe lângă ei și punându-se cu spatele în fața ușii, cu drugul de fier, gata să lovească.

Cei doi potriviți se strâmbau într-un rânjet hidos și, trăgându-și săbiile, au sărit asupra lui Tarzan, uitând, în momentul acela, de mărunțelul care, la rândul lui, a profitat de prilej, luând sabia din teaca unuia dintre nobilii amorțiți de beție.

Această substituie de arme, îl făcea un adversar primejdios oriunde în Minunia, pentru că între toți nobilii din Mărunțica, nu exista altul care să mânuiască sabia cu atâta îndemânare ca prințul de coroană.

Tarzan numai cu un drug de fier, trebuia să înfrunte doi spadasini deodată și poate că ar fi fost învins dacă, în momentul acela, nu-i venea în ajutor Crăișor, atacând un războinic.

Celălalt războinic s-a luptat cu Tarzan.

– Cum ai spus? Prizonierii tăi? Na!

Cu astfel de cuvinte, potrivit l-a ataca mereu pe Tarzan. El, deși nu putea duela cu aceeași îndemânare ca

adversarul său, nu se împotrise zadarnic pe timpul lui Bolgani și a lui Numa.

Mișcările sale erau ca fulgerul, iar puterea sa era tot atât de mare ca și înainte de a fi micșorat în statură de către Valorosul.

La primul asalt al celor doi războinici, sări deoparte ca să evite împunsăturile de sabie, dar, spre marea mirare care avusese intenția să nu fie decât un pas maideparte, se văzu ocolind întreaga încăpere.

Adversarul l-a ajuns imediat, atacându-l cu furie, în timp ce tovarășul lui era ocupat cu prințul moștenitor al Mărunțichii, Crăișor.

De două ori a apărat Tarzan loviturile de sabie cu fierul lui. O împunsătură din partea adversarului fu aproape să-l străpungă; Tarzan sări de o parte tocmai la timp.

A fost momentul cel mai primejdios, deoarece ostașul împungea înspre abdomen..., primejdios pentru Tarzan, dar pentru adversarul său fu chiar momentul morții, căci, în clipa când vârful sabiei sale trecea pe lângă Tarzan fără să-l atingă, acesta învârti drugul de fier și lovi pe potrivit, sfărâmându-i capul în bucăți.

După aceea, vru să-l ajute pe Crăișor, dar fiul lui Inimă-Tare nu avea nevoie de ajutor. Chiar în momentul acela a băga sabia în pieptul adversarului, care căzu la pământ.

Crăișor s-a răsucit pe călcăie, căutând să alerge în ajutorul lui Tarzan, dar ceea ce a văzut îl făcu să zâmbească de plăcere.

— Ai întrecut, numai cu un drug de fier, pe un spadasin din Minunia! strigă el. N-aș fi crezut cu puțință, așa că m-am grăbit să-mi dau gata adversarul, ca să-ți pot veni în ajutor, până nu era prea târziu.

Tarzan începu să râdă.

— Închipuie-ți, adăugă el, și eu m-am gândit la același lucru în privința ta.

— Și ai fi avut toată dreptatea, dacă nu aveam norocul

să pun mâna pe sabia aceasta, îl asigură Crăișor.

Acum, ce mai facem? a întrebat el. Am ajuns mult mai departe de cât mi se părea posibil.

De acum încolo, nimic nu mă va mai surprinde.

— O să schimbăm hainele cu nenorociții aceștia de cavaleri, îi spunea Tarzan, începând să se dezbrace pe când vorbea.

— Fă și tu la fel ca mine și vei vedea imediat.

— Văd că mai este și altă lume tot atât de mare ca și minunienii, a declarat el, cu toate că, până nu te-am cunoscut pe tine, n-aș fi crezut una ca asta.

Câteva clipe mai târziu, amândoi erau îmbrăcați cu hainele războinicilor din Potrivita, iar Tarzan încercă să îmbrace pe unul din cei doi uciși de ei cu tunica lui verde.

— Dar asta de ce o mai faci? se mira prințul.

— Fă și tu la fel ca mine și vei vedea imediat. Crăișor făcu după cum i s-a spus și, după ce schimbarea era completă, Tarzan arunca un cadavru pe umăr, ducându-l în magazia de vinuri, urmat de Crăișor, care aducea pe cadavru celălalt.

Trecând printre pereții deschizăturii ferestrei până la marginea ei din afară, unde dădea în luminător, Tarzan a aruncat sarcina din spate, apoi a aruncat-o și pe a lui Crăișor.

— Dacă nu vor examina prea de aproape, șiretenia mea va servi să-i convingă că am murit, încercând să fugim.

Și, tot vorbind, desfăcu două din cârligele scării improvizate, pe care s-au coborât de la fereastra închisorii, și le-a aruncat după cadavre.

— Aceasta o să-i convingă și mai mult, adăuga el ca explicație.

S-au întors amândoi în camera în care se aflau nobilii îmbătați și unde Crăișor începu să le caute prin buzunare și să le ia toți banii ce i-a găsit.

— O să avem mare nevoie de bani, a zis el, dacă avem intenția să pozăm în războinici potriviți, fie chiar pentru un

timp scurt. Eu cunosc acest popor din renumele lui și, prin urmare, știu că aurul poate cumpăra multe lucruri de care vom avea nevoie...; poate să facă chiar pe gardieni să închidă ochii la multe, iar funcționarii să fie mult mai amabili față de noi, bineînțeles, dacă nu ghicesc adevărul.

– Partea aceasta a afacerii o las pe seama ta Crăișor, i-a răspuns Tarzan, pentru că eu nu cunosc obiceiurile poporului vostru. Să nu mai rămânem aici. Acești domni ne-au servit destul de bine, dar s-au servit și pe ei prin urgia la care s-au dat, căci și-au salvat viețile în felul acesta, ceea ce n-au putut face ceilalți doi, care au fost oameni de treabă.

– Așa e lumea, reflectă Crăișor.

– Văd și eu că așa e lumea, atât în Minunia, cât și în oricare altă parte.

Tarzan porni înainte, spre ușă și văzu că este un coridor în loc să fie o altă cameră, după cum se aștepta, socotind după apropierea camerei de luminator. A pornit înainte pe coridor în cea mai mare tăcere.

La ora aceea târzie din noapte, coridorul era cu totul gol.

În drumul lor, treceau pe lângă camere luminate, unde dormeau liniștiți bărbați cât și femei, la lumina lumânărilor. Văzut o santinelă dormind la ușa apartamentelor unui nobil.

Nimeni nu i-a descoperit. În felul acesta, au trecut printr-o serie de drumuri înclinate și coridoare ce nu se mai terminau.

Curând au ajuns departe de tot de camera în care au fost închiși și de unde, bineînțeles, că ar fi început cercetările și urmărirea lor, în cazul când corpurile aruncate în luminator n-ar fi fost descoperite imediat, sau poate ar fi fost recunoscute drept ceea ce erau în realitate.

La un moment dat, observă că se apropie de ei, în lungul unui coridor, un rob în tunică albă. El trecu mai departe, fără să le dea nici o atenție, iar, după puțin apăru un alt rob, tot în tunică albă.

Tarzan și Crăișor și-au dat seama că se apropie dimi-

neța și că în curând coridoarele vor fi pline de locuitorii cupolei.

— Ar fi mai bine, zicea Crăișor, să găsim un loc unde să ne ascundem până când circulația pe coridoare se mai întetește. Dacă e lume multă, nu vom fi băgați în seamă, cum am fi dacă e lume puțină pe coridoare.

Camerele pe lângă care treceau erau ocupate de familii. Cele libere erau fără lumânări, așa că nu erau locuri bune de ascuns pentru mai multă vreme.

După puțin timp Crăișor atinge pe Tarzan pe braț, arătându-i o serie de hieroglife deasupra unei uși de care ei se apropiau.

— Iată cel mai potrivit loc, a zis el.

— Ce loc este acesta? a întrebat Tarzan.

Și, apropiindu-se mai mult, a continuat cu surprindere:

— Vai, Crăișor, nu vezi că e plin de lume? Când se vor trezi aceștia, vom fi descoperiți.

— Descoperiți, da, însă nu recunoscuteți, a răspuns mărunțelul. Această cameră este un hotel de noapte, unde ne putem cumpăra pentru un scurt timp un loc de dormit. Fără îndoială că sunt destui vizitatori din alte cupole, așa că străinilor nu li se va da multă atenție.

Au intrat în cameră și s-au adresat unui rob cu tunică albă.

— Lumânări pentru doi, ceru Crăișor, dând robului o monedă de aur din cele luate de la nobilii beți.

Robul le-a dus în colțul celălalt al camerei, unde era destul loc pe podea iar după ce a aprins două lumânări, i-a lăsat în voia lor.

După aceea, amândoi fugari s-au întins pe jos, cu fețele spre perete, ca să poată fi și mai mult apărați în timpul somnului.

Când Tarzan s-a trezit, văzu că n-a mai rămas nimeni în cameră, afară de el, Crăișor și robul care le-a acordat sălaș. Robul le-a adus o găleată cu apă și s-au spălat pe marginea unui canal ce înconjură camera de jur-împrejur, pe la baza

zidului, după cum e obiceiul în Minunia.

Apa se scurgea prin niște țevi până dincolo de marginea cetății, unde era întrebuințată pentru udatul semănăturilor.

Deoarece toată apa trebuia adusă în cupole până la diferitele etaje numai în găleți, cantitatea întrebuințată la spălat era redusă la minimum posibil, nobilii și războinicii primind cea mai mare parte din apă, pe când robii în tunici albe trebuiau să se mulțumească cu ce a mai rămas, să se spele prin râurile pe lângă care se ridicau, de obicei, cupolele.

Robii în tunici verzi o duceau și mai prost și sufereau îngrozitor din cauza lipsei de apă toți minunienii fiind oameni cărora le plăcea curățenia.

Acești robi trebuiau să se mulțumească cu apa ce se aduna din când în când prin locurile mai adânci ale carierelor, dar și atunci numai dacă Ventalii le dădeau voie să întrebuințeze această apă. În tot cazul, apa fiind stagnantă, nu era bună de băut, ci doar pentru spălat.

După ce Crăișor și Tarzan s-au spălat cum au putut mai bine, au ieșit în coridor: unul din drumurile cele largi ale cupolei prin care acum treceau în sus și în jos șiruri de oameni.

Fugarii au găsit în această mulțime cel mai bun mijloc de a se ascunde, nimeni nebăgându-i în seamă. Coridorul era bine luminat, la intervale dese, de lumânări groase, care aveau și rolul de a purifica aerul.

Ușile deschise arătau prăvălii de diferite feluri, în care atât oamenii, cât și femeile se tocmeau pentru mărfuri. Acum avu și Tarzan prilejul, pentru prima oară, să vadă o parte din viața potriviiilor.

Toate prăvăliile erau conduse de robi în tunici albe, însă mușterii erau amestecați, atât războinici, cât și robi, reprezentați ai ambelor sexe.

Era prima ocazie pentru el să vadă mai de aproape femeile din clasa războinicilor, în afara locuințelor. A văzut el pe prințesa Steluța în palat și a mai zărit din când în când,

câte o femeie printre ușile deschise ale camerelor, dar acum le vedea de aproape, în oraș, pentru prima oară.

Fetele le erau vopsite cu un roșu închis, iar urechile albastru-deschis; îmbrăcămintea le era astfel întocmită, că piciorul stâng și brațul stâng erau goale, cu toate că, de se întâmpla să se dezvelească cât de puțin glezna sau încheietura mâinii în partea dreaptă a corpului, își potriveau imediat îmbrăcămintea, dând dovadă de pudoare.

Pe când Tarzan le privea, i-a trecut prin cap o comparație între ele și cucoanele în vârstă văzute în toalete de ceremonie în Europa.

Acelea aveau gâtul și spatele gol până sub umeri, fără să se sinchisească de aceasta, dar ar fi murit decât să lase să li se zărească cât de puțin un genunchi.

Acoperișul prăvăliilor erau acoperite cu desene strălucitoare, prezentând, de regulă, mărfurile ce se vindeau înăuntrul, mărfuri descrise prin hieroglife. Tot în hieroglife era și numele proprietarului prăvăliei.

După un timp, atenția mărunțelului fu atrasă de una din aceste prăvăli și, atingându-și prietenul de braț, îi arătă cu mâna în direcția aceea.

— Iată un loc unde se servește mâncare, a zis el. Hai să mâncăm!

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult în momentul de față, îi răspunde Tarzan. Crede-mă că sunt mort de foame!

Au intrat într-o prăvălioară unde mai mulți mușterii stăteau pe jos, având lângă ei scăunase de lemn pe care li se servea mâncarea în vase de lemn.

Crăișor găsi un loc gol în fundul prăvăliei, însă departe de o ușa care dădea într-o altă cameră și care, la rândul ei, era tot o prăvălie, însă de alt soi, deoarece nu toate prăvăliile aveau fericirea să fie la față în coridor, ci multe aveau intrări una din alta, ca și aceste două.

După ce s-au așezat, au tras lângă ei un scaun, apoi s-au uitat prin împrejur, așteptând să fie serviți.

Crăișor a comunicat lui Tarzan că acest local este de

mâna a treia, probabil servind pe robi și războinici mai săraci, dintre care se aflau mai mulți în diferite părți ale prăvăliei.

După îmbrăcămintea lor veche și roasă, se putea preabine deduce gradul lor de sărăcie. În prăvălia de alături, se vedeau alți câțiva din acești nefericiți războinici, ce își cârpeau îmbrăcămintea cu materiale cumpărate din acea prăvălie.

Mâncarea a fost servită de un rob în tunică albă, făcută din cel mai prost material, și care a rămas foarte surprins văzând că plata mâncării și a serviciului i se făcea în aur.

— Foarte rar se întâmplă să vină prin prăvălia noastră războinici destul de bogați spre a avea aur. Tot ce intră în teigheaua noastră sunt bucăți de fier, de plumb și destui bani de lemn, foarte rar aur. A fost o vreme când vedeam aurul mai des și când cei mai mulți mușterii de-ai mei făceau parte din bogătașii orașului.

— Vedeți acolo pe omul acela înalt, cu fața încrețită? A fost și el odată bogat..., cel mai bogat războinic din cupola lui. Priviți-l acum! Uitați-vă și la ceilalți din camera alăturată, cum muncesc cu mâinile lor proprii, pe când altădată posedau robi tot așa de bogați ca și ei, închiriând, la rândul lor, alți robi ca să le execute îndatoririle. Toți aceștia sunt victimele taxelor pe care Fălosul le-a pus pe industrie.

A fi sărac, în ziua de azi, înseamnă ca să ai o viață mai ușoară decât cel bogat, pentru că săracul nu are taxe de plătit, iar aceia care lucrează din greu ca să adune avere nu au alt rezultat pentru truda lor decât oboseala, deoarece guvernul le ia totul în taxe.

Dincolo este un om care a fost odată foarte bogat. A muncit greu ca să-și adune o avere mare. Dar după câțiva ani de la impunerea noilor taxe ale Fălosului, a ajuns să muncească din greu ca să poată câștiga un venit ce nu trecea peste taxele pe care le plătea. După un timp, văzu că și aceasta este imposibil.

Avea un dușman, un om care i-a făcut mult rău.

Acestuia, fiind sărac, i-a dat tot ce i-a mai rămas din marea lui avere. Credeți-mă că a fost una din cele mai grozave răzbunări!

De unde până mai ieri cel sărac a fost un om mulțumit, azi este victima necazului celuiilalt, deoarece a ajuns să fie numai umbră de el, din cauza celor optsprezece ore de muncă zadarnică din fiecare zi, ca să-și poată asigura un venit cu care să-și plătească taxele.

După ce au terminat de mâncat, cei doi fugari s-au întors în coridor, continuându-și drumul în jos, spre etajul unu, căutând totdeauna să treacă prin coridoarele cele mai frecventate, unde socoteau că li se va da mai puțină atenție.

Acum întâlneau în drum foarte mulți călăreți, care alergau în goana mare prin coridoare, fără să le pese câtuși de puțin dacă călcau vreun pieton. E o minune, socotea Tarzan, dacă vreunul din aceștia ajunge vreodată teafăr la destinație.

În sfârșit, au ajuns și la etajul cel mai de jos și erau în căutarea unuia din cele patru coridoare care i-ar fi dus afară din cupolă, când drumul le-a fost întrerupt cu desăvârșire de o mare mulțime, adunată la intersecția a două coridoare.

Cei mai din urmă își întindeau gâturile ca să vadă ce se petrecea în mijlocul mulțimii. Fiecare punea întrebări peste întrebări vecinilor săi, dar nimeni dintre nu știa ce s-a întâmplat, până când, în cele din urmă, au ajuns și până la ei fragmente din cele cunoscute de alții.

Tarzan și Crăișor nu îndrăzneau să întrebe, însă erau foarte atenți. Au aflat cauza pentru care s-a adunat atâta lume acolo.

Ca răspuns la întrebarea pusă de cineva din mulțime, un individ, care-și tăia drum dinspre centru în afară, a răspuns că lumea s-a strâns acolo să vadă rămășițele a doi robi uciși pe când căutau să scape.

– Erau închiși în una din celulele de robi din apartamentele Valorosului, situate la etajul superior. Au încercat să scape de acolo, coborându-se pe o scară improvizată prin

luminatorul central. Scara li s-a rupt și au căzut de la acea înălțime pe acoperișul camerei tronului, unde li s-au găsit corpurile acum câteva minute, îngrozitor de mutilate. Acum sunt duși afară pentru hrana fiarelor. Unul a fost o mare pierdere pentru Valorosul, deoarece era robul său Zuantrol, asupra căruia făcea experiențe.

– Ah! exclamă cel care asculta. I-am văzut pe amândoi ieri!

– Azi nu i-ai mai cunoaște, adăugă informatorul său, atât de mult s-au desfigurat prin cădere.

În sfârșit, după o vreme, după ce mulțimea s-a mai împrăștiat, Tarzan și Crăișor și-au continuat drumul, observând coridorul robilor care era tocmai în fața lor, coridor pe care au fost scoase cadavrele victimelor din seara anterioară.

– Ce vroia să zică, a întrebat Tarzan, cu aceea că duc cadavrele pentru hrana fiarelor?

– Așa scăpăm noi de corpurile robilor, replica mărunțelul. Le trimitem la marginea junglei, unde sunt devorate de fiare sălbatice. Lângă Mărunțica sunt o mulțime de lei bătrâni și fără dinți, care nu trăiesc decât din carnea robilor. Ei sunt curățitorii acestor cadavre și atât sunt de obișnuiți ca să fie hrăniți în felul acesta, că se întâmplă, adeseori, să iasă înaintea acelor care duc leșurile, mergând alături de ei, urlând și mârâind până la locul unde sunt depuse cadavrele.

– În felul acesta vă scăpați de toți morții?

– Numai de robi. Cadavrele războinicilor și ale nobililor sunt arse.

– Atunci, nu va trece mult, replica Tarzan, și orice primejdie prin identificarea celor doi va dispărea cu totul.

Și, cu aceste cuvinte, a arătat cu mâna înainte, spre coridorul pe care au apucat războinicii ce conduceau caii de spinarea cărora fuseseră legate cadavrele.

CAPITOLUL XVII

Trădarea

— Acum unde mai mergem? întreba Crăișor, după ce a ieșit din cupolă prin coridorul robilor și stătea să răsuflă, în lumina strălucitoare a soarelui de afară.

— Arată-mi drumul spre cariera unde se află camera noastră.

— Pesemne că te-ai săturat de scurta libertate pe care ai replică mărunțelul.

— Ne întoarcem după Ingeraș, după cum am promis, îi aminti Tarzan.

— Știu, i-a răspuns prințul, și nu pot decât să-ți laud credința și curajul, însă trebuie să mă plâng de rațiunea ta. Va fi imposibil să o salvăm pe Ingeraș. Dacă nu ar fi așa, atunci primul care ar alerga în ajutorul ei aș fi eu. Sunt convins, după cum este și ea convinsă, că nu există nici o posibilitate de scăpare pentru ea. Vom reuși să ne aruncăm din nou, de bună voie, în mâinile acolora care ne-au prins.

— Să sperăm că nu, a zis Tarzan, dar, dacă tu crezi că încercările noastre sunt condamnate nereușitei și că vom fi prinși din nou, nu ai decât să nu mă însoțești. Aveam nevoie de tine să mă conduci până în apartamentul unde se află închisă Ingeraș. Dacă poți să-mi arăți drumul până acolo, nu îți mai cer nimic.

— Tu așa crezi, că eu caut să evit primejdia? a întrebat Crăișor. Nu, amice. Unde mergi tu, merg și eu; dacă tu ești prins, voi fi și eu prins. Știu că nu vom reuși, însă nu vreau să ne despărțim, așa că sunt gata să merg unde vei merge și tu.

— Bine, spune Tarzan. Condu-mă acum până la cameră și folosește-te de ceea ce știi despre obiceiurile minunienilor și de toată istețimea ta ca să putem intra în clădire.

Au mers, fără a fi opriți pe aleiele populate dintre cupolele din Potrivita. Au trecut de câmpul de instrucție în

care războinicii făceau manevre militare cu o precizie rară. Au ajuns până dincolo de cupole pe drumurile bătătorite de robi și de mândrii lor paznici.

Aici s-au alăturat unei coloană lungi ce mergea în direcția carierei în care fuseseră închiși, luând loc în coloana gardienilor de pe margini și ajungând, în felul acesta, la intrarea carierei.

După ce au trecut de camera de gardă au încetinit amândoi pasul, rămânând din ce în ce mai mult la capătul coloanei ca, în așa fel, când aceasta va ajunge la un nivel cu un etaj mai sus decât acela pe care ei voiau să-l ajungă, să se poată dezlipi de coloană fără fi observați.

A părăsi o coloană nu însemna decât să te lipești de alta, deoarece nu era o despărțire propriu zisă, ci o parte din robi o luau fie la dreapta, fie la stânga, după nevoie, mergând fiecare după treburile sale.

Când ajunseră la al treizeci și cincilea etaj și au intrat în tunelul ce ducea spre camera în care era închisă Ingeraș, s-au pomenit, fără să știe cum, singuri în aceste coridoare, nefiind în acel moment nici un fel de activitate care să ceară prezența altor robi, și deci prezența vreunui paznic.

În fața ușii acelei camere, au găsit un singur paznic, ce ședea întins pe podea cu spatele rezemat de zid. La vederea lor, s-a ridicat în picioare și le făcu somațiile obișnuite.

Crăișor, care era înaintea lui Tarzan, s-a apropiat de paznic și s-a oprit în fața lui, zicând:

– Am venit să luăm pe Ingeraș.

Tarzan, care era chiar la spatele lui Crăișor, zărea de o dată o lumină vie scăpărând în ochii războinicului. Ne-a recunoscut oare?

– Cine v-a trimis? întreabă paznicul.

– Stăpânul ei, Valorosul, minți Crăișor, prințul moștenitor al tronului din Mărunțica.

Expresia de pe figura războinicului s-a schimbat.

– Du-te și ia! a spus el.

A tras zăvorul, deschizând ușa. Crăișor și Tarzan au

intrat înăuntru pe deschizătura din fața lor.

– Nu știu, a răspuns Crăișor. În Mărunțica războinicii sunt trimiși în cariere numai pentru perioade scurte, așa că nu se mută acolo cu locuința, nici nu-și aduc robii cu ei. Nu știu cum este obiceiul în Potrivita. Se prea poate ca Ventalul acesta să-și fi sfârșit termenul de serviciu în carieră. Pe de altă parte, se poate că a fost detașat pentru un timp mai lung la acest serviciu și camerele lui să fie în etajul de sus al carierei. În tot cazul, va trebui să întrebăm.

Nu trecu mult și Tarzan a oprit din drum un războinic care mergea în aceeași direcție ca și ei, și l-a întrebat:

– Unde pot să găsesc pe Ventalul Calfă-Rea?

– Întreabă la camera de gardă și-ți vor spune, dacă te privește cumva aceasta, a răspuns el, aruncând o privire suspectă către amândoi. Eu, unul, nu știu.

După ce au trecut de acest soldat și au ajuns la prima cotitură, unde războinicul nu-i mai putea vedea, au mers cât au putut mai iute, temându-se ca să nu li se taie cumva retragerea din cariere prin cine știe ce incident banal.

Apropiindu-se de ieșire, s-au atașat de o coloană de robi, care mergeau afară încărcăți cu pietre destinate cupolei în construcție.

În felul acesta, au ajuns cu ei la camera de gardă, unde robii au fost notați în registru.

Ofițerul de gardă și soldații lucrau în mod mecanic și se părea că le va fi tot atât de ușor să iasă din carieră, după cum au și intrat, când deodată ofițerul a încruntat din sprâncene și începu să numere.

– Câți robi aveți în grămada asta?

– O sută, a răspuns unul din războinicii care îi conduceau.

– Pentru ce vă trebuie patru ostași?

– Nu suntem decât doi, răspundea războinicul.

– Noi nu suntem cu ei, zise Crăișor repede.

– Ce căutați atunci, aici? a întrebat ofițerul.

– Vă putem spune numai între patru ochi, a zis prințul

din Mărunțica.

Ofițerul făcu semn robilor să plece, apoi i-a chemat pe Crăișor și pe Tarzan în camera alăturată, unde comandantul gărzii își avea biroul.

– Arătați-mi acum biletele voastre.

– N-avem bilete, răspundea Crăișor.

– N-aveți bilete? O să vă fie, în cazul acesta, greu să vă explicați, nu-i așa? obiectă ofițerul.

– Nu ne va fi deloc greu să ne explicăm unei persoane de inteligență d-tale, răspundea prințul, sunând în buzunar punga cu piesele de aur. Suntem în căutarea lui Calfă-Rea. Suntem informați că posedă o sclavă pe care dorim s-o cumpărăm și, nefiind în stare să obținem bilete de intrare în cariere din cauza timpului scurt, am pornit în căutarea omului nostru fără bilete. Ești bun să ne îndrepti înspre camerele lu Calfă-Rea?

Și, odată cu aceste cuvinte, sună banii din nou.

– Cu cea mai mare plăcere, răspunde ofițerul. Calfă-Rea stătea la al cincilea etaj al cupolei regale, pe coridorul central, cam la jumătatea drumului între coridorul regelui și acela al războinicilor. Deoarece și-a isprăvit serviciul în cariere azi-dimineață, cred că nu veți avea nici o greutate să-l găsiți acasă.

– Vă mulțumesc, răspunde Crăișor, aplecându-se pe spate, după sistemul de salutare al minunienilor.

Și acum, (adăuga el, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva), te-aș ruga să fii așa de bun și să-mi dai voie să-ți las un mic semn al recunoștinței noastre.

Și, zicând acestea, a scos din pungă o monedă din cele mari, de aur, pe care le avea și a întins-o ofițerului.

– Nu vreau să vă supăr, zise ofițerul, așa că primesc frumosul vostru dar, cu care sper să mai pot îndulci suferințele săracilor. Fie ca nenorocul să nu vă ajungă niciodată!

Toți trei s-au înclinat, în semn de salut, iar Tarzan și Crăișor au părăsit camera de gardă și, după câteva clipe, erau din nou în aer liber la suprafață.

– Până și în Minunia! exclamă Tarzan.

– Ce ai spus?

– Mă gândeam la codrul meu atât de simplu și atât de cinstit și la ființele de acolo, pe care oamenii le numesc animale și fiare.

– Dar cum vrei să le numească? a întrebat Crăișor.

– Judecând după criteriul pe care l-au stabilit oamenii pentru ei și pe care nu le observă, ființele din junglă ar trebui să fie numite semi-zei, răspunde Tarzan.

– Mi se pare că te înțeleg, zice Crăișor, râzând. Dar gîndește-te. Ce am fi făcut noi, dacă intrarea din această carieră ar fi fost păzită de vreun leu oarecare? Piesa noastră de aur nu ne-ar mai fi servit la nimic.

Deci, slăbiciunile omenești își au și ele calitățile lor, pentru că prin aceste slăbiciuni, în cazul de față, a triumfat dreptatea față de nedreptate, iar mita a luat rolul virtuții.

Întorcându-se la cupola regală, au ocolit pe lângă partea de răsărit a construcției până la fața de nord, unde se afla coridorul robilor.

Când au ieșit din cupolă, au mers înspre apus, către coridorul războinicilor.

Dacă ar trece de prea multe ori pe același drum, s-ar putea întâmpla să fie recunoscuți de cineva, faptul surprinzând și îndemnând pe cei din calea lor să-i observe mai bine.

În câteva minute, după ce au intrat în cupolă, au ajuns la al cincilea etaj. Merg cu îndrăzneală până la punctul din coridorul central, unde se află ofițerul de gardă și care, la întrebarea lor, le arată unde se găsesc camerele lui Calfă-Rea.

Umblau foarte atenți, dându-și seamă amândoi că cea mai mare primejdie consta în probabila recunoaștere de către Calfă-Rea, a trăsăturilor lor.

Știau că, dintre toți potriviții, el era singurul care i-ar fi putut recunoaște mai curând decât oricare altul, deoarece i-a văzut aproape neconținut cu timpul petrecut în carieră.

Au ajuns aproape la jumătatea drumului dintre coridorul robilor și cel al războinicilor, când Crăișor opri o tânără sclavă și întrebă unde se află camerele lui Calfă-Rea.

– Ca să ajungi până acolo, trebuie să treci prin camerele lui (Hamadaban) Poamă-Rea, răspundea fata. Uite, acolo, la a treia intrare din coridor.

După ce plecă fata, Tarzan îl întrebă pe Crăișor dacă va întâmpina vreo greutate să intre în camerele lui Calfă-Rea, iar Crăișor i-a răspuns:

– Nu. Greutatea va fi să știm ce avem de făcut după ce intrăm acolo.

– Știm pentru ce am venit, răspundea Tarzan. Prin urmare, nu e nevoie decât să ne ducem planul la îndeplinire, înlăturând din drum toate obstacolele.

– Foarte simplu, zise prințul, începând să râdă.

Tarzan fu nevoit să zâmbească și el la gluma prințului.

– Ca să fiu sincer, pot să spun că n-am nici cea mai mică idee despre ceea ce vom face după ce intrăm sau ieșim de acolo, dacă vom găsi pe Ingeraș și o vom lua cu noi; dar aceasta nu mi se pare deloc ciudat, deoarece nu știu nimic sau aproape nimic despre situația în care mă voi afla, din moment în moment, în acest oraș bizar, dintr-o lume și mai bizară decât el.

Tot ce putem face, este să ne dăm silința a îndeplini cât mai bine planul.

Până acum am ajuns mai departe decât m-am așteptat și mult mai ușor decât credeam... Poate să ne terminăm expediția fără nici o primejdie..., însă se prea poate să nu înaintăm nici zece metri și să dăm de vreun obstacol de neînving.

Oprindu-se în fața intrării a treia, au privit în interiorul camerei, unde văzură câteva femei șezând pe podea. Două erau din clasa războinicilor, pe când celelalte erau sclave în tunică albă. Crăișor intră cu îndrăzneală.

– Aici sunt camerele lui Poamă-Rea? a întrebat el.

– Aici sunt, i-a răspuns o femeie.

– Și cele de dincolo sunt ale lui Calfă-Rea, nu-i așa?

– Da.

– Dar dincolo de camerele lui Calfă-Rea, ce mai este?

– O galerie lungă ce duce până la coridorul din afară.

Pe această galerie sunt o mulțime de camere în care locuiesc sute de persoane. Nu-i cunosc pe toți. Pe cine căutați?

– Pe Palastar, răspundea Crăișor repede, alegând primul nume de care și-a adus aminte.

– Nu-mi aduc aminte de numele acesta, zicea femeia, încrețind, gânditor, din sprâncene.

– Nu face nimic, răspunde Crăișor. Ți mulțumesc de lămuriri. Găsesc eu acum pe cine caut, deoarece drumul meu era să trec prin camerele lui Poamă-Rea și ale lui Calfă-Rea, până voi ajunge într-o galerie în care se află camera lui Palastar. Se poate însă ca să mă îndrepte mai bine Calfă-Rea.

– Calfă-Rea s-a dus undeva împreună cu Poamă-Rea răspundea femeia, însă îi aștept să se întoarcă din moment în moment. Nu vrei să aștepti aici, până se întorc?

– Mulțumesc, răspundea Crăișor repede. Dar sunt sigur că nu voi avea nici o greutate să găsesc camera prietenului meu. Dea Domnul ca lumânările voastre să ardă multă vreme și luminos!

Apoi, fără să mai aștepte răspuns, străbătu camera și intră în apartamentul lui Calfă-Rea, urmat de Tarzan.

– Mi se pare, amice, că trebuie să lucrăm foarte repede, spunea prințul.

Tarzan se uită jur-împrejur în cameră. Era goală. Mai multe uși arătau camerele ce dădeau în această cameră. Unele erau închise, iar altele despărțite numai cu perdele de postav gros.

Tarzan s-a dus repede la cea mai apropiată și a încercat clanța. Ușa nu era încuiată și Tarzan intră înăuntru. În interiorul camerei însă, era foarte întuneric.

– Adu o lumânare, Crăișor, ceru Tarzan.

Prințul duse două lumânări dintr-o firidă din apropiere.

– O magazie, spuse el, când lumânarea a luminat

camera. Văd destule lucruri de mâncare, lumânări din belșug și multă îmbrăcăminte. Vezi, dragă? Calfă-Rea nu-i sărac. Taxele nu l-au ruinat încă.

Tarzan, care stătea în ușa magaziei, la spatele lui Crăișor, s-a întors deodată și s-a uitat spre cealaltă cameră. Auzi voci dinspre camerele lui Poamă-Rea: voci de bărbat. Pe una din ele a și recunoscut, o clipă mai târziu..., era a lui Calfă-Rea.

– Hai cu mine, se audea vocea groasă a Ventalului. Vino în camerele mele, Poamă-Rea, să-ți arăt sclava cea nouă pe care am cumpărat-o ieri. Tarzan a împins pe Crăișor în magazie, apoi a intrat și el acolo închizând ușa.

– Ai auzit? șoptea el.

– Da, am auzit. Era vocea lui Calfă-Rea.

Ușa magaziei avea o mică deschizătură, la înălțimea omului acoperită cu o perdea de postav gros pe dinăuntru. Dând puțin la o parte perdeaua, putea să obțină o vedere a celei mai mari părți din cameră și, în același timp, să audă tot ce vorbeau cei doi bărbați, care au venit acolo din camerele lui Poamă-Rea.

– Am făcut cel mai bun târg, a relatat Calfă-Rea, când am cumpărat sclava aceasta. Așteaptă un moment și ți-o aduc aici. Și se apropie de o altă ușă, pe care a deschis-o.

– Ieși de acolo! porunci el cu voce tunătoare.

Din camera cea mică a trecut în camera cea mare, o fată de o drăgălășenie nespusă și cu mersul unei adevărate regine, fără cea mai mică urmă de slugărnice în atitudinea ei.

Ținea capul sus, iar la Vental se uita cu atâta dispreț, că el făcu un pas înapoi, fără voie.

Era Ingeraș.

Crăișor și-a dat seama că, nicideată până atunci, nu a apreciat îndeajuns frumusețea fetei care gătea pentru el în camera robilor de sub pământ.

Calfă-Rea i-a dat să îmbrace o tunică albă din material fină, care scotea cu mult mai bine în relief fața ei palidă și

bogăția părului ei negru, decât tunică verde în care a văzut-o întotdeauna îmbrăcată.

– Aparținea Valorosului, își lămură Calfă-Rea prietenul dar mă îndoiesc să fi văzut vreodată, căci, altfel, nu mi-ar fi vândut-o pe suma cea mică ce i-am plătit-o.

– Ai intenția s-o iei de soție și s-o ridici până la clasa noastră? întrebă Poamă-Rea.

– Asta n-am s-o fac, răspundea Calfă-Rea, pentru că atunci, nemaifiind sclavă, n-o voi mai putea vinde. Femeile cer prea multă cheltuială. Am s-o țin câteva timp și am s-o vând înainte de a-și pierde din valoare. Mai mult încă: o să am de pe urma ei și un câștig frumos.

Degetele lui Tarzan s-au încleștat, ca și cum ar fi strâns pe cineva de gât, iar mâna dreaptă a lui Crăișor se strecură iute către mânerul săbiei.

În momentul acela, a intrat din camerele lui Poamă-Rea una din femeile de acolo și se opri în prag.

– Au sosit doi gardieni din cariere, împreună cu un rob în tunică verde, și întreabă de Calfă-Rea, raportă ea.

– Să intre, porunci Ventarul.

După câteva clipe, cei anunțați au intrat, iar robul era Ceafă-Groasă.

– Ah! exclamă Calfă-Rea. Bunul meu rob Ceafă-Groasă, cel mai bun din toate carierele! Ce aduce la mine?

– Spune că are o informație de mare valoare pentru d-ta, răspunde un gardian, dar nu vrea să spună nimănui, decât d-tale personal. A spus că-și dă viața, dacă informația lui este fără valoare, așa că șeful de gardă ne-a poruncit să-l aducem până aici.

– Ce informație ai tu, Ceafă-Groasă? întrebă Calfă-Rea.

– O informație de mare importanță, strigă Ceafă-Groasă. O informație de care nobilul Valoros, și chiar regele, vor fi foarte încântați; dacă spun la cineva și mă mai întorc în cariere, ceilalți robi mă vor ucide. D-ta ai fost bun cu mine întotdeauna, așa că am cerut să fiu adus în fața d-tale, Ventar Calfă-Rea, știind că, de pot căpăta făgăduiala d-tale

că voi fi răsplătit cu tunică albă, nu voi mai avea a mă teme de ceilalți robi.

– Știi bine că eu nu pot să fac aceasta.

– Știu, e adevărat, că numai regele poate da asemenea ordine; dar, dacă intervii pentru mine, sigur nu te va refuza.

– Atât pot să fac: să-ți făgăduiesc că voi interveni în favoarea ta la rege, dacă informația pe care o aduci este de o așa valoare ca să justifice intervenția mea. Mai mult nu pot să fac.

– Eu mă mulțumesc și cu atât, dacă-mi promiți.

– Foarte bine, îți promit. Acum, spune-mi: ce lucru știi tu, pe care și regele ar vrea să cunoască?

– Zvonurile se împrăstie repede prin Potrivita, zicea Ceafă-Groasă. De aceea, am auzit și noi despre moartea celor doi robi, Aponato și Zuantrol, la mai puțin de un ceas după ce li s-au descoperit cadavrele.

Deoarece amândoi robi aparțineau Valorosului și au fost închiși împreună cu mine în aceeași cameră din carieră, bineînțeles că-i cunosc foarte bine.

Închipuiți-vă, deci, surpriza mea, azi când am trecut prin spirala centrală, am văzut atât de Zuantrol cât și pe Aponato, îmbrăcați în războinici și mergând spre ieșire.

– Cum arătau la față? întrebă de o dată un ostaș din cei care a adus pe Ceafă-Groasă. Robul i-a descris pe amândoi, cât a putut mai bine.

– Aceiași oameni, exclamă ostașul, care m-au oprit pe mine în spirală, întrebându-mă despre locuința lui Calfă-Rea.

În timpul acesta, s-a adunat la ușa camerei lui Calfă-Rea o ceată întreagă de femei și de bărbați, atrași de prezența unui rob cu tunică verde, însoțit de gardieni.

Una din aceste femei era o sclavă tânără, ce a luat cuvântul imediat:

– Și eu am fost întrebată, de aceiași oameni, acum câteva minute.

Una din femeile lui Poamă-Rea a scos un țipăt ușor, ca și cum și-ar fi amintit de ceva.

– Nu-s nici cinci minute de când cei doi inși au trecut prin camerele noastre și au intrat în ale lui Calfă-Rea. M-au și întrebat chiar ce mai este dincolo de camerele lui Calfă-Rea. Părea că sunt în căutarea cuiva, al cărui nume îmi era necunoscut, un nume străin.

– Palastar, n-a zis așa? Îi aminti o tovarășă.

– Da, da, așa a zis, adăogând că locuința aceluia se află în galeria de dincolo de camerele lui Calfă-Rea.

– Nu există nimeni cu numele acesta, în toată cupola regală, zicea Calfă-Rea. N-a fost decât o șiretenie, ca să poată pătrunde în apartamentul meu.

– Sau să treacă dincolo de el, zicea un ostaș.

– Trebuie să ne grăbim să-i prindem, propuse celălalt.

– Vom lăsa pe Ceafă-Groasă aici, în grija ta, Vental Calfă-Rea, spune primul gardian. Fii bun și caută în apartamentul d-tale, iar noi vom căuta prin galeria de dincolo.

Haide! s-a adresat el gardianului celălalt.

Și, traversând amândoi camera, au pornit pe galeria ce ducea în coridorul din afară.

Gardienii erau însoțiți și de Poamă-Rea, împreună cu mai mulți bărbați din cei adunați în cameră, lăsând pe Calfă-Rea și pe Ceafă-Groasă, împreună cu femeile, în apartamentul Ventalului.

CAPITOLUL XVIII

Vocea misterioasă din zid

Calfă-Rea începu imediat cercetarea diferitelor camere din apartamentul său, dar, mai înainte de a face aceasta, Ceafă-Groasă a atins de braț și l-a oprit în loc.

– Un moment numai, bunule Vental! se ruga el. Dacă ei sunt aici, n-ar fi mai bine ca să te asiguri de prinderea lor, închizând ușile din apartamentul d-tale?

– O idee superbă, Ceafă-Groasă! îl laudă Calfă-Rea. În

felul acesta, putem să căutăm fără grijă, peste tot. Afară cu voi, femeilor! (strigă el, făcând semn doamnelor din Potrivita să treacă în apartamentul lui Poamă-Rea).

După aceea, au închis uşile, atât acele care duceau spre Poamă-Rea, cât cele care dădeau în galerie.

– Acum, stăpâne, zise Ceafă-Groasă, ar fi bine să-mi dai şi mie o armă, mai ales că cei pe care îi căutăm sunt doi la număr.

Calfă-Rea a scos pieptul în afară, cu mândrie.

– Nu te teme! a strigat el. Calfă-Rea poate învinge o duzină ca aceştia. Dar, ca să fii şi tu în apărare, ia o sabie din camera aceea; iar în timpul acesta, am să închid pe pisica asta sălbatică, din nou, în celula ei.

A ajuns fata chiar la uşa camerei şi, întinzând mâna, a prins-o de braţ.

– N-o lua aşa de repede, frumuşico, îi spunea el. Dă-mi o sărutare înainte de plecare, dar nu te feri de mine. Îndată ce mă conving că ticăloşii aceea de robi nu sunt în camerele mele, vin la tine. Nu-mi duce dorul, nu voi lipsi multă vreme.

Ingeraş s-a răsucit pe călcăie şi: pleosc! se auzi palma fetei pe obrazul lui Calfă-Rea.

– Ia-ţi mâinile murdare de pe mine! strigă ea.

– Afurisito! ripostă el.

Dar nu i-a dat drumul şi s-au luptat în felul acesta până au dispărut în cameră. Între timp, robul Ceafă-Groasă a pus mâna pe clanta uşii magaziei şi a intrat.

În momentul acela, un rând de degete ca oţelul s-au încleştat prin întuneric de gâtul lui.

Ar fi ţipat de spaimă, dar n-a putut scoate nici un sunet, atât de strâns îi era gâtul. S-a zbătut, încercând să lovească cu pumnii, însă cel care îl ţinea strâns de gât era atât de puternic, că părea inuman.

Atunci Calfă-Rea a auzit o voce, rece şi îngrozitoare, şoptindu-i în ureche:

– Mori, Ceafă-Groasă! Iată-ţi soarta pe care o meriţi şi

care știi că te va ajunge, dacă ai îndrăznit să te întorci în camera robilor Valorosului, după ce ai trădat pe doi dintre ei. Mori, Ceafă-Groasă, și află înainte de a muri că ucigașul tău este chiar acela pe care l-ai trădat. Pe Zuanrol l-ai căutat, pe Zuanrol l-ai găsit!

Odată cu aceste cuvinte, degetele teribile s-au încleștat și mai puternic de gâtul lui Ceafă-Groasă. Robul s-a zbatul convulsiv după aer.

Apoi, cele două mâini care îl țineau de gât l-a sucit ușor în direcții opuse, iar capul trădătorului a fost răsucit de jur-împrejur, din gât.

Aruncând la o parte cadavrul, Tarzan a sărit în camera principală din apartamentul Ventalului și alergă spre ușa celei Ingerașului, cu Crăișor numai la doi pași după el.

Tarzan când a intrat în cameră, văzu biata fată în brațele Ventalului, care, furios de rezistența ei, pierduse orice rațiune și încerca să o doboare prin lovituri de pumni, de care ea se apăra cum putea, apucându-l de brațe.

O mână grea ca plumbul s-a lăsat pe umărul Ventalului.

— Ne cauți pe noi, i-a șoptit o voce la urechea lată-ne!

Calfă-Rea a dat drumul fetei și s-a întors repede, trăgând și sabia din teacă. În fața lui, se aflau cei doi robi, ambii înarmați, deși numai Aponato și-a scos sabia. Zuanrol, care l-a prins de umăr, nu scosese încă sabia.

— O duzină ca ăștia poate învinge Calfă-Rea, nu-i așa? l-a întrebat Tarzan, repetând cuvintele de laudă ale lui Calfă-Rea către Ceafă-Groasă.

— Iată-ne! nu suntem decât doi, lăudărosule, dar nu putem să așteptăm până ai să-mi arăți toată vrednicia ta. Ne pare rău, dar n-avem ce-ți face. Dacă nu te legai de fată, aveam intenția să te închid în camera asta, de unde să-ți dea drumul cineva, mai curând sau mai târziu. Brutalitatea ta, însă, nu merită decât o singură pedeapsă... moartea.

— Ceafă-Groasă! strigă înspăimântat Calfă-Rea.

Nu mai avea acum siguranța și aroganța de mai înainte. Era stăpânit de groază și tremura din cap până-n picioare, în

măinile lui Tarzan.

– Ceafă-Groasă! Ajutor! striga el mereu.

– Ceafă-Graosă e mort, îl înștința Tarzan. A murit fiindcă și-a trădat tovarășii. Ai să mori și tu, fiindcă ai fost brutal cu o sclavă fără apărare. Împunge-l cu sabia, Crăișor! N-avem timp de pierdut pe aici.

După ce prințul din Mărunțica a scos sabia din inima Ventalului Calfă-Rea, iar cadavrul acestuia a căzut pe podeaua camerei, Ingeraș s-a aruncat la picioarele lui Tarzan.

– Zuanrol și Aponato! a strigat ea. N-am crezut niciodată că vă mai pot vedea. Ce s-a întâmplat? Ce căutați aici? M-ați scăpat pe mine, dar voi sunteți pierduți. Fugiți!... Nu știu unde ați putea fugi, dar, în tot cazul, fugiți de aici! Ar fi teribil să vă găsească cineva în momentele acestea. Nu pot să înțeleg de ce ați venit aici.

– Încercam să scăpăm, i-a explicat Crăișor, iar Zuanrol n-a vrut să plece fără tine. Te-a căutat prin carieră și abia te-a găsit aici, în cupola regală. Până acum a făcut lucruri pe care le credeam imposibile; dar totuși te-a găsit.

– De ce ai făcut aceasta pentru mine? a întrebat Ingeraș, uitându-se cu mirare la Tarzan.

– Pentru că ai fost foarte bună cu mine când am fost adus în camera robilor Valorosului, a răspuns Tarzan, și pentru că ți-am promis că, atunci când va sosi timpul să scăpăm de aici, vom pleca toți trei.

A ajutat-o să se scoale în picioare și a condus-o în camera principală. Crăișor stătea puțin la o parte, posomorât și cu privirile ațintite în jos.

Tarzan s-a uitat la el cu o expresie de mirare, dar înlătură numaidecât gândul ce a făcut să se ivească această expresie, deoarece îl așteptau alte lucruri, mai importante, cărora trebuia să le dea imediată atenție.

– Crăișor, tu cunoști căile pe unde primejdia de a fi descoperit este mai mică? Sunt două întrebări la care nu pot să răspund în mod satisfăcător: dacă trebuie să ieșim de aici

prin camerele lui Poamă-Rea, sau să mergem prin galeria opusă lor. Uite, încă ceva, (a continuat Tarzan, rotindu-și ochii prin cameră)... o deschizătură în tavan. Unde o fi ducând?

– Poate duce oriunde sau nicăieri, i-a răspuns mărunțelul. Multe camere au asemenea deschizături. Uneori duc în poduri mici, care n-au nici o legătură cu alte camere. Alteori duc în camere secrete și chiar în coridoare, la un nivel mult mai înalt ca al lor.

S-a auzit atunci, o ciocănitură în ușa ce dădea în camerele lui Poamă-Rea și o voce de femeie strigând:

– Deschide, Calfă-Rea! A venit din carieră un ofițer în căutarea lui Ceafă-Groasă. Vrea să-l întrebe despre santinela de la intrarea camerei robilor Valorosului. Această santinelă a fost găsită moartă și se bănuiește că ar fi o conspirație printre robii de acolo.

– Trebuie să mergem pe galerie, a șoptit Crăișor, pomind iute spre ușa care dădea acolo.

Dar când au ajuns la ușă, au văzut clanța pusă în mișcare de cineva de afară, care încerca să deschidă. Ușa însă era încuiată pe dinăuntru.

– Calfă-Rea! strigă o voce din galeria de dincolo. Dă-ne drumul înăuntru! Robii n-au plecat pe aici. Dă-ne drumul iute!

Tarzan s-a uitat repede jur-împrejur. Buzele i se rânjiseră de i se vedeau colții, deoarece în momentul acela a devenit din nou o fiară sălbatică, încolțită.

A măsurat din ochi distanța de jos până la deschizătura din tavan; apoi, făcându-și vânt print-o fugă de câțiva pași, sări în sus, spre deschizătură.

A uitat însă până la ce măsură reducerea greutatei sale îi afecta agilitatea. A sperat că poate să ajunge cu mâna de marginea deschizăturii; dar, în loc de aceasta, a intrat cu totul pe ea și a aterizat pe picioare într-o cameră întunecoasă.

Râsucindu-se pe călcăie, s-a uitat în jos la prietenii săi

din camera de dedesubt, pe a căror figură se zugrăvise consternarea. El nu s-a mirat de aceasta, deoarece a fost tot atât de surprins ca și ei de ceea ce i s-a întâmplat.

— E prea departe pentru voi ca să săriți, nu-i așa?
a întrebat el.

— Prea departe!

Atunci el a coborât pe deschizătură, cu capul în jos, prinzându-se de marginile gurii de pod cu îndoitura genunchiului.

Bătăile de la ușa galeriei s-au accentuat și acum se auzea și din camerele lui Poamă-Rea o voce de bărbat, care înlocuise vocea de femeie de adineauri. El cerea supărat să i se deschidă imediat ușa apartamentului.

— Deschide! porunci el. În numele regelui, deschide!

— Deschide tu! strigă acela care bătea în ușa opusă, crezând că cererea de deschidere venea din interiorul camerei, în care căuta să intre și el.

— Cum pot să deschid? zbieră celălalt. Ușa este încuiată de partea ta!

— Nu-i încuiată de partea mea. E încuiată de partea ta! strigă celălalt supărat.

— Minți! îi strigă acela care căuta să intre din camerele lui Poamă-Rea. Și ai să fii pedepsit pentru aceasta.

— Ba tu minți, i-a răspuns celălalt, și am să raportez Majestății-Sale.

Tarzan atârna cu capul în jos în cameră și cu mâinile întinse spre tovarășii săi.

— Ridică pe Ingeraș până la mine, îl instrui pe Crăișor.

Tarzan a prins-o pe fată de încheietura mâinilor și a tras-o cât a putut mai sus, până ce ea a fost în stare să se apuce de cingătoarea lui și să se poată sprijini să nu cadă.

După aceea, a apucat-o mai de jos și, ridicând, a ajutat-o să urce și ea în pod.

Războinicii înfuriați de la cele două uși au încetat convorbirea și au început să izbească în ușă, cu scopul de a sparge. Cu toată grosimea ușilor, loviturile lor erau atât de

puternice, că ușile amenințau să sară în bucăți din moment în moment.

– Unple-ți buzunarele cu lumânări, Crăișor, îi sfătui Tarzan, apoi fă o săritură bună la mâinile mele.

– Am avut grija asta. Am luat mai multe lumânări de cât avem nevoie. Acum ține-te bine. Sar!

Unul din canaturile ușii tocmai au sărit în bucăți până în centrul camerei, în momentul chiar când Tarzan a prins din zbor pe Crăișor de amândouă mâini.

Iar după un moment amândoi bărbați ședeau în genunchi în întinericul din pod, uitându-se în jos pe deschizătură, în camera de sub ei. Au văzut ușa dându-se în spate și apărând zece războinici comandați de ofițerul lor.

În primul moment, s-au uitat cu totul surprinși în jurul camerei, apoi întreaga lor atenție a fost atrasă de bubuiturile de la ușa cealaltă. Figura ofițerului s-a luminat de un zâmbet ciudat; a mers repede la ușa galeriei, pe care a deschis-o.

Asupra lor era o altă ceată de războinici înfuriați, dar după ce le explică neînțelegerea au început să râdă toți, deși pe de altă parte erau cam rușinați.

– Dar cine a fost aici? întrebă ofițerul care a venit cu ostașii.

– Calfă-Rea cu robul lui, Ceafă-Groasă, explică o femeie care aparținea lui Poamă-Rea.

– Atunci trebuie să fie ascunși pe undeva, zice un ostaș.

– Controlați apartamentul! a poruncit ofițerul.

– S-a și găsit unul, zice un războinic, arătând cu degetul pe podea, lângă ușa magaziei.

Cealaltă s-au uitat în direcția aceea și văzură un trup întins pe podea. Nu era nevoie să se uite de două ori să constate că era mort.

Un războinic s-a dus până la magazie, de unde a tras afară cadavrul lui Ceafă-Groasă, al cărui cap de abia se mai ținea de trup, printr-o fâșie îngustă de piele. Până și războinicii aceștia oțeliți s-au dat înapoi îngroziți, uitând u-se în jurul lor, prin cameră.

– Ambele uși erau încuiate pe dinăuntru, spune ofițerul.
Cel care a comis fapta, trebuie să fie încă aici.

– Oricine ar fi, n-a fost ființă omenească, șoptea o femeie din camera vecină, care era la spatele soldaților.

– Căutați cu îngrijire, spunea ofițerul.

Și, fiind om curajos, a pornit primul, a intrat într-o cameră, apoi în cealaltă, unde îl găsi pe Calfă-Rea cu pieptul străpuns de sabie.

– E timpul s-o ștergem de aici, dacă avem pe unde, șopti Tarzan la urechea lui Crăișor. Nu va trece mult și unul va descoperi deschizătura aceasta.

Amândoi au pornit pe dibuite, cu cea mai mare grijă, fiecare într-o direcție opusă, pe lângă pereții podului.

Mișcarea lor, oricât de ușoară, stârnea un praf gros, praf depus acolo de veacuri întregi, care-i îneca, dar care le dovedea și faptul că această cameră nu a fost întrebuințată, cine știe de câtă vreme.

După puțin, Crăișor a auzit un "Psst!" ușor din partea lui Tarzan, cu care acesta îi atrăgea atenția, iar după aceea:

– Veniți amândoi încoace; am găsit ceva.

– Ce ai găsit? a întrebat Ingeraș, apropiindu-se.

– O deschizătură jos, la marginea zidului. E destul de mare ca să se poată strecura un om pe acolo. Crezi tu Crăișor, că am putea să aprindem o lumânare?

– Nu încă, a răspuns printul.

– Atunci intru aici fără lumânare, anunță Tarzan; trebuie să vedem unde duce tunelul acesta.

Lăsându-se pe brânci, începu să se strecoare în tunel. Ingeraș, care era la spatele lui, simțea cum se depărtează. Nu putea să-l vadă, fiind prea întuneric.

Au așteptat amândoi puțin timp, dar Zuantrul nu se mai întorcea. De jos, din cameră, se auzeau vocile ostașilor. Fugarii se întrebau dacă cei care au făcut percheziție nu vor căuta și în pod. Adevărul este că nu aveau de ce să se teamă în momentul acela.

Soldații s-au hotărât să stea la pândă în camera mare,

socotind că, în felul acesta, ar fi cu mult mai mult în siguranță, decât dacă ar intra câte unul pe acea gaură întunecoasă din tavan, în căutarea celui capabil să rupă cu totul gâtul unui om.

Când se va da jos, și trebuia să se dea jos odată, erau gata să-l distrugă, sau să-l prindă de viu, dacă se putea; însă până atunci, se mulțumeau să aștepte sosirea lui.

– Ce i s-a întâmplat lui Zuantrol? șopti Ingeraș.

– Ții mult la el, nu-i așa? întreabă Crăișor.

– De ce nu? îl întreabă fata, drept orice răspuns. Tu nu ții deloc la el?

– Ba da, i-a răspuns Crăișor.

– Nu-i așa că este un om minunat?

– Este n-am ce zice, răspunde Crăișor.

– Aș vrea să se întoarcă mai curând.

– Și eu aș vrea.

În momentul acela, ca și cum ar fi primit un răspuns la dorința lor, au auzit un șuierat ușor din adâncul tunelului în care a intrat Tarzan.

– Veniți după mine! le șopti el.

Prima dată a intrat Ingeraș și după ea Crăișor, într-un tunel cu multe zigzaguri, dibuind drumul prin întuneric, până când, după un timp au zărit o flacără înaintea lor. Era lumânarea pe care a aprins-o Zuantrol într-o cămăruță destul de înaltă ca să le permită a sta în picioare.

– În sfârșit, am ajuns și până aici, le spune el. Iar pentru că mi s-a părut că este un loc bun de ascuns, am aprins lumina și v-am chemat și pe voi. Putem sta aici mai bine ca în pod, până când voi explora tunelul mai departe. După cum îmi fac eu socoteala, acest tunel n-a mai fost întrebuințat de foarte multă vreme, poate de mai multe generații, așa că socot că nu va veni nimeni să ne caute pe aici.

– Crezi că o să ne urmărească? a întrebat Ingeraș pe Crăișor.

– Cred că da, răspundea acesta. De aceea, pentru că nu putem să mergem înapoi, trebuie să mergem înainte, cât mai

repede. După socoteala mea, capătul acestui tunel trebuie să dea în vreo cameră. Poate chiar într-un coridor pe unde o să găsim o cale mai ușoară de scăpare.

— Crăișor are dreptate, admise Tarzan. Nu putem câștiga nimic dacă rămânem aici. Eu mă duc înainte, Ingeraș să vină după mine, iar tu formezi ariegarda. Dacă găsim locul închis cu desăvârșire, tot nu pierdem nimic, fiindcă l-am cercetat cu minuțiozitatea.

Luminându-și drumul toți trei, de data asta cu câte o lumânare în mână, au pornit încet pe tunelul îngust, trecând prin mai multe camere, până când, spre marea lor ușurare, au văzut că se lărgeste și se înalță deodată, așa că puteau merge drept în picioare.

De aici încolo, tunelul începea să coboare repede la un nivel mai jos, iar, după câteva minute au ajuns într-o cameră mică, unde Ingeraș, cu răsufierea oprită, ca și cum ar fi văzut ceva înspăimântător, a apucat deodată pe Tarzan de braț.

— Ce este acolo? a șoptit ea, arătându-i în întuneric.

Jos pe podea, într-o parte a camerei, se vedea o formă ghemuită, care abia se distingea în beznă.

— Dar acolo? a întrebat fata, arătând în partea opusă a camerei.

Tarzan i-a dat la o parte mâna de pe braț și a pornit imediat în direcția aceea, cu candela în mâna dreaptă. S-a apropiat bine de forma ghemuită și s-a aplecat să o examineze. Punând o mână pe ea și apăsând puțin, a simțit cum s-a transformat într-o grămadă de praf.

— Ce a fost? a întrebat fata.

— "A fost" un om, i-a răspuns Tarzan. Era însă mort de ani de zile. A fost legat în lanțuri de zidul acesta. Până și lanțurile au ruginit cu desăvârșire.

— Dar celălalt?

— Sunt mai mulți, zicea Crăișor. Nu-i vezi? Uită-te acolo, și dincolo, și de partea cealaltă.

— În tot cazul, nu ne pot face nici un rău, a adăugat

Tarzan, străbătând camera spre o ușă din cealaltă parte.

– Totuș, ne spun ceva, își dădu părerea Crăișor.

– Și ce ne-ar putea spune oare?

– Că acest coridor avea legătură cu camerele unui om foarte puternic din Potrivita. Atât de puternic trebuia să fie, încât se scăpa de dușmanii lui în felul acesta, fără să fie întrebat de nimeni. Ne mai spune, de asemenea, că toate acestea s-au întâmplat cu mulți ani mai înainte.

– Felul în care am găsit corpurile ne spunea același lucru, zicea Tarzan.

– Nu tocmai, răspundea Crăișor. Furnicile i-ar fi redus în această stare în scurtă vreme. În secolul trecut morții erau lăsați în cupole, iar furnicile ne scăpau de ei, mâncându-i în câteva ceasuri.

Erau foarte curioase aceste furnici. De o mărime neobișnuită, atacau chiar oamenii vii. A ajuns să fie o astfel de primejdie, că a trebuit să luăm toate măsurile spre a nu le mai atrage în cupole. A trebuit chiar să ne luptăm cu ele.

S-au dat bătălii mari în Mărunțica între minunienii și furnici și mii de războinici de ai noștri au fost devorați de vii.

Dar, cu toate că am ucis miliarde de furnici, mătcile lor le reproduceau mai iute decât puteam noi să ucidem pe acelea care ne atacau soldații.

În cele din urmă, ne-am gândit să le atacăm cuiburile. A fost un masacru îngrozitor, dar am reușit să le ucidem mătcile și, de aici încolo, furnicile nu mai vin în cupolele noastre. Trăiesc, prin vecinătate, însă se tem de noi. Totuși, noi nu riscăm a le atrage în număr mare în cupole, lăsându-ne morții pe acolo.

– Crezi că acest coridor duce în camera unui nobil mare? a întrebat Tarzan.

– Cred că așa era odată. Totuși, timpurile aduc schimbări.

Acum poate că tunelul este zidit. Se poate ca înainte să fi dat în camera unui fiu de rege; astăzi poate că acele

camere au fost transformate într-o baracă de soldați, sau într-un grajd pentru cai.

Tot ce putem ști în mod hotărât (spunea Crăișor) este faptul că n-a fost întrebuințat de nimeni, de foarte multă vreme, așa că n-ar fi de mirare ca acest tunel să fie necunoscut potrivitelor din ziua de azi.

După ce au ieșit din camera morților, tunelul cobora abrupt la etajele de mai jos, intrând, în cele din urmă, într-o a treia cameră, mai mare decât celelalte de până acum. Pe podeaua acestei camere zăceau corpurile mai multor oameni.

– Aceștia n-au fost înlănțuiți de zid, remarcă Tarzan.

– Se vede bine că nu. Au murit luptându-se, după cum se poate observa din poziția oaselor și a săbiilor.

Și, cum s-au oprit să se uite un moment prin cameră au auzit, deodată zgomotul unei voci omenești.

CAPITOLUL XIX

Salonul Domniței Steluța

Zilele treceau și Tarzan nu se mai întorcea acasă. Fiul său devenea din ce în ce mai îngrijorat. A trimis cercetași prin toate satele învecinate, dar fiecare se întorcea cu același raport:

"Nimeni n-a văzut pe marele Buana".

Atunci Korak trimise o telegramă prin cel mai apropiat oficiu, întrebând în toate punctele principale din Africa, unde credea el că ar fi putut ateriza Tarzan, cerând să i se comunice dacă l-a văzut cineva sau a auzit de el. Totdeauna însă răspunsul era negativ.

În cele din urmă, aruncându-și de pe el hainele care indicau civilizația, și-a luat armele primitive și porni la drum, împreună cu vreo douăzeci dintre cei mai iuți și mai curajoși Waziri, în căutarea tatălui său.

A căutat și prin junglă și prin pădure, multă vreme și

foarte amănunțit, așa cum știa el să caute.

În același timp, a angajat și serviciile satelor din apropierea locului pe unde căuta, astfel că terenul cercetat de el era pieptănat ca și cu un pieptene des. Dar, cu toată truda lor, nu a putut să dea nici peste cel mai mic indiciu asupra soartei lui Tarzan.

De aceea, descurajat cu totul, neobosit, a căutat fără încetare, prin jungle și prin câmpii, până la marginea pădurii de copaci ghimpați.

Iar în cupola regală a Fălosului, regele potrivitorilor, trei persoane s-au oprit între cei patru pereți de piatră ai unei camere ascunse, ascultând o voce omenească părea că le vine la urechi, chiar din zidurile de care erau înconjurați.

Pe podea, în jurul lor, zăceau oasele unor oameni morți demult. Împrejurul lor s-a ridicat praful depus acolo de veacuri.

Fata s-a apropiat, lipindu-se de Tarzan.

– Cine să fie? a întrebat ea în șoptă.

– Este vocea unei femei, i-a zis Crăișor.

Tarzan a ridicat lumânarea sus de tot, deasupra capului său, și a făcut un pas spre zidul din stânga, apoi s-a oprit și a arătat cu mâna în partea aceea. Ceilalți s-au uitat și ei și au văzut o deschizătură în zid, la vreo doi huali (16 cm) mai sus de capul lor.

Tarzan a predat lumânarea lui Crăișor, a renunțat la sabie, a pus-o jos pe podea, apoi a sărit ușor înspre deschizătură, unde a rămas agățat de marginea ei câteva clipe trăgând cu urechea, după care s-a lăsat înapoi, jos în cameră.

– E un întuneric de nepătruns acolo, șoptea el. Persoana a cărei voce se aude trebuie să fie într-o cameră alăturată de aceea în care m-am uitat. În această cameră nu este nici o ființă omenească.

– Dacă este un întuneric de nepătruns, cum poți ști aceasta? a întrebat Crăișor.

– Dacă ar fi fost cineva acolo, l-aș fi mirosit. Ceilalți

s-au uitat la el cuprinși de mirare.

– Sunt sigur de aceasta, a zis Tarzan, deoarece pot simți cum vine curentul de aer din camera aceea, pe deschizătură, în această cameră. Dacă ar fi fost acolo vreo ființă omească, emanația lui ar fi fost adusă drept la nările mele.

– Și ai fi putut simți acest lucru? a întrebat Crăișor.

Prietene dragă, multe pot să cred de tine, dar asta nu. Tarzan începu să zâmbească auzindu-l.

– Eu cel puțin am curajul convingerilor mele, a zis el, și de aceea mă duc să cercetez. După sunetul clar al vocii, sunt sigur că nu trece prin vreun zid solid. Trebuie să fie o deschizătură care dă în camera unde se află femeia, iar noi trebuie să cercetăm toate căile posibile de scăpare de aici.

Și, zicând acestea, a pornit din nou spre deschizătură.

– Să nu ne despărțim! a strigat fata. Unde merge unul, să meargă și ceilalți.

– Două săbii sunt mai bune decât una, afirmă Crăișor, inima pe jumătate.

– Foarte bine, răspunse Tarzan. Eu plec primul, pe urmă tu o ajuți lui Ingeraș, să mă urmeze.

Crăișor dădu din cap afirmativ, iar după vreo două minute stăteau toți trei sus în întuneric, lângă peretele camerei.

La lumina lumânărilor, au văzut o trecătoare îngustă, care nu dădea nici o indicație că ar fi fost întrebuințată de curând. Zidul prin care au trecut era de piatră, dar de partea cealaltă, în fața lor, era un perete din scânduri.

– Această trecătoare a fost construită ca să despartă o cameră, iar de partea cealaltă sigur scândurile sunt foarte bine lustruite și, probabil, împodobite cu tablourile cele mai frumoase, a explicat Crăișor.

– Trebuie să fie, atunci, și o ușă, a zis Tarzan, o ușă care dă din această trecătoare în camera de alături, nu-i așa?

– O ușă secretă, probabil, a răspuns Crăișor.

Au pornit în lungul trecătorii, ascultând cu atenție. La început n-au fost în stare să ghicească decât că vocea era de

femeie, dar după un timp au auzit și cuvintele:

– ...dacă mi-l dădeau mie.

– Mult prea glorioasa mea stăpână, a răspuns o altă voce de femeie, desigur că atunci nu s-ar fi întâmplat nenorocirea.

– Valorosul este un dobitoc și merită să moară, dar tată meu este un dobitoc și mai mare, s-a auzit prima voce. Are să ucidă pe Valorosul, dar, odată cu acela, au pierit și șansele pentru descoperirea secretului prin care războinicii pot fi transformați în uriași. Dacă mă lăsau să-l cumpăr, pe Zuantrol, el n-ar mai fi putut scăpa. Au crezut că plănuiam să-l ucid. Crede-mă, însă, că acest gând era foarte departe de adevăratele mele intenții.

– Dar ce ai fi făcut cu el, minunată domniță?

– Nu-i treaba unei slave ca să întrebe, sau să știe, replică prințesa supărată.

Puțin timp, nici una din cele două femei nu vorbit nimic.

– Ai auzit? Era vocea domniței Steluța, îi șopti Tarzan lui Crăișor la ureche. Este fiica Fălosului, fata pe care vroiai s-o prinzi și s-o faci prințesă. Crede-mă că ai fi avut destul de furcă cu ea.

– E atât de frumoasă pe cât se spune?

– Este foarte frumoasă, dar al dracului de rea.

– O luam din datorie; ce era să fac? a zis Crăișor.

Tarzan nu răspunse. În mintea lui, se desfășura un plan de acțiune. Vocea de dincolo de despărțitură s-a auzit din nou:

– Era un bărbat minunat, cu mult mai minunat decât oricare din războinicii noștri.

Apoi, după o tăcere scurtă, vocea a continuat:

– Acum poți să pleci, sclavo, și ai grijă să nu fii deranjată până când soarele nu va ajunge aproape de amiază.

– Dea Domnul să-ți ardă lumânările tot aceeași nemurire ca și frumusețea ta, prințesă, a zis sclava, ieșind cu spatele din apartament.

Un moment mai târziu, cele trei persoane de după despărțitura de lemn a camerei au auzit o ușă închizându-se.

Tarzan s-a strecurat pe trecătoare, căutând ușa secretă pe unde se putea trece în apartamentul ocupat de domnița Steluța, care se pregătea să se culce. Ușa secretă fu găsită de Ingeraș.

– Uite! a șoptit fata.

După aceea, au examinat toți trei clanța secretă. Era foarte simplă, însă se deschidea de partea cealaltă, prin apăsarea unui punct oarecare de lângă ușă.

– Așteptați aici, a zis Tarzan tovarășilor săi. Mă duc să aduc pe domnița Steluța. Dacă nu putem scăpa cu ajutorul ei, sper că vom fi în stare să ne răscumpărăm libertatea, cu un asemenea ostatic.

Fără să mai stea să discute proiectul a tras de clanță și a împins ușa ușor. Înaintea lui era apartamentul Steluței..., de o frumusețe feerică, în mijlocul căruia, pe o bucată de marmură, stătea întinsă prințesa, cu o candelă enormă arzând la cap, iar alta la picioare.

Indiferent de luxul de care sunt înconjurați, indiferent de averea sau poziția lor socială, minunienii nu dorm niciodată pe un obiect mai moale decât o pânză subțire ce o întind pe pământ sau pe platforme de lemn, de piatră ori de marmură, după cum le dă mâna.

Lăsând ușa deschisă, Tarzan intră repede în apartament și porni drept spre domnița, care stătea întinsă cu ochii închiși, fie că era adormită, fie că invoca pe Morfeu.

Abia ajunse la jumătatea drumului, când un curent trânti ușa, cu un zgomot care ar fi trezit pe cineva și din morți.

Imediat domnița fu în picioare în fața lui. În primul moment, a rămas tăcută privind la el, apoi porni încet spre el. Mlădierile elegante ale corpului ei și atitudinea grațioasă îi dădea impresia că Steluța seamănă cu o leoaică.

– Zuantrol! a șoptit ea. Ai venit pentru mine?

– Da, am venit după tine, domnișoară, a răspuns Tarzan. Nu striga deloc și nu ți se va întâmpla nici un rău.

- Nu voi striga deloc, șopti Steluța.

Și, închizând ochii pe jumătate, îi alunecă la piept, atârându-se, cu brațele ei moi, de gâtul lui.

• Tarzan s-a dat înapoi și i-a desfăcut delicat mâinile.

- Nu mă înțelegi, domnișoară, i-a zis. Ești prizoniera mea și trebuie să vii cu mine.

- Da, a șoptit domnișoara, sunt prizoniera ta, însă tu ești acela care nu înțelegi. Eu te iubesc. Am dreptul să-mi aleg pe oricare rob ca să fie prințul meu consort. Te-am ales pe tine.

Tarzan clătina din cap, cu nerăbdare.

- Nu mă iubești, a zis el. Îmi pare rău că tu crezi aceasta, deoarece eu nu te iubesc. Însă n-am vreme de pierdut. Haide!

Cu aceste cuvinte, păși mai aproape, ca s-o apuce de mână.

- Ești nebun? a întrebat ea. Ori poate nu știi cine sunt eu?

- Ești Steluța, fiica Fălosului, a răspuns Tarzan. Știu foarte bine.

- Și îndrăznești să-mi refuzi dragostea!

Ea a răsuflat greu, pieptul ridicându-se și coborându-se sub emoția puternică ce o copleșea.

- Nu-i vorba de dragoste între noi, a răspuns Tarzan. Pentru mine nu este decât o problemă de libertate și de viață. Tot așa și pentru tovarășii mei.

- Iubești pe alta? a întrebat Steluța.

- Da, i-a răspuns Tarzan.

- Și cine e fata? a întrebat Steluța.

- Vrei să vii cu binele, ori vrei să mă faci să te iau de aici cu forța?

Fata rămase un moment tăcută cu fiecare mușchi încordat, iar din ochii ei negrii i-au scăpărat scânteii. După puțin, însă, expresia feței sale s-a schimbat, îndulcindu-se; a întins mâna lui Tarzan și a zis:

- Bine, Zuantrol, o să te ajut să scapi de aici. Și o fac

aceasta pentru că te iubesc. Vino după mine.

Zicând acestea, s-a întors și a pornit să străbată apartamentul.

– Dar tovarășii mei? Nu pot să plec fără ei.

– Unde sunt ei?

El nu i-a răspuns la întrebare, nefiind încă sigur de intențiile ei.

– Arată-mi drumul, a zis el, și mă întorc să le iau.

– Da, a răspuns ea, o să-ți arăt drumul și poate că mă vei iubi atunci mai mult decât o iubești pe cealaltă.

În trecătoarea de la spatele despărțiturii de lemn, Ingeraș și Crăișor așteptau rezultatul încercării lui Tarzan. Fiecare cuvânt al convorbirii lui cu domnișoara Steluța l-au auzit și ei.

– Te iubește, a zis Crăișor. Vezi, te iubește.

– Nu văd nimic, i-a răspuns Ingeraș. Faptul că nu iubește pe domnișoara Steluța nu înseamnă că mă iubește pe mine.

– Ba te iubește..., și îl iubești și tu..., am simțit aceasta de când a sosit în carieră. Dacă nu mi-ar fi prieten, l-aș străpunge cu sabia.

– Și de ce l-ai străpunge cu sabia, dacă mă iubește..., adică dacă m-ar iubi? a întrebat fata. Sunt eu atât de jos, încât preferi să-ți vezi prietenul mort, decât să mă ia pe mine?

– Eu... nu pot să spun ce voiam să zic.

Fata a început să râdă, apoi s-a stăpânit deodată.

– Uite, îl duce din camera ei, a zis ea. Ar fi mai bine să-l urmărim și noi.

Și, pe când Ingeraș puneă degetele pe clanța cu care se încuia ușa, Steluța conducea pe Tarzan, traversând camera, spre o altă ușă de partea cealaltă a camerei..., dar nu pe ușa pe care ieșise sclava cu puțin mai înainte.

– Urmează-mă, a șoptit domnișoara, și vei vedea ce înseamnă iubirea Steluței.

Tarzan, nefiind tocmai sigur de intențiile ei, i-a urmărit

cu multă băgare de seamă.

– Ți-e frică, a spus ea. N-ai încredere în mine. Foarte bine, apropie-te atunci și uită-te singur prin această cameră, înainte să intri acolo.

Crăișor și Ingeraș au intrat în apartament chiar în clipa când Tarzan s-a apropiat de ușa lângă care stătea și Steluța.

Au văzut atunci podeaua de sub picioarele lui Tarzan prăbușindu-se deodată, iar Zuantrol dispărând din ochii lor.

Pe când el era precipitat în adâncime, au auzit râsul sălbatic al Steluței: râs care a urmat pe Tarzan în întunericul în care a fost prăvălit.

Crăișor și Ingeraș au sărit repede să străbată camera, dar era prea târziu. Bucata de podea, care s-a lăsat în jos sub greutatea lui Tarzan, a revenit la locul ei.

Steluța stătea în picioare alături, tremurând de mânie și uitându-se în jos, spre locul pe unde a dispărut omul căruia i-a mărturisit că-l iubește. Tremura ca o floare la bătaia vântului..., tremura de furia nebună a propriei sale pasiuni.

– N-ai venit pentru mine? Atunci nu vei merge nici la alta! a strigat ea.

Și, întorcându-și fața, îlvăzu pe Crăișor și pe Ingeraș alergând spre ea.

Ceea ce a urmat să se desfășoare atât de repede, că ar fi imposibil să se descrie faptele.

Toată afacerea s-a terminat chiar mai repede ca Tarzan să ajungă la fund și să aibă timp să se ridice în picioare de unde căzuse.

Camera în care s-a aflat era luminată de mai multe lumânări, ce ardeau în niște firi de zăbreleite.

Dincolo, în fața lui, era o poartă grea, cu gratii de fier, prin care putea să vadă o altă cameră luminată, iar pe o bancă ședea un om, cu capul aplecat pe piept, într-o atitudine de deznădejde.

La zgomotul făcut de căderea precipitată a lui Tarzan, omul din camera vecină a ridicat privirea și, văzând pe Zuantrol, a sărit drept în picioare.

– Privește! În stînga ta! a strigat el.

Iar Tarzan, întorcându-se în direcția aceea, a văzut două fiare enorme, cu ochii verzi, gata să sară asupra sa.

Priumul său impuls a fost ca să se frece la ochi, întocmai cum face cineva care vrea să alunge o vedenie sau un vis supărăcios, pentru că ceea ce a văzut el erau două pisici africane..., pisici sălbatice, după conturul formelor lor, dar uriașe.

Tarzan uită, în primul moment, că avea decât o pătrime din statura lui normală, iar că pisicile, care i se părea lui mari cât un leu, nu erau decât pisici de mărimea normală speciei.

În timp ce fiarele veneau spre el, Tarzan și-a tras sabia, pregătindu-se să se bată pe viață și pe moarte cu aceste pisici enorme, așa cum a făcut de atâtea ori mai înainte, cu puternicii lui veri, leii din junglă.

– Dacă le poți evita, până te apropii de poarta aceasta, a strigat omul din camera vecină, îți dau drumul înăuntru. Zăvorul este de partea mea.

Dar, chiar când a vorbit omul, amândouă pisicile l-au atacat pe Tarzan.

Crăișor, trecu pe lângă Steluța, călcă drept în locul de pe podeaua pe unde a dispărut Tarzan.

Iar, când podeaua s-a scufundat cu el, auzi în urma lui un strigăt sălbatic, izbucnit de pe buzele frumoasei domnițe de Potrivita.

– Aha! Pe tine te iubește! a țipat ea. Dar n-are să aibă parte de tine, nici mort!

Atât a auzit Crăișor, deoarece, în clipa aceea, a dispărut și el în adâncime, iar clapa din podeaua s-a închis la loc.

Ingeraș a făcut cîteva pași înapoi în fața înfuriatei Steluța, care s-a repezit la ea cu pumnalul în mână.

– Mori, sclavo! a strigat ea, repezind pumnalul în pieptul Ingerașului.

Dar fata a prins-o de închieietură iar după un moment

se rostogoleau amândoi pe podea îmbrățișate, într-o luptă disperată.

Fiica regelui Fălosul a căutat din toate puterile, să înfigă pumnalul în pieptul sclavei, iar Ingeraș se lupta să evite lovitura și, în același timp, să apuce de gât pe adversara ei.

Odată cu atacul primei pisici, a urmat și atacul celei de-a doua, care nu voia să fie lipsită de nici o bucățică din partea ei de pradă, amândouă fiind strașnic de flămânde. Tarzan, însă, a întâmpinat atacul primei, sărând un pas la o parte și apoi sărind la loc, ca să înfingă sabia în fiară.

Crăișor, care și-a tras sabia în momentul când a intrat în camera Steluței, fu precipitat aproape în ghearele celei de a doua fiare.

Pisica sălbatică s-a speriat de apariția neașteptată a unei a doua ființe omenesti, a sărit înapoi, tocmai de partea cealaltă a camerei, mai înainte da a-și fi putut aduna iar curajul, să atace din nou.

În camera de deasupra, Ingeraș și Steluța s-au luptat cu sălbăticie, ca două tigroaice cu chip de om. Se rostogoleau încoace și încolo, prin cameră, încordându-se și dându-și lovituri una alteia. Steluța striga:

– Mori, roabo! N-ai să-l poți avea!

Ingeraș tăcea menajându-și forțele, astfel încât, încetul cu încetul, deveni stăpână pe situație.

Într-un moment, însă, au ajuns să se rostogolească tocmai pe locul pe unde Tarzan și Crăișor s-au prăbușit în abis.

Cum și-a dat seama de ce se întâmplă cu ea, Steluța scose un țipăt disperat de groază:

– Pisicile! pisicile!

Apoi, amândouă au dispărut prin podeaua camerei.

Crăișor nu a urmărit fiara care s-a retras de partea cealaltă a subteranei, ci a sărit repede în ajutorul lui Tarzan,

așa că amândoi au fost în stare să gonească și să se retragă încet, spre poarta de fier, unde bărbatul din camera vecină stătea gata ca să-i admită în refugiul său.

Cele două pisici au mai atacat odată și încă odată, dar s-au retras repede, sărind iute la atac și iute înapoi, deoarece au gustat din ascuțișul săbiilor cu care se apărau cei doi oameni.

Bărbații au ajuns aproape de poartă. Încă o clipă și vor putea sări înăuntru. Pisicile atacă din nou, dar și acum au fost respinși, până de partea cealaltă a închisorii.

Atunci bărbatul din camera vecină a deschis poarta.

— Repede! strigă omul.

Dar, în aceeași clipă, alte două corpuri omenești s-au prăbușit pe deschizătura din tavan..., două corpuri strâns înbrățișate, care s-au rostogolit pe pământ, drept în drumul pisicilor.

CAPITOLUL XX

Fuga din Potrivita

Când Tarzan și Crăișor au văzut pe Ingeraș și Steluța expuse atacurilor sălbatice ale fiarelor flămânde, s-au repezit amândoi în ajutorul celor două fete.

Pisicile însă, în clipa aceea, ca și în momentul când Crăișor a căzut, s-au speriat de apariția neașteptată a acestor două ființe omenești, iar în prima clipă au sărit în partea cealaltă a camerei.

Steluța scăpă pumnalul din mână în momentul când s-au prăbușit prin deschizătură. Ingeraș văzu pumnalul pe pământ, lângă ea. Dând drumul domnișoarei, apucă repede arma și sări în picioare.

Dar Tarzan și Crăișor au fost lângă ea în clipa aceea deoarece pisicile reveneau la atac.

Steluța s-a ridicat pe jumătate, zăpăcită. S-a uitat

împrejur, cu figura desfigurată de groază. În clipa aceea le-a observat și bărbatul din camera vecină.

– Steluțo! a strigat el. Domnișoara mea, vin!

Și, luând scaunul pe care ședea, singurul obiect ce i-ar fi putut servi de armă, a deschis porțile și a sărit în camera unde cei patru inși înfruntau pisicile furioase.

Animalele, cu răni din care curgea sânge, erau acum înnebunite de durere, de furie și de foame.

Țipând și mărâind, s-au aruncat asupra săbiilor celor doi bărbați, ce aveau grijă să împingă fetele la spatele lor și să se dea înapoi încet, spre poartă. În momentul acela, bărbatul cu scaunul din camera vecină sosi în ajutorul lui Tarzan și al lui Crăișor și toți trei s-au străduit să respingă atacul pisicilor.

Scaunul deveni, în mâna acelui om, o armă de apărare aproape tot atât de bună ca și săbiile, astfel toți cinci s-au retras încet spre poartă.

Pe neașteptate, fără cel mai mic indiciu prevenitor, pisicile au atacat fiecare din câte o parte, în spatele bărbaților, ca și cum ar fi simțit că femeile sunt o pradă mai ușoară. Una a ajuns atât de aproape de Steluța, încât ar fi prins-o, dacă bărbatul cu scaunul nu sărea cu o furie de nedescris asupra fiarei, lovind puternic cu scaunul și silind-o să fugă de lângă Steluța.

Dar furia lui părea atât de mare, încât a început să urmărească fiara, alergând după ea cu scaunul ridicat, răcnind și izbind în pisică cu atâta eficacitate, că ambele animale căutară să scape de atacul lui. Astfel au reușit cu toți să se refugieze în camera pe care el a ocupat-o mai înainte.

Nu le mai dădu timp să atace din nou, trânti ușa și a încuiat repede. După aceea, s-a întors și a privit la ceilalți patru din cameră.

– Valorosul! a strigat ea.

– Robul tău! i-a răspuns nobilul, lăsându-se într-un genunchi și s-a aplecat pe spate, cu mâinile întinse deasupra

capului.

– Mi-ai salvat viața, Valorosule, a zis Steluța. Mai mult încă: ai făcut aceasta în urma tuturor răutăților pe care le-am debitat pe seama ta! Cum aș putea oare să te răsplătesc?

– Te iubesc, prințesa mea, după cum știi și tu de multă vreme, a răspuns Valorosul. Acum este prea târziu, deoarece mâine voi muri din porunca regelui meu. Fălosul a vorbit. Eu însă nu pot să spun decât atâta, chiar în fața fiicei sale: că numai propria lui ignoranță îl împiedică a schimba hotărârea la care a ajuns.

– Știu, a răspuns Steluța. Este tatăl meu, dar nu-l iubesc deloc. A ucis-o pe mama într-un moment de gelozie nedreaptă. Este un dobitoc..., dobitocul dobitocilor.

Și, sfârșind de vorbit, s-a întors spre ceilalți.

– Valorosule, a zis ea, acești robi voiau să scape. Acum am putea fugi și noi de aici, odată cu ei, și să găsim azil în țara lor.

– S-ar putea, dacă are cineva destulă trecere în propriul său oraș, a răspuns Valorosul.

– Acesta, a zis Tarzan, văzând prilejul cel mai minunat de a-și redobândi libertatea, este fiul lui Inimă-Tare, regele Măruntichii, fiul său cel mai mare și, prin urmare, prinț moștenitor. Steluța s-a uitat la Tarzan câteva clipe.

– Am fost o ticăloasă, Zuanrol, a zis ea. Am crezut că pe tine te vreau, și, fiind fiică de rege, eram învățată să nu mi se refuze nimic din ce voiam să am.

După aceea, s-a întors spre Ingeraș, zicându-i:

– Ia-ți bărbatul, fetiço, și să fii fericită cu el.

Și cu aceasta, a împins ușor pe Ingeraș spre Tarzan; dar fata s-a tras înapoi.

– Ai greșit Steluțo, a zis ea. Eu nu iubesc pe Zuanrol și nici el nu mă iubește pe mine.

Crăișor s-a uitat la Tarzan, ca și cum ar fi așteptat ca aceasta să dezmință imediat cele spuse de Ingeraș, însă Tarzan nu a făcut decât să aprobe din cap cuvintele fetei.

– Adică nu iubești pe Ingeraș? a întrebat Crăișor.

– Din contră, o iubesc foarte mult, a răspuns Tarzan, dar nu așa cum ai crezut tu, sau cum ți-a fost teamă că aş iubi-o. O iubesc pentru că este o fată bună, miloasă, şi prietenă sinceră şi o mai iubesc pentru că era necăjită şi avea nevoie de iubire şi de protecţia pe care numai noi doi puteam să i-o dăm. N-o iubesc aşa cum un bărbat şi-ar iubi aleasa deoarece am şi eu o soţie în ţara mea, dincolo de pădurea copacilor ghimpaţi.

Crăişor nu a mai zis nimic, şi a rămas pe gânduri.

Se gândea la ceea ce va face, când se va întoarce în oraşul lui şi unde, după datină, îi era impus să se însoare cu o prinţesă din alt oraş.

El nu voia însă nici o prinţesă. Numai pe Ingeraş o voia, pe mica sclavă din Potrivita, al cărei nume abia îl cunoştea şi despre ai cărei părinţi nu a auzit niciodată.

Voia pe Ingeraş, dar ştia bine că Mărunţica nu va putea s-o aibă decât ca sclavă. Dar, cum iubirea lui pentru ea era adevărată, nu voia s-o insulte nici măcar gândindu-se la o asemenea eventualitate.

Dacă nu putea s-o aibă ca prinţesă, nu mai voia s-o aibă deloc... şi de aceea era trist Crăişor, fiul lui Inimă-Tare.

N-a avut însă multă vreme de reflectat la necazul său, deoarece prietenii lui plănuiau acum asupra mijloacelor de scăpare.

– Gardienii, a început Valorosul, când vin să hrănească pisicile, vin din partea asta.

Zicând acestea, le-a arătat o uşă mică, în zidul opus a camerei în care a fost închis.

– Şi fără îndoială că uşa nu este închisă, a zis Steluţa, deoarece nici un prizonier nu poate ajunge până la această uşă fără să nu treacă prin camera în care erau cele două pisici.

– Să vedem, a zis Tarzan.

Şi s-a îndreptat repede spre uşă.

Nu-i trebuia decât un moment s-o deschidă. De la uşă înainte se forma un coridor, în care au intrat toţi cinci, unul

după altul, luminându-și drumul cu lumânările luate din camera carnivorelor.

Coridorul era puțin înclinat în sus, iar după un spațiu dădea într-un alt coridor mai mare, în care, la o mică distanță, stătea un războinic, probabil de gardă, în fața unei uși.

Steluța s-a uitat pe după primul colț și văzu santinela de acolo.

– Bravo! a exclamat ea. Am nimerit în propriul meu coridor, iar războinicul de acolo face de gardă în fața ușii mele. Îl cunosc bine. A scăpat de plata taxelor timp de treizeci de săptămâni numai prin intermediul meu. Ar fi în stare să-și dea viața pentru mine, așa că n-avem de ce ne teme. Și isprăvind, a pășit cu îndrăzneală în coridor, apropiindu-se de santinelă, urmată de ceilalți patru.

Tarzan a auzit vorbele urmăritorului și s-a întrebat ce vor face acum potrivirii. Și-a dat seama că oferta regelui era o mare momeală pentru ei.

Dacă n-ar fi fost și Ingeraș cu ei, i-ar fi sfătuit pe camarazii săi să se oprească și să rămână cu prietenii lor, dar nu a vrut ca fata să fie sacrificată.

De aceea, și-a tras sabia și a rămas puțin mai în urmă, cu toate că Valorosul nu i-a înțeles scopul mișcării.

– Predați-vă și veți fi iertați cu toții! a strigat urmăritorul.

– Niciodată, a răspuns Valorosul.

– Niciodată, a răspuns ca un ecou Steluța.

– Atunci veți suferi consecințele, strigă trimisul regelui.

Și a făcut semn cu sabia celor din urma lui. După aceea, a început o goană cumplită înspre pădure, atât din partea urmăritorilor, cât și din a urmăritorilor.

În același timp, de pe marginea pădurii mai multe rânduri de ochi sălbatici priveau această întrecere nebună, iar limbile lor roșii lingeau buzele cu anticipație.

Tarzan s-a bucurat mult când a auzit răspunsul dat urmăritorilor atât de Steluța, cât și de Valorosul, găsind în

ei amici simpatici. Întreaga atitudine a Steluței s-a schimbat cu desăvârșire din clipa când a pornit cu ei să scape din Potrivita.

Acum nu mai era fiica răsfățată a unui despot, ci o femeie care și-a căutat fericirea prin noua dragoste descoperită în sufletul ei, sau mai bine zis, în vechea dragoste, de care abia și-a dat seama. A spus adeseori Valorosului că a știut întotdeauna că-l iubește.

Acest sentiment nou îi insufla acum mai multă considerație și dragoste pentru alții.

A încercat să se împace cu Ingeraș pentru cruzimea cu care a atacat-o când a văzut-o prima dată. Iar capriciul ei nebun pentru Tarzan îl vedea acum în adevărata lui lumină...; l-a vrut cu tot prețul, numai pentru că el a refuzat-o, și, dacă l-ar fi făcut prinț consort, era numai în ciuda tatălui său, pe care-l ura.

Crăișor și Ingeraș călăreau mereu împreună, dar mărunțelul nu a șoptit niciodată în urechea fetei vreo vorbă de dragoste. În mintea lui s-a cristalizat un plan, dar care nu luase încă forma finală.

Ingeraș, fericită de a fi lângă el, călărea fără grijă, în primele zile de libertate pe care le cunoștea. Acum totul era uitat, în afară de primejdia de a fi prinși, cu alternativele inerente prinderii lor: ori moarte, ori robie grea.

Cei șase fugari au biciuit caii, silindu-i la fugă. Pădurea era acum foarte aproape.

Numai dacă ar fi putut să ajungă la timp! Odată acolo, un războinic putea să fie tot atât de bun cât trei inși, iar primejdia se micșora, din cauză că le era cu neputință celor doisprezece inși să-i atace deodată.

Fugarii știau bine că, dacă interveneau cu dibăcie, ar fi putut să-i despartă pe inamicii lor.

Da, vor ajunge la timp în pădure!

De pe buzele Devotatului a ieșit un strigăt puternic când calul lui a sărit în umbra primilor copaci, dar în aceeași clipă bucuria lor a dispărut cu desăvârșire, văzând o mână

uriasă, care s-a întins în jos și l-a smuls pe Devotat din sa. Au încercat să-l oprească și să întoarcă caii înapoi, însă era prea târziu.

Acum au intrat bine în pădure, iar de jur-împrejurul lor era o hoardă întreagă din acei Mut-Urechiați scârboși. Unul câte unul, fugarii au fost smulși din șaua cailor, pe când urmăritorii, care probabil au văzut ceea ce s-a întâmplat la marginea pădurii, și-au oprit caii și s-au întors, galopând înapoi de unde au venit.

Ingeraș, zbatându-se în mâna enormă a unei Mute, s-a întors spre Crăișor.

– Adio! a stigmat ea. Acum văd bine că e sfârșitul, dar pot să mor lângă tine și sunt mai fericită acum că mor, decât să trăiesc în robie la potriveți.

– Adio, Ingeraș! a răspuns el. Dacă aș fi trăit, nu aș fi îndrăznit să ți-o spun, dar fiindcă voi muri, pot să declar dragostea pe care ți-o port. Mai spune-mi o dată că mă iubești.

– Din toată inima, Crăișor!

Amândoi aveau impresia că au uitat de existența altora. În momentul morții erau singuri cu dragostea lor.

Tarzan era și el în mâna unui bărbat. În același timp, a întrebat cu mirare, deși știa că-l așteaptă o moarte sigură, cum s-a întâmplat ca o ceată atât de mare de Mut-Urechiați să fie formată atât din bărbați, cât și din femei.

După câteva clipe, observă armele bărbaților. Nu erau buzduganele acelea primitive a văzute de el mai înainte, nici praștiile de pietre. Acum aveau sulite, arcuri cu săgeți.

În clipa aceea, făptura enormă care-l ținea strâns în mână, l-a ridicat până la fața lui, privindu-l de aproape, iar Tarzan a văzut pe fața bestială o expresie ușoară de recunoaștere și de uimire. Privindu-l bine, l-a recunoscut și Tarzan.

Era fiul Primei Femei!

Și atunci, nu a așteptat să vadă în ce toane s-a aflat vechea sa cunoștință. Era posibil ca sentimentele lor să se fi

schimbat până acum.

Totuși, mai era cu puțință ca nimic să nu se fi schimbat între ei. Și-a amintit și de devotamentul câinesc al acestei făpturi, când l-a văzut pentru ultima oară. S-a gândit, să-l pună la încercare imediat.

— Lasă-mă jos! i-a făcut el semn, poruncitor. Spune și oamenilor tăi să-i lase pe toți prietenii mei. Să nu le faci nici un rău, ai înțeles?

Creatura enormă l-a pus imediat, binișor la pământ, după care a făcut semn camarazilor săi să facă același lucru cu prinșii lor. Mușii l-au ascultat; doar o femeie lăsa impresia că ar ezita să se supună ordinului primit.

Atunci fiul Primei Femei a sărit asupra ei, cu sulița ridicată, iar femeia s-a înfricoșat și l-a lăsat pe Ingeraș jos pe iarbă. Foarte mândru, fiul Primei Femei i-a explicat lui Tarzan, cum a putut mai bine, schimbarea ce s-a produs în țara Mutelor.

Fiecare bărbat avea acum femeia lui care-i gătea..., cel puțin câte una, iar cei mai puternici aveau chiar câte două. Și, ca să-i arate lui Tarzan cât de departe a ajuns civilizația în ținuturile Mut-Urechiaților, fiul Primei Femei a prins pe una din ele de păr, a împins-o până la el și a început să lovească cu pumnii în cap și în spate.

Femeia căzu în genunchi, a îmbrățișat picioarele, uitându-se drăgăstos la el, având pe fața ei întipărită lămurit o expresie de iubire și admirație.

În noaptea aceea au dormit toți șase în aer liber, înconjurați și păziți de uriașii "Zertalacoli", iar a doua zi de dimineață au pornit prin câmpie spre Mărunțica, unde Tarzan s-a hotărât să rămână până când își va reveni la statura lui normală, după care avea intenția să facă o încercare pentru a-și croi drum prin pădurea de copaci ghimpați până în propriile sale domenii.

Mușii i-au însoțit o distanță prin câmpie, iar bărbații, ca și femeile, au încercat să le arate lui Tarzan, în felul lor primitiv și sălbatic, recunoștința datorată pentru schimbarea

adusă în starea lor socială, în urma căreia erau fericiți cu toții.

După două zile de mers, fugarii s-au apropiat de cupolele Mărunțicii. Au fost văzuți de o santinelă încă de departe, așa că o trupă de războinici au pornit din oraș, pe caii lor, pentru a-i întâmpina, deoarece în Minunia domnea ideea că e bine ca întotdeauna să descoperi natura musafirilor mai repede ca ei să se fi apropiat prea mult de oraș.

Când au descoperit că noii sosiți nu sunt alții decât Crăișor și Tarzan, războinicii au scos strigăte de bucurie, iar câțiva din ei au galopat înapoi în oraș, pentru a răspândi vestea cea bună.

Fugarii au fost conduși imediat în sala tronului lui Inimă-Tare, unde marele domnitor și-a îmbrățișat fiul și a plâns de bucurie, atât de mare era fericirea de a-și vedea fiul întors acasă.

Nici pe Tarzan nu l-a uitat, deși atât lui, cât și oricărui altul dintre mărunței le trebuia oarecare timp până să se obișnuiască cu faptul că acest om, de aceeași statură cu ei, nu era altul decât uriașul care trăise printre ei cu câteva săptămâni mai înainte.

Inimă-Tare l-a chemat pe Tarzan la picioarele tronului și acolo, în fața nobililor și războinicilor din Mărunțica, i-a ridicat rangul de Zertol, sau prinț, dându-i cai, bogății și acordându-i un apartament potrivit rangului său, rămânând astfel printre ei.

A mai declarat că domnița Steluța, împreună cu Valoroșul și Devotatul, sunt persoane libere și au învoirea să se stabilească în Mărunțica. După aceea, Crăișor l-a condus pe Ingeraș la picioarele tronului.

— Acum cer și pentru mine o favoare, Inimă-Tare, a început el. În calitatea de Zertolosto, prinț moștenitor, sunt legat de datină să mă însor cu o domniță prizonieră luată din alt oraș: dar întâmplarea a făcut ca să-mi găsesc aleasa inimii mele în această tânără sclavă. Dă-mi voie să renunț la drepturile mele asupra tronului pentru a mă putea însura cu

ea. Ingeraş a ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească, dar Crăişor nu l-a lăsat să vorbească. Inimă-Tare s-a ridicat de pe tron, a coborât scările până unde s-a aflat Ingeraş şi l-a condus până la tron.

– Eşti legat numai de obicei, Crăişor, a zis el, de a te căsători cu o prinţesă, dar obiceiul nu este lege. Un mărunţel se poate însura cu cine-i place.

– Şi, chiar dacă am fi legaţi la aceasta prin legile cele mai severe, a luat cuvântul Ingeraş, Crăişor tot se poate cununa cu mine, pentru că eu sunt fata lui Mărinimosul, regele Răsăritei. Mama mea a fost prinsă de potrivii numai cu câteva săptămâni înainte de naşterea mea, care a avut loc în carierele subterane în care l-am văzut şi l-am cunoscut pe Crăişor.

Ea m-a pus să jur mai curând să măucid decât să mă ia de nevastă altcineva de un rang mai mic decât un prinţ, dar mi-aş fi călcat jurământul, dacă Crăişor ar fi fost rob. Nici n-am visat măcar că ar fi fiu de rege, până în momentul fugii noastre din Potrivita, dar eu, cu mult mai înainte de aceasta, i-am dat inima mea şi el ştie bine aceasta...

Au trecut câteva săptămâni de la evenimentele petrecute, dar cu Tarzan tot nu s-a petrecut nici o schimbare. El se simţea fericit cu viaţa pe care o ducea printre minunienii, dar îi era dor de familia lui, mai ales de soţia lui, care desigur îl plângea acum.

A luat, deci, hotărârea să pomească la drum, aşa cum era, să treacă prin pădure ghimpată şi să-şi facă drum spre casă, lăsând pe seama norocului scăparea de nenumăratele primejdii ce mişunau în calea sa. Poate că va reveni la statura normală undeva în timpul călătoriei sale!

Prietenii săi au căutat să-l convingă de contrariu, dar el era atât de hotărât, încât nu a mai pierdut vremea şi a pornit spre sud-est, în direcţia în care socotea el că se află locul prin care a intrat în Minunia.

Un Komac, sau un regiment întreg de cavalerie, l-au însoţit până la marginea junglei, iar aici, după vreo câteva

zile de odihnă, fu găsit de fiul Primei Femei.

Atunci minunienii și-au luat rămas bun de la el: și pe când el îl privea despărțindu-se călare pe elegantele creaturi care le serveau de cai, a simțit că i se ridică un nod în gât: fapt pe care Tarzan al maimuțelor a simțit foarte rar, în acele puține prilejuri când a fost cuprins de dor și nostalgie.

Fiul Primei Femei cu ceata lui sălbatică îl escortă până la marginea pădurii ghimpate. Mai încolo însă nu puteau să meargă. La câteva clipe după ce și-au luat rămas bun prin semne, mușii au văzut dispărând printre ghimpi, cu o ultimă salutare din mână.

Două zile întregi, Tarzan, numai de statura unui minunian, și-a continuat drumul prin pădure de copaci ghimpați.

S-a întâlnit cu animale mici, dar care nu erau destul de mari spre a fi primejdioase: astfel, nu i-a ieșit în cale nimic cu care s-ar fi putut măsura. Noaptea dormea ascuns prin câte o vizuină săpată de animale mai măricele: iar hrana a găsit prin cuiburile păsărilor.

În a doua noapte a călătoriei sale, s-a trezit că-l înăbușe ceva și-i vin amețeli. A avut în acelaș timp, o presimțire că-l așteaptă o mare primejdie. În groapa în care s-a ascuns el, era întuneric ca într-un mormânt.

Deodată i-a trecut prin minte că ar putea să treacă prin momentele revenirii la statura normală. De s-a întâmpla cumva aceasta pe când era înfundat în vizuina aceasta strămtă, ar fi fost desigur zdrobit sau sufocat mai înainte de a-și fi putut veni în fire.

Simțea că amețeala îi crește, așa cum simte cineva când este pe cale să leșine. S-a ridicat în genunchi și a început să urce pe brânci, spre suprafață. Va fi el în stare să ajungă acolo la timp?

Mergea mereu înainte, cu ochii închiși, aproape în nesimțire, când simți deodată în nări aerul rece al nopții. A sărit drept în picioare.

Era afară! Era scăpat!

În spatele lui a auzit o mârâitură înfundată. A luat sabia

în mână, s-a repezit înainte, printre copacii ghimpați.

Cât a mers, și în ce direcție, n-a avut cum să știe: atâta numai că pe când fugea, și-a rupt din instinct de pe el îmbrăcămintea pe care o avea din Minunia. Era încă întuneric, când s-a împiedicat și a căzut în nesimțire la pământ.

CAPITOLUL XXI

Dracul din baltă

Kamis, vraciul satului, a căutat fără încetare pe fiica sa, Uha. Prin trib a început să circule zvonul că un drac din baltă a furat-o de acasă din satul lui Obebe, canibalul.

Tatăl fetei bănuia că trebuia să fie vreun leu flămând sau vreun leopard, care i-a luat copilul: totuși făcea cu încăpățănare drumuri prin satele vecine și chiar prin unele mai în depărtate.

Până acum nu găsise nici cel mai mic indiciu asupra fetei sau a aceluia care i-a răpit.

Se întorcea acum dintr-o altă cercetare zadarnică făcută departe de tot, spre răsărit de satul lui Obebe, mergând pe lângă pădurea de copaci ghimpați, la câteva kilometri mai la nord de râul Ugogo.

Era dimineața de tot... Abia a părăsit lagărul singuratic de peste noapte și a pornit să facă ultima etapă în drumul spre casă, când ochii lui ageri au descoperit ceva neobișnuit zăcând la marginea unei mici poieni, cam la o sută de metri mai încolo.

Nu știa ce era, dar instinctul i-a poruncit să cerceteze. Apropiindu-se cu precauția, nu i-a trebuit mult să identifice că ceea ce vedea cu genunchiul unui om ieșind deasupra ierbii mărunte din acea poieniță.

S-a apropiat și mai mult, apoi deodată ochii lui s-au îngustat, iar respirația i s-a scurtat într-un sunet ușor și ciudat, ca și cum s-ar fi supt repede printre buzele lui, în

reacțiunea mecanică a surprizei.

Pentru că ceea ce a văzut era trupul nu putea fi nimic altceva decât un drac din baltă: un om perfect proporționat, gol și cu pielea arsă de soare; care, bineînțeles, este una din multele deghizări ale diavolului din apă.

Era întins pe spate, cu un genunchi îndoit în sus: genunchiul care s-a văzut deasupra ierbii. Vraciul a înaintat cu sulita gata, până a ajuns să stea aplecat deasupra formei nemișcate de jos.

Era oare mort dracul din baltă sau numai adormit? Aplicând vârful sulitei pe pieptul brun al omului, Kamis apăsă puțin.

Dracul nu s-a deșteptat!

Aceasta înseamnă că nu doarme, dar nici mort nu părea. Kamis s-a lăsat în genunchi și lipi o ureche deasupra inimii acelei ființe.

Nu, nu era mort, diavolul!

Vraciul începu să mediteze repede și adânc. În inima lui, nu credea în existența dracilor din baltă: totuși se putea preabine să fie, lucrul nefiind încă definitiv constatat într-un fel sau altul.

Probabil că acesta se prefăcea că zace în nesimțire sau era absent temporar din carnea pe care și-o însușise ca deghizare, spre a putea merge printre oameni, fără să dea ceva de bănuit.

Se mai putea ca tot el să fie și acela care răpise fiica vraciului. Gândul acesta l-a infuriat pe negru, dându-i totodată curaj. Trebuia să-l facă să vorbească, să-i spună adevărul, cu toate că nu era decât un ticălos.

Desfăcând o bucată de funie cu care era încins peste mijloc, a întors corpul găsit, cu fața în jos, și i-a legat mâinile la spate. Apoi s-a așezat jos, alături să aștepte. A trecut însă mai mult de o oră până ce leșinatul să dea semne de viață, apoi dracul din baltă a deschis ochii și s-a uitat drept la Kamis.

– Unde-i Uha, fiică-mea? a întrebat vraciul.

Dracul din baltă a încercat să-și libereze mâinile, dar erau prea strâns legate. Nu i-a răspuns nimic la întrebarea lui Kamis, ca și cum n-ar fi auzit-o. A încetat să se mai zbată și s-a întins din nou pe spate, ca de odihnă.

După un timp, și-a deschis ochii din nou și a rămas cu ochii țintă la Kamis, dar nu a scos nici un cuvânt.

– Scoală-te! a poruncit vraciul. Și l-a împuns cu sulita.

Dracul din baltă s-a întors pe o parte, a îndoit genunchiul drept, s-a ridicat într-un cot și, în cele din urmă, a încercat să stea în picioare. Kamis îl îmboldi cu coada lancei, în direcția cărării. Către seară, au ajuns la satul lui Obebe, canibalul.

Când războinicii, femeile și copiii au văzut ce aducea Kamis în sat, s-au aprins și, dacă nu ar fi fost la mijloc vraciul, de care le era teamă, ar fi tăiat sau ucis cu pietre pe prizonier, înainte ca acesta să fi trecut bine de porțile satului. Kamis nu a vrut ca dracul din baltă să fie ucis..., nu încă.

A vrut mai întâi să-l silească să-i spună adevărul asupra dispariției Uhai. Până acum nu a fost în stare să scoată nici un cuvânt din gura prizonierului.

Oricâte întrebări i-a pus, și cu toate împunsăturile de sulită n-a avut încă nici un rezultat. Și-a dus prizonierul într-o colibă, l-a legat și mai strâns și a pus doi războinici de pază.

A venit și Obebe să-l vadă. Dar și la întrebările șefului, dracul din baltă nu a făcut altceva decât să-l privească drept în ochi.

– Lasă că-l fac eu să vorbească, a zis Obebe. După-masă, îl vom scoate de aici și vei vedea numai cum îl facem noi să vorbească. Am eu destule mijloace.

– Nu vreau să-l omori, a zis vraciul. El știe ce s-a întâmplat cu Uha și, până nu-mi spune, nimeni nu-l omoară!

– Lasă că vorbește el, a zis Obebe, înainte de moarte.

– Este un drac din baltă și nu moare niciodată, obiectă Kamis, revenind la vechea controversă din trib.

După ce canibalii și-au terminat cina, roșiră, la un foc

de lângă coliba vraciului, câteva fiare. Kamis ședea pe vine, la intrarea în colibă, preparând repede mai multe farmece: bucăți de lemn învelite în frunze, bucăți de piatră, câteva pietricele și o coadă de zebură. Aproape toți sătenii s-au adunat în jurul vraciului, până ce prizonierul nu-l mai putea vedea. După puțin însă, a fost scos afară și împins cu brutalitate către coliba vraciului.

Prizonierul a mai văzut acolo pe Obebe, după ce paznicii au deschis drum prin mulțime și l-au dus lângă un foc, în mijlocul cercului de negrii.

Nu era decât un foculeț, atât cât să se poată înroși la el câteva vergele de fier.

– Unde-i Uha, fiica-mea? a întrebat Kamis. Dracul din baltă nu vorbește nici acum, după cum nu vorbise deloc de când a fost prins de Kamis.

– Arde-i un ochi, a zis Obebe. Asta îl va face să vorbească.

– Taie-i limba! a țipat o femeie.

– Atunci nu poate să mai vorbească deloc, proasto! a strigat Kamis.

Vraciul s-a sculat și a pus din nou întrebarea de mai înainte, dar nici acum nu a primit răspuns. Atunci a izbit dracul din baltă o lovitură puternică în obraz.

Kamis și-a pierdut răbdarea, așa că nu se mai temea acum nici de sinistra tăcere a "diavolului" din fața lui.

– Ai să-mi spui tu, acum! a strigat el. Și aplecându-se a luat una din fiarele înroșite în foc.

– Ochiul drept mai întâi! a țipat Obebe.

Deodată mușchii din spatele și de la umerii prizonierului au intrat în acțiune, încordându-se puternic sub pielea bronzată de arșița soarelui.

Numai o clipă, a părut tuturor că lucrează sub o forță fizică excesivă..., apoi s-a auzit o pleznitură la spatele lui, când legăturile de la mâini s-au rupt și un rând de degete ca oțelul a luat mâna dreaptă a vraciului de la încheietură.

Priviri fulgerătoare îi dogoriră ochii. Kamis scăpă fierul

roșu, degetele fiind paralizate de strânsoare de la încheietură, și a strigat văzând moartea cu ochii în figura posomorâtă a dracului din baltă. Obebe a sărit speriat în picioare.

Războinicii au mers înainte, dar nu atât de aproape ca să poată ajunge dracul din baltă. Ei nu prea se încredeau în puterile lor ca să înfrunte soarta, cum a făcut Obebe și Kamis. Iată acum rezultatul!

Mânia dracului se va revărsa asupra tuturor. Unii s-au dat înapoi: un semnal pentru ceilalți ca să facă la fel ca primii. În mintea tuturor, era acelaș gând:

— Dacă eu nu mă amestec, dracul din baltă nu va fi mânios pe mine.

Și, întorcând spatele, au fugit spre colibele lor, împiedicându-se din goană de femeile și de copiii, care încercau să-i întreacă la fugă.

Obebe a făcut și el stânga-mprejur și fugi: iar dracul din baltă a prins pe Kamis, l-a ridicat, cu amândouă mâini deasupra capului și a alergat cu el după șef. El s-a refugiat în propria colibă. Însă nu a ajuns bine în centrul ei, când s-a auzit o troznitură puternică deasupra acoperișului ușor de stuf, care s-a rupt sub o greutate mare.

Un corp omenesc a pătruns prin deschizătură, prăvălindu-se peste șef, care a rămas încremenit de groază până în măduva oaselor.

Desigur că dracul din baltă a sărit prin acoperișul colibei cu scopul special să-l distrugă pe el. Instinctul de conservare se ridică un moment mai presus de spaima de necunoscut, șeful fiind convins, acum, că vraciul a avut dreptate, iar făptura adusă ca prizonier în sat era, într-adevăr, dracul din baltă.

A tras deci, cuțitul din teacă, și l-a înfipt de câteva ori în ființa a sărit asupra lui; iar când a fost convins că viața acestuia s-a stins, s-a ridicat mândru de jos și, târând cadavrul după el, a ieșit din colibă, la lumina lunii și a focurilor din sat.

— Veniți incoace, băieți! a strigat el negrilor. N-aveți de

ce vă teme pentru că eu, Obebe, șeful vostru, am ucis cu propria mea mână pe dracul din baltă.

Apoi s-a uitat în jos, la forma neînsuflețită pe care o trăgea după el, și a rămas cu ochii holbați și cu gura căscată. Apoi, s-a lăsat jos, dezolat, în praful de pe șosea; cadavrul de la picioarele sale era acela al lui Kamis, vraciul satului.

Poporul s-au adunat în jurul lui, dar, cum a văzut ce s-a întâmplat, nimeni nu a scos nici un cuvânt, au rămas cu toții ca împietriți de spaimă. Obebe își examinează coliba, precum și terenul din jurul ei. A luat cu el mai mulți războinici și au căutat prin sat. Zadarnic. Străinul dispăruse. Au mers la porțile satului. Erau închise, dar în praful din fața lor erau imprimate urme de picioare..., picioarele goale ale unui om alb.

După aceea, Obebe s-a întors la coliba lui, unde poporul său l-a așteptat îngrijorat.

– Kamis a greșit, a zis el. Ființa aceea n-a fost dracul din baltă.

Trabuie să fie omul acela despre care am auzit cu toții că-i zice Tarzan al maimuțelor. Da el trebuie să fie, pentru că numai el ar fi putut arunca pe Kamis atât de sus, ca să cadă prin acoperișul unei coibe, și numai el ar fost în stare să treacă, neajutat de nimeni, peste porțile satului nostru.

CAPITOLUL XXII

Cea mai fină dintre vibrații

Un Wazir, întorcându-se din satul lui Obebe, canibalul, a întâlnit pe cărare un piton flămând. A făcut un ocol mare și cât mai discret prin junglă, și descoperi un schelet omenesc.

Acest lucru în sine nu a avut nici o însemnătate. Multe oase zac de a lungul cărărilor sălbatice din Africa. Dar acest schelet l-a făcut să se oprească: era al unui copil.

Nici aceasta însă nu era de ajuns ca să întârzie un războinic care se grăbia să treacă mai iute printr-un ținut neospitalier, înapoi la neamurile sale.

Totuși, Usula, lăncierul, a auzit povești ciudate în satul lui Obebe canibalul, unde o părere vagă l-a trimis în căutarea mult iubitului său stăpân, marele Buana.

Obebe tăgăduise imediat că a văzut sau a auzit ceva despre uriașul alb, Tarzan al maimuțelor. A vorbit, însă, destul și cu insistență despre un oarecare drac din baltă.

Totuși, Wazirul a aflat de la alți membri ai tribului că teribila creatură pe care șeful lor a vrut să tortureze a lăsat în praful de la poartă urme de picior ale unui om alb, adică fără degete rășchirate, ca ale indigenilor.

Prin urmare, Usula, era în căutarea unui indiciu care s-ar potrivi cu cele povestite de canibal sau care ar dezminți povestirile lui Obebe.

Cum a văzut scheletul micuț de lângă cărare, și-a amintit despre cele ce a auzit în privința pierderii micii Uha; deci, scormonind printre rămășițe cu vârful sulitei, a dat peste un colan de aramă, pe care una din femeile canibalului îl descrisese ca aparținând fiicei nenorocitului de vraci.

Usula a știut atunci că Obebe a mințit. Dracul din baltă nu a lăsat în urmă nici un semn despre victimele sale omenești.

Deci, războinicul și-a reînnoit forțele și porni în căutarea albului care și-a imprimat tălpile în praful de lângă poarta satului de canibali.

Identificarea aceasta, împreună cu povestea despre imensa lui putere, înclinau neapărat spre persoana lui Tarzan al maimuțelor.

Usula a căutat pe stăpânul lui pierdut cu toată îndemânarea lui de vânător dintur-un trib de negri obișnuiți cu pânda și urmărirea încă din copilărie. A urcat în copaci să facă recunoaștere până departe în câmpiile înverzite unde pășteau cirezi de antilope.

Dacă la depărtări de kilometri chiar, vedea o mișcare

grăbită printre animalele care pășteau, se ducea acolo. Dar întotdeauna alarma fusese din cauza vreunei fiare de pradă, a vreunui leopard, bunăoară, sau poate se datora mirosului vreunui leu, adus de vânt până la ierbivoare.

Războinicul s-a uitat lung și cercetător în sus, în văzduh, pe unde vultrii zburau în cercuri mari, ca niște gardieni de rău augur.

Făcea aceasta întotdeauna cu spaima în suflet, ca nu cumva să vadă vreuna din aceste păsări coborându-se în spirală până la pământ, unde poate zăcea Tarzan neputincios sau dincolo de puțină vreme un ajutor omenesc.

Trei zile după găsirea scheletului copilei vrăciului, pe când mergea încet pe o cărare, alături și în lungul pădurii de copaci ghimpați, s-a oprit deodată, ținând sulita strâns în mână, încordat și gata.

Într-un mic spațiu liber, a văzut un om..., un om aproape gol, întins la pământ.

Era viu, Usula îl vedea cum se mișcă..., dar ce făcea el oare? Negrul s-a apropiat încet, fără să facă mici un zgomot. A făcut și un mic ocol, ca să poată observa pe om din altă direcție..., și atunci, a avut o priveliște îngrozitoare.

Acela era alb și stătea întins lângă leșul unui bivol sălbatic, mort de vreme îndelungată, devorând cu lăcomie rămășițele uscate de piele care mai atârnavă de oasele albite ale animalului.

În momentul acela, omul ridică puțin capul, iar Usula, văzându-i mai bine figura, a strigat de groază. Omul se uită drept la negru și râdea prosteste.

Era marele Buana! Usula a alergat la el și l-a ridicat în genunchi; totuși, omul nu făcea nimic decât să zâmbescă ca un copil, nemaiaivând nici puțină de a vorbi.

Iar lângă el, prins de unul din coarneau bivolului sălbatic, era medalionul de aur încrustat cu diamante a marelui Buana. Usula îl descruță de acolo și-l anină din nou de gâtul stăpânului său.

După aceea, a construit în apropiere un adăpost bun

pentru Tarzan și porni după hrană, rămânând acolo câteva zile în șir, până când Tarzan se mai întări; dar mințile nu i-au revenit, nici graiul.

Astfel, credinciosul Usula a fost nevoit să-și ducă stăpânul acasă în starea aceasta.

Pe corpul și pe capul lui era o mulțime de răni și de lovituri: unele mai vechi, altele mai noi, unele mai ușoare, altele destul de grave.

Au trimis în Anglia după un mare chirurg, ca să vină în Africa și să caute, de va putea, să îndrepte pe sărmanul care a fost odată Tarzan al maimuțelor, Voievodul Codrilor din Africa.

Până și câinii, care îl iubeau pe lordul Greystoke, se dădeau acum neliniștiți la o parte din fața acestei ființe fără creier.

Până și Jad-bal-ja, leul de aur, a mârâit furios când Tarzan a fost adus lângă cușca sa. Korak, se plimba disperat prin cameră, deoarece mama sa era pe drum, venind din Anglia.

Care va fi oare, asupra ei, efectul acestei lovituri îngrozitoare? Korak nici nu îndrăznea să se gândească la aceasta.

Chirurgul fu acela care a sosit mai întâi la locuința lui Tarzan din Africa. Își examinează pacientul multă vreme, acordând deosebită atenție craniului.

Iar clătinările din cap nedumerite ale omului de știință au adăugat o nouă spaimă în inima lui Korak și a lui Meriem, soția sa.

Chirurgul, fiind un adevărat om de știință, nu l-a operat imediat. În schimb, vorbea cu multă pricepere despre "imbecilitate fictivă", "amnezie", "afasie" și multe de acestea, apoi traducea politicos acești termeni în fraze comune, pentru înțelesul celor care îl ascultau.

— Tarzan a suferit vreo zguduitură subtilă, declară el, și probabil că nu lipsește decât o vibrație ușoară spre a-l restaura la simțurile lui normale. Cred că observați bine că

nu are nici unul din semnele adevărate ale imbecilității..., capul lui nu se leagănă pe gât; nici gura nu și-o ține strâmbă, ca-n paralizie.

Amnezia lui, - pierderea memoriei - este completă în cazul de față, după cum îi este și afasia, pierderea graiului. Împotriva acestor incapacități, este nerecomandabilă la o atingere bruscă sau o vorbă aspră.

Fără îndoială că a fugit ceasuri întregi prin junglă, urmărit de fiare și, poate, chiar de primejdii imaginare, până când a căzut sleit de oboseală.

Totuși, aceste greutăți prin care presupun că ar fi trecut nu sunt de ajuns și nu ar corespunde întocmai stării în care se află. Aș opera, dar socotesc că este mai bine să aștept până sosește și soția lui.

Lady Greystoke, plină de praf și obosită, a coborât din trăsură, la intrarea înconjurată de trandafiri a locuinței sale africane.

Korak, fiul ei, ar fi reținut-o cu speranța că cuvintele lui de avertizare ar fi putut-o pregăti pentru trista realitate. El nu a îndrăznit să spună tot adevărul la întrebările ei.

- Du-mă la soțul meu, imediat! zise ea ușor, dar destul de imperios.

Fiul ei, cu sufletul întristat, făcu semn lui Meriem și chirurgului să-i însoțească și astfel, au intrat toți patru în camera în care s-a aflat Tarzan, uitându-se nepăsător pe fereastră la viața de afară.

Privea un moment, cu un aer care nu spunea nimic, pe cele patru persoane care au intrat în cameră, apoi s-a întors din nou, să-și continue contemplarea sa fără rost pe fereastră.

- Nu ne cunoaște pe nici unul, șopti Korak mamei sale. Așteaptă până după operație, ca să-l vezi din nou. Nu-i poți folosi la nimic; iar ca să-l vezi în halul acesta, ar fi ca să-ți pricinuiești un mare rău.

Lady Greystoke însă nici nu băga în seamă rugămintea fiului său. Era ca și cum ar fi știut, instinctiv, cu mult mai mult despre ceea ce suferea ființa omenească din fața ei, decât chiar chirurgul.

Făcând un semn de liniște cu degetul pe mândrele ei buze, ca și cum ar fi voit să impună tăcere celor prezenți, mergea încet și tăcut spre Tarzan.

Cum a ajuns acolo, a pus ușor, dar repede, mâinile sale delicate peste pleoapele lui Tarzan și zicea tare:

– Ghici!

La atingerea acestor mâini tremurătoare și atât de iubite, părea că prin întregul corp al lui Tarzan trece un curent electric.

Buzele sale se desfăcură într-un zâmbet... dar un zâmbet omenesc; apoi răsese..., râsul lui normal.

– Parcă n-aș cunoaște și-n lumea asta și-n cealaltă, dragă nevastă, atingerea degetelor tale! zise el, triumfător că ghicise cine-l tachinase.

i

(va urma)

EDGAR RICE BURROUGHS
TARZAN
AND THE ANT MEN
THE ONLY AUTHORIZED EDITION, COMPLETE AND UNABRIDGED

